

ดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา

จิตสวาท ปาละสิงห์

A00110119

18 ก.ย. 2558

357235

เริ่มบริการ

๗๕๐๗ 78796

21 ส.ย. 2559

ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ปีงบประมาณ ๒๕๕๗

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยเรื่องดัชนีความสุขของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา มีจุดประสงค์หลักคือ เพื่อสำรวจดัชนีความสุขของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน มหาวิทยาลัยบูรพา สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความสุขและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบคุณหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยที่กรุณาตอบคำถาม ขอขอบคุณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่อนุมัติเงินทุนอุดหนุนการวิจัย ขอขอบคุณ เป็นพิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุช ปัญญาไพโรจน์ ที่ให้คำปรึกษาอันมีค่ายิ่งสำหรับการวิจัย ในครั้งนี้ ขอขอบคุณ นางสาวณฐิศา บุญญา ที่ให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ สิ่งเป็นอย่างดี ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันทัต ทองรินทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชนิ วงศ์สมิตร ที่ได้สละ เวลาอันมี ค่ายิ่งที่ทำการตรวจสอบ และทำการวิพากษ์ในประเด็นที่สำคัญหลาย ๆ ประเด็น งานวิจัย นี้จะเป็นประโยชน์สำหรับองค์กรควรมีการผลักดันให้เป็นเชิงนโยบายที่สามารถนำไปกำหนดเป็น ภาพลักษณ์ขององค์กรได้

จิตสวาท ปาละสิงห์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อสำรวจดัชนีความสุขของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างลักษณะประชากรศาสตร์กับดัชนีความสุขของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 816 คน โดยเป็นอาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต และบุคลากรที่จ้างมาจากภายนอกมหาวิทยาลัย เครื่องมือการวิจัย คือ HAPPINOMETER หรือแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านสถานภาพการทำงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ABSTRACT

The research objectives of this study were to investigate happiness index of Burapha University's Community and to compare their demographics and happiness index level. Samples were 816 lecturers, service providing staff, students and outsource staffs. The research tool was HAPPINOMETER developed by Institute for Population and Social Research of Mahidol University. The research results showed that there were significant differences between the samples' demographics and working statuses and 9 dimensions of the HAPPINOMETER at the 0.05 level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย.....	3
ขอบเขตของโครงการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
นิยามศัพท์.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความสุข.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับองค์กรแห่งความสุข.....	9
แบบวัด HAPPINOMETER.....	13
แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	27
ประชากร กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	27
เครื่องมือในการวิจัย.....	31
ขั้นตอนการทำวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล.....	32
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
4 ผลการวิจัย.....	34
ตอนที่ 1: รายงานผลสถิติเชิงพรรณนา.....	34
ตอนที่ 2: รายงานผลสถิติเชิงอนุมาน.....	50
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	112
สรุปผลการวิจัย.....	112
อภิปรายผลการวิจัย.....	118
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	125
ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต.....	125
บรรณานุกรม.....	126
ภาคผนวก.....	130
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	141

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนประชากรของบุคลากร และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากร 400 คน (ข้อมูลสำรวจเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2556)	28
2 จำนวนประชากรของนิสิต และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต 416 คน (ข้อมูลสำรวจเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2556)	30
3 ความถี่และร้อยละของลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากร	34
4 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสถานภาพการทำงาน	36
5 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสายงานที่ทำในมหาวิทยาลัยบูรพา	37
6 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านประเภทของการเป็นพนักงาน	37
7 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวที่เป็นบุคลากรด้านการสังกัดคณะ/สำนัก	38
8 ความถี่และร้อยละงานของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านลักษณะงานที่ทำ	40
9 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสถานภาพการจ้างงาน	40
10 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านระยะเวลาการทำงานในองค์กร	41
11 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านบุคลากรด้านรายได้ต่อเดือน	41
12 ความถี่และร้อยละของลักษณะทางประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต	42
13 ค่าเฉลี่ยรวมของความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม ของกลุ่มตัวอย่าง	45
14 ค่าเฉลี่ยดัชนีความสุขของกลุ่มตัวอย่างประชาคมมหาวิทยาลัยบูรพา	46
15 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	50
16 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุ กับความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม	52
17 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	53
18 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามระดับการศึกษา	55

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
19 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามระดับการศึกษา.....	56
20 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามระดับการศึกษา.....	57
21 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามระดับการศึกษา.....	58
22 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามระดับการศึกษา.....	59
23 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามระดับการศึกษา.....	60
24 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา.....	61
25 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	62
26 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	64
27 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	65
28 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	66
29 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 8 (สุขภาพการเงินดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	67
30 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข โดยรวม จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
31 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีบุตร กับความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม	69
32 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	70
33 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	72
34 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	73
35 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	73
36 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	74
37 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	75
38 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	76
39 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	77
40 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข โดยรวม จำแนกตามประเภทกลุ่ม.....	77
41 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุข โดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะงาน	78
42 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข มิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามลักษณะงาน.....	80

สารบัญญัตราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
43 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี) จำแนกตามลักษณะงาน.....	81
44 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามลักษณะงาน.....	81
45 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามลักษณะงาน.....	82
46 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามลักษณะงาน.....	83
47 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข โดยรวม จำแนกตามลักษณะงาน.....	83
48 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน	84
49 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน.....	86
50 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน.....	86
51 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน.....	87
52 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร	87
53 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร.....	89
54 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร.....	90

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
55 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	91
56 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	92
57 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	93
58 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	94
59 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	95
60 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	96
61 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	97
62 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	98
63 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	99
64 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับหลักสูตรที่ศึกษา	100
65 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการทำงาน	101
66 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	103

บทที่ 1

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจในปี 2008 ทำให้เกิดวิกฤติการณ์ไปทั่วโลกอันเนื่องมาจากผลกระทบของการเติบโตของทุนนิยมแบบก้าวกระโดด และทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์มากมายในสังคมโลกถึงการพัฒนา การขับเคลื่อนและการวัดผลของเศรษฐกิจในแต่ละประเทศตามระบอบทุนนิยมแบบตะวันตก จึงทำให้เกิดคำถามกับคนในประเทศต่างๆ ว่า ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจที่นิยมใช้กันทั่วโลกอย่างผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) สามารถวัดผลได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด เพราะ GDP นั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ดีในระดับประเทศที่มีช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยเป็นอันมาก นอกจากนี้การไม่นำเอาเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เช่น ภัยพิบัติต่างๆ มาใช้ในการคิดคำนวณค่า GDP ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อค่าที่บิดเบือน ตลอดจนการไม่นับรวมคุณภาพชีวิตเข้าไปในดัชนีของ GDP

จากข้อจำกัดดังกล่าวเคยทำให้สมเด็จพระราชาธิบดีจิกมี ซิงเย วังชุก ได้ริเริ่มปรัชญาในการพัฒนาประเทศในวันเสด็จขึ้นครองราชย์ พ.ศ. 2515 ที่เรียกว่า ความสุขมวลรวมประชาชาติ (Gross National Happiness) โดยมีแนวคิดที่ว่า ความสุขของประชาชนสำคัญกว่าผลผลิตรวมของประชาชาติ และเป็นนโยบายระยะยาวที่พระองค์และคณะรัฐมนตรี ใช้ในการกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาประเทศ เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาโดยใช้หลักศาสนาพุทธเป็นที่ตั้ง แนวคิดดังกล่าวจึงได้รับการตอบรับจากทั่วโลก นักวิชาการหลายๆ ประเทศสร้างดัชนีใหม่ที่ต่างออกไป เช่น ดัชนีความสุขแห่งชาติ GNH (Gross National Happiness) หรือดัชนีความสุขมวลรวม (สมคิด อเนกทวีผล, 2553; สิริมา สิริมาตยนันท์ และคณะ ปาฏิภัทรานุกร, 2554)

แนวคิด GNH ก็ได้ถูกนำเข้ามาใช้ในประเทศไทยดังเห็นได้จากการที่ภาครัฐก็ได้ปรับให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 ได้มีการนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแกนหลักในการพัฒนาประเทศ โดยวัดทั้งประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ การพัฒนาอย่างยั่งยืน มิติการศึกษา และสุขภาพ โดยใช้ สสส. เป็นแกนหลักในการผลักดันดัชนีความสุขในการพัฒนาประเทศ ดันเข้าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 ตั้งกรรมการกิจกรรมเพื่อสังคมด้วย (สมคิด อเนกทวีผล, 2553)

จากการที่ทั่วโลกให้การตอบรับกับแนวคิด GNH นั้น ทำให้ได้มีองค์กรหลายแห่งทำโพลสำรวจประเทศที่มีความสุขมากที่สุดในโลกขึ้นมา ดังจะเห็นได้จากบทความจากหนังสือพิมพ์

ไทยรัฐออนไลน์ ฉบับวันที่ 24 มกราคม พ.ศ.2554 รายงาน Legatum Prosperity Index ประจำปี 2010 จัดทำโดยสถาบันวิจัย Legatum Institute ประเทศอังกฤษพบว่า 10 ประเทศที่ประชากรมีความสุขมากที่สุดในโลก ได้แก่ นอร์เวย์ เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สวีเดน แคนาดา สวิตเซอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกา ส่วนประเทศไทยนั้นถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 52 ของโลกจาก 110 อันดับ และเป็นอันดับที่ 10 เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเอเชียด้วยกัน แต่เนื่องจากปัญหาการเมืองส่งผลให้ดัชนีความสุขของคนไทยต่ำลง โดยเป็นอันดับที่ 106 จาก 110 ประเทศในด้านเสรีภาพส่วนบุคคล (นอร์เวย์ครองแชมป์ประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลก, 24 มกราคม 2554)

จากบทความที่เผยแพร่ออนไลน์ของหนังสือพิมพ์ ASTV ผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 11 กันยายน 2556 รายงานผลสำรวจโดยองค์การสหประชาชาติ (ยูเอ็น) ระบุว่า ผู้คนที่อาศัยอยู่ในแถบตอนเหนือของทวีปยุโรป ถือเป็นกลุ่มประชากรที่มีความสุขที่สุดในโลก โดยเดนมาร์กครองแชมป์ในส่วนของประเทศไทยนั้น รายงานระบุว่า คนไทยเป็นชนชาติที่มีความสุขเป็นลำดับที่ 36 ของโลก และเป็นลำดับที่ 7 ของทวีปเอเชีย จากการมีค่าดัชนีความสุขที่ระดับ 6.371 ตามหลังสหรัฐอเมริกา (7.144), โอมาน (6.853), กาตาร์ (6.666), สิงคโปร์ (6.546), คูเวต (6.515) และซาอุดีอาระเบีย (6.480) ทั้งนี้ ทีมผู้เชี่ยวชาญของยูเอ็นระบุว่า รายงานดังกล่าววัดคำนวณความสุขของผู้คนในประเทศต่าง ๆ จำนวน 156 ประเทศทั่วโลกโดยใช้เกณฑ์การพิจารณาทั้งด้านสภาพเศรษฐกิจ รายได้ต่อหัว การได้รับการสนับสนุนทางสังคม สุขภาพ ความยั่งยืนยาวของชีวิต เสรีภาพในการใช้ชีวิต ตลอดจนมุมมองของประชาชนในประเทศนั้น ๆ ต่อการทุจริตคอร์รัปชัน (รายงานยูเอ็นชี้เดนมาร์กครองแชมป์ “ดินแดนแห่งความสุข” ไทยรั้งอันดับ 36 ของโลกเป็นที่ 7 ในเอเชีย 11 กันยายน 2556)

จากโพลทั้งสองสถาบันพอจะทำให้เราเห็นได้ว่า ความสุขของประชาชนชาวไทยได้มีการลดลงในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาซึ่งเป็นผลกระทบจากเศรษฐกิจ การเมือง หรือแม้แต่สังคมและสิ่งแวดล้อมในประเทศ และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยวัดดัชนีความสุขของประชาชนชาวไทยในสถานที่ต่าง ๆ กัน (เริงชัย ต้นสุชาติ และธรรณชนก คำแก้ว, 2551; เศรษฐภูมิ วรรณไพศาล, 2552; รั้งสรรค์ ภิรมย์, 2552) มีเพียงงานวิจัยเดียวที่ใช้การวิจัยเชิงทดลอง (ขวัญชนก เรณีย์, 2551) ด้วยการวัดดัชนีความสุขที่เปลี่ยนแปลงหลังจากได้เข้ารับการอบรมหลักสูตรที่นักวิจัยจัดขึ้นมา นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ได้มีการพัฒนาเครื่องมือในการวัดดัชนีความสุขขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่กำกับโดยรัฐ โดยมีบทบาทหน้าที่หลักเป็นที่พึ่งทางด้านวิชาการให้กับสังคมโดยเฉพาะชุมชนในภาคตะวันออก ต่างก็ตระหนักเห็นความสำคัญ

ของดัชนีความสุขและได้มีการจัดแบบสำรวจขึ้นมาเช่นเดียวกัน มหาวิทยาลัยบูรพานั้นได้จัดทำการวัดความสุขในการทำงานของบุคลากรแต่เฉพาะอาจารย์และพนักงานในมหาวิทยาลัยเป็นหลัก ดังนั้นในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยต้องการทำการสำรวจความสุขโดยทั่วไปของกลุ่มคนต่าง ๆ ที่อยู่ในมหาวิทยาลัยบูรพา เพราะถ้าจะกล่าวไปแล้ว มหาวิทยาลัยจัดว่าเป็นสังคม ๆ หนึ่งที่มีทั้งกลุ่มคนต่าง ๆ เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรพนักงานประจำของมหาวิทยาลัย พนักงานให้บริการต่าง ๆ ที่มาจากบริษัทข้างนอก รวมถึงนิสิตนักศึกษา จึงเป็นสิ่งสำคัญที่มหาวิทยาลัยบูรพานั้นจะช่วยเข้ามาดูแลทางด้านกายและใจให้คนในสังคมนั้นมีความสุขเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย และประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำการวิจัยครั้งนี้จะช่วยทำให้เราทราบถึงสภาวะความสุขของคนในองค์กรในภาพรวมทั้งหมด จากนั้นผู้วิจัยจะนำผลสำรวจมาสร้างเป็นโครงการในการพัฒนาความสุขของกลุ่มคนดังกล่าวโดยจัดทำกรวิจัยเชิงกึ่งทดลองขึ้น และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับนอกเหนือจากดัชนีความสุขของคนในมหาวิทยาลัยแล้ว ยังจะต้องรู้ความรู้ที่เป็นต้นแบบโครงการที่คณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยสามารถนำไปใช้ดัดแปลงเพื่อประโยชน์แก่คนในมหาวิทยาลัยบูรพาต่อไป (สมคิด อเนกทวีผล, 2553)

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

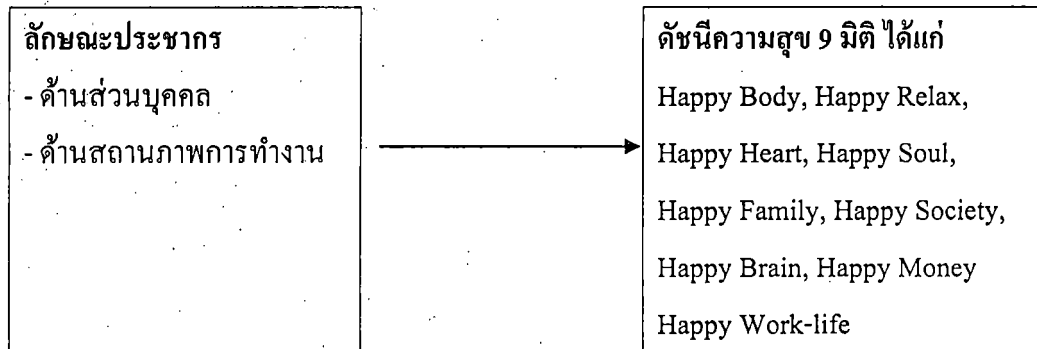
1. เพื่อสำรวจดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างลักษณะประชากรกับดัชนีความสุขของประชาคมใน

มหาวิทยาลัยบูรพา

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา ในภาคการศึกษา 1/2557
2. กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต บุคลากรที่จ้างมาจากภายนอกมหาวิทยาลัยบูรพาไม่รวมวิทยาเขตอื่นเท่านั้น
3. ดัชนีวัดความสุขของประชาคมนั้น ผู้วิจัยได้ใช้ HAPPINOMETER หรือแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะประชากรด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
2. ลักษณะประชากรด้านสถานภาพการทำงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยบูรพาสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความสุข และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในมหาวิทยาลัยบูรพาต่อไป

นิยามศัพท์

ความสุข หมายถึง ความรู้สึกสบายกาย สบายใจ มีอยู่หลายระดับตั้งแต่ความสบายใจเล็กน้อยไปจนถึงความพอใจหรือความเพลิดเพลินที่เต็มไปด้วยความสนุกสนาน และรู้สึกเป็นอิสระ

องค์กรแห่งความสุข หมายถึง องค์กรที่สร้างความสุขในการทำงาน โดยทุกคนในที่ทำงานต้องร่วมมือร่วมใจกันเพื่อสร้างความสุขให้เกิดขึ้นในที่ทำงาน และทำให้ที่ทำงานเป็นเสมือนบ้านหลังที่ 2 ของคนที่ทำงานร่วมกัน

ลักษณะประชากร หมายถึง ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ การศึกษา สถานภาพสมรส การมีบุตร อาชีพของบิดาและมารดา รวมทั้งข้อมูลสถานภาพการทำงาน ได้แก่ สถานภาพงาน สายงาน ประเภทการเป็นพนักงาน คณะ/สำนักที่สังกัด ลักษณะงาน สถานภาพการจ้างงาน ระยะเวลาในการทำงาน รายได้ต่อเดือน ของประชาคมของมหาวิทยาลัยบูรพา

ดัชนีความสุข หมายถึงตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้วัดมาตรฐานครองชีพของคนในสังคม โดยดัชนีความสุขจะเป็นเครื่องชี้วัดความพึงพอใจในชีวิตปัจจุบันของประชาคมของมหาวิทยาลัยบูรพา

HAPPINOMETER หมายถึง เครื่องมือวัดความสุขที่สามารถวัดได้ด้วยตัวเอง เป็นแนวคิดเสมือนการใช้ปรอทมาวัดความรู้สึกและประสบการณ์ของประชาคมของมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อวัดความสุข ประกอบด้วย 9 มิติ ได้แก่ Happy Body (สุขภาพดี) Happy Relax (ผ่อนคลายดี) Happy Heart (น้ำใจดี) Happy Soul (จิตวิญญาณดี) Happy Family (ครอบครัวดี) Happy Society (สังคมดี) Happy Brain (ใฝ่รู้ดี) Happy Money (สุขภาพเงินดี) และ Happy work-life (การทำงานดี) พัฒนาโดยศูนย์สร้างเสริมภาวะองค์กร ภายใต้สำนักองค์กรสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

ประชาคมของมหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ภายในมหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่จากบริษัทภายนอก และนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง ความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความสุข
2. แนวคิดองค์กรแห่งความสุข (Happy workplace)
3. แบบวัด Happimonitor
4. แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความสุข

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความสุขไว้หลากหลาย ดังนี้ Dupuy (1977 อ้างถึงใน พิสมัย วัฒนารสกุล, 2551, หน้า 9) กล่าวว่า ความสุขเป็นความรู้สึกที่เกิดจากภายในของแต่ละบุคคล เป็นความรู้สึกเฉพาะที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ความสุขอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ความสุขของแต่ละบุคคลก็จะมีแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของแต่ละคน

Orem (1991) กล่าวว่า ความสุขนั้นคือสภาวะที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ความสุขนับว่าเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจของแต่ละคน และความสุขจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อปัจเจกชนเหล่านั้นเกิดความรู้สึกพึงพอใจ หรือมีความยินดีที่ตนเองได้บรรลุเป้าหมายของตนเอง

Veenhoven (1997) ให้ความหมายความสุขไว้ว่า เป็นตัวชี้วัดทั้งสุขภาพจิตและสุขภาพกายที่บ่งบอกคุณภาพชีวิต (Quality of life) ได้อย่างชัดเจน และสะท้อนถึงการประสบความสำเร็จของบุคคลหนึ่ง ๆ

Alexandrova (2005 อ้างถึงใน รศรินทร์ เกรย์ และคณะ, 2549) ได้ให้ความหมายของความสุขในทางจิตวิทยาไว้ว่า ความสุข เป็นความรู้สึกร่วมทางอารมณ์ ซึ่งแต่ละคนจะมีความสุขมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่พวกเขาได้พบบพบมา ความเป็นไปในวิถีชีวิตของพวกเขา ตลอดจนทัศนคติ หลักการและวิธีคิด ของพวกเขา สิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาพบเจออาจมีทั้งที่ก่อให้เกิดความสุข และความทุกข์ ส่วนจะสุขมากหรือสุขน้อยขึ้นอยู่กับว่าเราเลือกที่จะจดจำเรื่องราวแบบไหน เพราะสิ่งที่เราเลือกที่จดจำจะส่งผลกระทบต่อระดับความสุขและความทุกข์ของตัวเอง

ในเว็บไซต์ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ได้อ้างถึงบทความในนิตยสารไทม์ ฉบับมีนาคม พ.ศ. 2549 หน้า 15-18 อธิบายว่า มีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลต่อความสุขของตัวบุคคล ซึ่งความสุขของคนนั้นมีปัจจัยมากกว่าเรื่องเงินและเสรีภาพ กับความจริงในเรื่องของความสุข 12 ประการ ดังนี้

1. ความสุขเป็นประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมและสามารถวัดได้ด้วยวิธีต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเป็นการสอบถาม การวัดกระแสคลื่นไฟฟ้าในสมอง เป็นต้น และความสุขผูกพันกับความทุกข์
2. การมองหาหรือไขว่คว้าความสุขนับเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เพราะคนแต่ละคนจะหาวิธีสร้างความสุขโดยที่พวกเขาไม่ต้องเสียอะไร
3. สังคมที่ดีที่สุดคือสังคมที่ทำให้คนในสังคมมีความสุขมากที่สุด ฉะนั้นนโยบายสาธารณะควรมีเป้าหมายเพื่อสร้างความสุขและลดความทุกข์ให้มากที่สุด
4. การที่คนในสังคมมีเป้าหมายร่วมกัน และยอมรับเป้าหมายของคนอื่นในสังคมด้วย ก็จะส่งผลให้สังคมมีความสุข เพราะความสุขขึ้นอยู่กับตนเองและคนอื่นในสังคม
5. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ครอบครัว รวมไปถึงการมีงานทำ ก็นับว่าเป็นความสุขอย่างหนึ่งที่นอกเหนือจากเรื่องเงิน
6. ความเชื่อถือในศาสนา การให้การศึกษาด้านจริยธรรม การสร้างครอบครัว ชุมชนและที่ทำงานที่อบอุ่นมั่นคง นับว่าเป็นการเสริมความไว้วางใจให้เกิดขึ้นในสังคมซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามาก ควรคำนึงถึงผลดีและผลเสียของการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นตามมา ความสุขเกิดได้จากการมีที่ทำงานที่ดี ครอบครัวที่อบอุ่น มีการรู้จักแบ่งปันช่วยเหลือคนอื่น
7. คนส่วนใหญ่มักชอบจะยึดติดอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่คุ้นเคย งานที่เคยชิน หรือวิถีชีวิตประจำวันที่เคยมี ๆ เพราะเมื่อไรที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น พวกเขาจะเกิดความทุกข์เพราะพวกเขาต้องสูญเสียสิ่งเก่า ๆ ที่เคยมีมาไป และการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่าสิ่งต่าง ๆ จะดีขึ้น ดังนั้นแล้วระดับความสุขของคนจะลดลงถ้าต้องพบกับการเปลี่ยนแปลง
8. สถานะทางสังคมนับว่าเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมมีหรือไม่มีความสุข ขณะที่คนมีฐานะใช้ชีวิตแบบหรูหราส่วนคนจนกว่าก็จะใช้ชีวิตอย่างลำบาก ส่งผลให้พวกเขาเกิดความอยากได้อยากมีทำให้ต้องทำงานหนักมากขึ้นเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับตนเองและสามารถทัดเทียมกับคนรวยได้ ระดับความสุขของพวกเขาจึงลดลง มีความทุกข์มากขึ้น อีกทั้งความทุกข์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดแค่กับเขาคนเดียว แต่ยังส่งไปให้กับคนอื่น ๆ ด้วย วิธีแก้ปัญหาคือ รัฐควรปลูกฝังค่านิยมใหม่ให้กับเยาวชนในเรื่องของสถานะทางสังคม รู้จักช่วยเหลือคนอื่น
9. บุคคลจะมีการปรับตัวกับสิ่งใหม่อยู่เสมอ แต่จะรู้สึกยินดีและมีความสุขกับสิ่งนั้นอยู่ไม่นาน เพราะความต้องการของคนไม่เคยเพียงพอ

10. คนยังมีเงินกลับมีความสุขกับเงินน้อยลง ขณะเดียวกันเงินจำนวนเท่ากันจะสร้างความสุขให้กับคนจนได้มากกว่าคนรวย ดังนั้น นโยบายลดช่องว่างของรายได้ระหว่างชนชั้นในสังคม และระหว่างประเทศร่ำรวยกับประเทศยากจนจะช่วยเพิ่มความสุขของสังคมโดยรวม

11. บังคับภายในและบังคับภายนอกของตัวบุคคลก็นับว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลพอกัน ดังนั้น เมื่อเราพัฒนาบังคับภายนอกแล้วก็ควรพัฒนาบังคับภายใน อย่างเช่น การฝึกจิต ฝึกสมาธิ เพราะจะช่วยให้จิตใจสงบ สามารถต่อต้านหรือจัดการกับความทุกข์และสามารถเพิ่มความสุขได้ในเวลาเดียวกัน

12. นโยบายสาธารณะส่งผลต่อระดับความทุกข์ให้ลดน้อยลง และง่ายกว่าการสร้างความสุข เพราะสาเหตุของความทุกข์และการแก้ไขปัญหามองเห็นได้ชัดเจนกว่า ดังนั้น นโยบายสาธารณะจึงควรมุ่งไปที่กลุ่มคนที่มีความทุกข์ในสังคม

นภดล วรรณิกา (2550) นิยามของความสุขของประชาชนทั้งประเทศว่า เป็นการประเมินภาพรวมของชีวิตประชาชนทั้งประเทศที่ประกอบไปด้วย การอยู่เย็นเป็นสุข (Well-being) ความพึงพอใจในชีวิต (Life satisfaction) คุณภาพชีวิต (Quality of life) และการพบกันระหว่างความคาดหวังความต้องการกับความเป็นจริง (Self actualization)

ในบทความเรื่อง ความสุขคืออะไร ของ เศรษฐพล มานิตย์ (2554, 15 มิถุนายน) อธิบายความหมายของความสุขตามที่ศูนย์จิตวิทยาสุขภาพและสุขภาพะสาธารณสุข คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนิยามไว้ว่า ความสุขคือการได้ทำในสิ่งที่ต้องการ การมีความสัมพันธ์ที่ดี การมีจิตใจที่สงบ การคิดเชิงบวก การพัฒนาตน การรู้สึกพอใจในสิ่งที่มี โดยสรุปแล้วความสุขในความหมายของศูนย์จิตวิทยาสุขภาพและสุขภาพะสาธารณสุข ก็คือ การที่คนมีอิสระในการที่จะคิดจะทำสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองชอบ บนพื้นฐานของการมองหรือการคิดเชิงบวก ผสานกับการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างและรู้จักที่จะพอใจในสิ่งที่ตนมี ตลอดจนเรียนรู้และยอมรับในการกระทำของตนเอง

จากนิยามศัพท์ทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่า ความสุข ก็คือความพึงพอใจของคนแต่ละคนที่จะทำในสิ่งที่ตนชอบหรือปรารถนา ซึ่งความสุขจะเกิดขึ้นได้นั้นก็ล้วนแต่เป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีต เป็นผลมาจากเรื่องราวต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิต และถ้าสิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับการตอบสนองก็จะเกิดเป็นความสุข แต่ถ้าหากสิ่งเหล่านั้นหาไม่ได้รับการตอบสนอง ความปรารถนาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นความทุกข์ ส่วนจะทุกข์มากหรือทุกข์น้อย สุขมากหรือสุขน้อย ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับ “ใจ”

แนวคิดองค์กรแห่งความสุข (Happy workplace)

ท่ามกลางกระแสสังคมที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้คนในสังคมบางส่วนไม่สามารถปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการขาดหลักยึดที่ถูกต้องในการดำรงชีวิต ส่งผลให้เกิดความเชื่อและค่านิยมที่ผิดตามมา เช่น คนส่วนใหญ่เชื่อว่า การมีเงินทองมาก จะทำให้มีความสุข ทำให้คนจำนวนไม่น้อยทำทุกวิถีทางเพื่อให้มีเงินจำนวนมาก ๆ เพราะเชื่อว่าตนเองจะได้มีความสุข ทั้ง ๆ ที่การมีเงินทองไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันความสุข และอาจต้องแลกกับสุขภาพที่ดี รวมถึงอาจนำไปสู่ปัญหาทางด้านสังคม เช่น การขาดความเอื้อเฟื้อต่อคนรอบข้างและอาจส่งผลถึงปัญหาครอบครัวก็ได้

ชาญวิทย์ วสันต์ธนารัตน์ (2551 อ้างถึงใน เศรษฐภูมิ วรรณไพศาล, 2552, หน้า 17-18) จึงมีแนวคิดที่ทำงานที่มีความสุข (Happy workplace) ขึ้นมาเพื่อพัฒนาระดับชีวิตของคนในสังคมให้ดีขึ้น โดย Happy workplace นี้จะเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนายจ้าง ลูกจ้าง และเพื่อนร่วมงาน แต่ยังคงรวมถึงการดูแลเอาใจใส่และจัดสภาพแวดล้อมในที่ทำงานให้เหมาะสมกับการทำงาน ตลอดจนการปลูกฝังคนในที่ทำงานให้รู้จักการทำประโยชน์เพื่อสังคมด้วย ฉะนั้นแล้ว แนวความคิดเรื่อง Happy workplace ก็นับว่าเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการองค์กรให้มีความสุขอย่างยั่งยืน

อย่างที่ทราบกันดี ความไม่แน่นอนหรือการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นในระดับปัจเจกบุคคล ระดับสังคม หรือระดับองค์กรต่างก็ส่งผลกระทบต่อให้กับคนในองค์กรแน่นอน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งจะทำให้คนในองค์กรได้ปรับตัวและยอมรับกับผลที่เกิดขึ้น เมื่อนั้นเขาก็จะอยู่อย่างคนที่มีความสุขได้ แต่ถ้าหากไม่สามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ พวกเขา ก็จะอยู่อย่างไม่มีความสุขต่อไป ดังนั้นสิ่งที่องค์กรต้องการมากที่สุด คือ การเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและมั่นคง บุคลากรในองค์กรต้องพร้อมพัฒนาศักยภาพของตัวเองและองค์กรให้ยืนหยัดในสังคมที่แข่งขันตลอดเวลา ดังนั้นประสิทธิภาพขององค์กรวัดได้จากการที่บุคลากรมีความสุขในการทำงาน และรักในองค์กรของตนเอง องค์กรที่มีลักษณะแบบนี้จะเรียกว่า องค์กรแห่งความสุข

หัวใจขององค์กรแห่งความสุขประกอบด้วยสิ่งสำคัญหลายอย่าง อย่างแรกคือ การทำงานเป็นทีม (Teamwork) ตามมาด้วยการมีความสุขในการทำงาน (Happy) และการมีความคิดสร้างสรรค์ที่นำไปสู่ความก้าวหน้า (Creativity) สิ่งเหล่านี้จะทำให้คนทำงานมีความสุข และจะส่งผลดีกับความมั่นคงขององค์กร และองค์กรจะเปรียบเสมือนกับบ้านหลังที่สองของบุคลากร และพวกเขาก็จะรักองค์กรเหมือนรักบ้านตนเอง รักคนในองค์กรเหมือนกับรักคนในครอบครัว ท้ายที่สุดก็จะเกิดความสามัคคีกับคนในองค์กร มีความร่วมมือเอื้ออาทรต่อกัน และส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม

ปัจจุบันบริษัทต่าง ๆหันมาให้ความสำคัญกับ Happy workplace เพราะตระหนักถึงความสำคัญของบุคลากรและทรัพยากรในบริษัทของตนเองมากขึ้น ผู้บริหารไม่สามารถที่จะขับเคลื่อนองค์กรของตนให้เจริญเติบโตขึ้นได้ถ้าขาดทรัพยากรบุคคลที่ดี คนที่สามารถจะพัฒนาองค์กรให้เจริญได้นั้นจำเป็นต้องมีทั้งความเก่งและความเข้าใจคนอื่นเช่นเดียวกัน การที่จะทำให้พนักงานรักหรือผูกพันกับองค์กรนั้นเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะหาแรงจูงใจมาให้กับพนักงานเพื่อที่พวกเขาจะได้ตัดสินใจที่จะอยู่กับองค์กร ตลอดจนทำให้พวกเขามีความสุข และรู้สึกว่าคุณค่า ระบบการจูงใจและให้รางวัลตอบแทนนี้จัดเป็นปัจจัยที่สำคัญในการควบคุมพฤติกรรมของคนในองค์กรให้สอดคล้องกับเป้าหมายและผลประโยชน์ขององค์กร

ธงชัย สมบูรณ์ (2549, หน้า 80) ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจที่เลือกมาใช้ก็ได้แก่ ทฤษฎีการจูงใจของเฮอริชเบิร์ก (Herzberg's theory)

ทฤษฎีการจูงใจของเฮอริชเบิร์ก (Herzberg's Theory)

เฟรดเดอริก เฮอริชเบิร์ก (Frederick Herzberg, 1959, pp.113-115 อ้างถึงใน บุญเชิด ชื่นฤดี, 2548, หน้า 20-21) ได้อธิบายว่า แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานมีปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ

ปัจจัยจูงใจ (Motivation factors) ที่โน้มน้าวให้คนเกิดความพึงพอใจในงานที่ทำ และส่งผลให้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วย ความสำเร็จในการทำงาน (Achievement) ลักษณะของงานที่ทำ (Work-Itself) การได้รับการยอมรับนับถือ (Recognition) ความรับผิดชอบ (Responsibility) ความก้าวหน้า (Advancement) และการมีโอกาสเจริญเติบโตในหน้าที่การงาน (Possibility of growth)

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยด้านสภาพอนามัย หรือปัจจัยค้ำจุน (Hygiene factors) ที่จะช่วยสนับสนุนให้เกิดแรงจูงใจในการทำงาน ประกอบด้วย นโยบายและการบริหารงาน (Company policy and administration) การควบคุมบังคับบัญชา (Supervision- technical) สภาพการทำงาน (Working condition) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relation) เงินเดือน (Salary) สถานภาพ (Status) ความมั่นคงในงาน (Job security) และชีวิตส่วนตัว (Factor in personal life)

พิภพ วงษ์เงิน (2547, หน้า 167-168) อธิบายว่า การนำทฤษฎี Herzberg มาใช้ในการจูงใจพนักงานระดับสูงจะต้องทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. องค์กรต้องสร้างความพึงพอใจให้กับพนักงานทุกคนด้วยการตอบสนองความต้องการพื้นฐานให้เพียงพอ เช่น การจ่ายค่าจ้างในอัตราที่ยุติธรรมเหมาะสม

2. ต้องระวังไม่ให้พนักงานรู้สึกไม่พอใจหรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อองค์กร ควรจัดระบบการสื่อสารแบบ 2 ทาง (Two ways communication) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บริหารหรือพนักงานสามารถติดต่อกันได้อย่างทั่วถึง

3. การสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงานนับเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทำให้พนักงานรู้สึกมั่นคงและปลอดภัย

4. การสนับสนุนให้พนักงานมีความก้าวหน้าในอาชีพ โดยเฉพาะพนักงานที่มีผลงานที่ดีหรือยอดเยี่ยม ผู้บริหารจำเป็นต้องมีความยุติธรรม มีการจัดการองค์กรอย่างดี และวางแผนอย่างเป็นระบบ

5. ในการศึกษาของ Herzberg เรื่อง การตอบสนองความต้องการของพนักงานและผลของแรงจูงใจอันเกิดจากการตอบสนองนั้น ๆ สามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงานทำให้พนักงานเกิดความพึงพอใจในงาน (Job satisfaction) ประกอบด้วย ความสำเร็จในการทำงาน การรับรู้ผลตอบแทนการทำงานในด้านบวก ความรับผิดชอบต่องาน ตลอดจนความก้าวหน้าที่เกิดจากการทำงาน

5.2 ปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของงานมักทำให้เกิดความไม่พึงประสงค์ในการทำงาน (Job dissatisfaction) ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ นโยบายและการบริหารขององค์กร การบังคับบัญชา เงินเดือน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสภาพการทำงาน

5.3 สิ่งจูงใจ (Motivators) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงานล้วนๆ ทำให้พนักงานพึงพอใจในการทำงาน ส่วนปัจจัยสุขลักษณะของจิต (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยสาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่พึงประสงค์ในการทำงาน

กล่าวโดยสรุปคือ ถ้าผู้บริหารองค์กรนำแนวคิดปัจจัยด้านสุขภาพอนามัย หรือปัจจัยข้างบนไปใช้กับบุคลากรในองค์กร ก็จะทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีความพึงพอใจในการทำงาน ส่วนปัจจัยจูงใจนั้นเหมาะสมที่จะกระตุ้นพนักงานให้ตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ

ชาลวิทย์ วสันต์ธนารัตน์ (2551) กล่าวว่า ความสุขในองค์กรหรือองค์กรแห่งความสุขจะเกิดขึ้นมาได้นั้นจะต้องเริ่มจากการที่พนักงานมีความสุขก่อน จากแนวคิดและหลักการสร้างองค์กรแห่งความสุขของโครงการสหประชาชาติ (UNCD) ได้กำหนดตัวชี้วัดความก้าวหน้าของมนุษย์ เรียกว่า แบบความสุข 8 ประการ ประกอบด้วย

1. การมีสุขภาพดี (Happy body) หมายถึง การมีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ สุขภาพที่ดีเกิดขึ้นจากการรู้จักใช้ชีวิต โดยบุคคลจะต้องรู้ว่าควรทำอะไร มีการวางแผนในการใช้ชีวิตส่วนตัว (ด้านกิน และด้านนอน) และชีวิตการทำงาน

2. การมีน้ำใจงาม (Happy heart) หมายถึง การเรียนรู้ที่จะเป็นทั้งผู้รับและผู้ให้ รู้จักแบ่งปันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เพราะจะทำให้สังคมของเราน่าอยู่ขึ้น และตัวผู้ให้เองก็รู้สึกมี "ความสุข" ที่ได้แบ่งปัน อย่างที่ทราบกันดีว่า มนุษย์นั้นเป็นสัตว์สังคม ที่ไม่สามารถอยู่คนเดียวได้ จำเป็นที่จะต้องมีการสร้างสัมพันธภาพอันดีกับคนรอบข้างผ่านการแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ เพราะ "ความสุข" ไม่ได้เกิดเพียงเพราะเราสามารถตอบสนองความต้องการของตัวเองได้เท่านั้น แต่ถ้าเราสามารถตอบสนองความต้องการของคนอื่นได้ด้วย

3. การผ่อนคลาย (Happy relax) เป็นเรื่องปกติที่บุคคลจะพบกับความเครียดในชีวิตประจำวัน แต่บุคคลต้องหาวิธีการผ่อนคลายความทุกข์หรือความเครียดของตนเองด้วยการเริ่มต้นจากการคิดบวก ถ้าทำงานแล้วเจอปัญหาควรเปลี่ยนมุมมองเปลี่ยนทัศนคติ และแก้ปัญหาอย่างมีสติ

4. การหาความรู้ (Happy brain) อย่างที่ทราบกันดีว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ไม่หยุดนิ่งมีการพัฒนาตนเองไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย จิตใจ หรือกระบวนการคิด เพื่อนำไปสู่ความก้าวหน้าและความมั่นคงในหน้าที่การงาน การขวนขวายหาความรู้ทำให้เราทราบถึงศักยภาพของตนเอง และทราบว่าเราสามารถทำประโยชน์อะไรให้กับคนรอบข้าง สังคมหรือองค์กร ได้บ้าง การใช้ศักยภาพเต็มที่ในการพัฒนาองค์กร มันก็จะส่งผลให้เรามีความสุขจากการทำสิ่งนั้น และการแบ่งปันความรู้จะทำให้เราเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้างและคนในสังคม

5. การมีคุณธรรม (Happy soul) เป็นสิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ควรมี เช่น การมีหิริโอตตปัทปะ (ความละอายและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด) ในการทำงานเป็นทีม จะนำความสุข ความเจริญให้กับองค์กร เมื่อมีคนเช่นนี้อยู่ในองค์กร ก็จะทำให้องค์กรมีความสุข ไม่ชิงดีชิงเด่น ไม่ใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น

6. การรู้จักใช้เงินให้เป็น (Happy money) เงินเป็นปัจจัยที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เงินนั้นเป็นสิ่งที่หามาได้ยาก ดังนั้นบุคคลควรจัดการวางแผนจัดสรรรายรับกับรายจ่ายให้เหมาะสม ควรจะใช้ให้อยู่บนพื้นฐานของความพอเหมาะพอดี การรู้จักประมาณตนในการใช้จ่าย รู้จักวางแผนชีวิต ชีวหลักแบบเศรษฐกิจพอเพียง จะทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความสุขในชีวิต

7. ครอบครัวที่ดี (Happy family) เป็นพื้นฐานที่สำคัญของสังคมเพราะครอบครัวที่ดีก็จะส่งผลให้คนในสังคมเป็นคนที่ดีตาม สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูเด็ก ให้เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า ครอบครัวที่ดีและอบอุ่นมั่นคงเปรียบเสมือนเกราะป้องกันภัยที่ช่วยคุ้มกันหรือสร้างภูมิคุ้มกันให้กับคนเหล่านั้น

8. สังคมดี (Happy social) ในสังคมหนึ่งจะมีบุคคลจากทั่วทุกสารทิศมารวมตัวกัน และมีการปะทะสังสรรค์กัน สำหรับคนทำงานจะพบว่า สังคมมี 2 มิติ คือ สังคมในที่ทำงาน และสังคม

นอกที่ทำงาน ซึ่งไม่ว่าสังคมไหนบุคคลก็ต้องการคนที่เข้าใจ เห็นอกเห็นใจกัน ตลอดจนพึงพาได้ เมื่อเกิดปัญหา เพราะมนุษย์เป็นสัตว์ที่ไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวได้ และนี่ก็อาจเป็นเหตุผลที่เกิดสิ่งที่เรียกว่า “สังคม”

ความสุขทั้ง 8 ประการ เป็นความสุขที่สามารถสร้างได้ด้วยน้ำมือของมนุษย์ และทำให้เกิดความสุขที่ใหญ่ที่สุด คือ ความสุขในที่ทำงาน เมื่อบุคคลมีความสุขในที่ทำงานแล้วจะก่อให้เกิดความสุขในการดำรงชีวิต มีความมั่นคงในอาชีพ มีแรงจูงใจและมีใจรักที่จะทำงาน ท้ายสุดจะทำให้บุคคลนั้นๆ เกิดความรักและผูกพันในองค์กรและนำความรู้ที่มีไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพงานและชีวิต ก่อให้เกิดแรงงานที่มีคุณค่าของประเทศ

แบบวัด HAPPINOMETER

“HAPPINOMETER หรือ พรอทวัดความสุขด้วยตนเอง เป็นแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล โดยในช่วงแรกใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตคนทำงานที่พัฒนาขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2551 ต่อมาได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เพื่อพัฒนาเป็น “เครื่องมือวัดคุณภาพชีวิตข้าราชการ” และในปี พ.ศ. 2553 ก็มีการจัดทำ “โครงการพัฒนาระบบเงินเดือน ค่าตอบแทน สิ่งจูงใจ และคุณภาพชีวิตข้าราชการ: การศึกษาเพื่อพัฒนาเกณฑ์มาตรฐาน ตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตข้าราชการ” โดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) โดยตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความสุขคนในที่ทำงานพัฒนามาจากวิถีชีวิตของคนทำงานในภาคอุตสาหกรรมและภาคการบริการ ตลอดจนส่วนงานราชการทั่วประเทศ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความสุขในแบบวัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่มีใกล้เคียงกับชีวิตและความเป็นอยู่ของคนทำงานในภาคดังกล่าวมากที่สุด

ศูนย์สร้างเสริมสุขภาวะองค์กร (Happy Workplace) ภายใต้สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) จัดเป็นองค์กรที่มีบทบาทในการพัฒนาความรู้ เครื่องมือ รวมถึงนโยบายสาธารณะ เพื่อทำให้เกิดการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ สามารถไปถึงสุขภาพของคนในครอบครัว สังคม ตลอดจนชุมชนที่เกี่ยวข้องให้มีมาตรฐานสุขภาพที่ดีขึ้น โดยการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ นั้นเพื่อให้เกิดการทำงานอย่างเป็นระบบ รองรับการบริหารตัวขององค์กรและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องในอนาคต

ศูนย์สร้างเสริมสุขภาวะองค์กรจึงได้ร่วมมือกับสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อพัฒนา “แบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง: HAPPINOMETER” ขึ้นมาเพื่อนำมาใช้ในการวัดความสุขของคนในองค์กรต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

และที่สำคัญแบบสำรวจความสุขนี้เป็นแบบสำรวจความสุขที่สามารถวัดได้ด้วยตนเอง และสามารถนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และสร้างเสริมคุณภาพชีวิตและความสุขของตนเองได้ทันที

(<http://www.happinometer.ipsr.mahidol.ac.th/index.php/mhappinometer/mbackground>)

ตามแนวคิดของ “ความสุข 8 ประการ” และ “องค์กรแห่งความสุข: Happy Workplace” ซึ่งประกอบด้วย ความสุข 9 มิติ มีตัวชี้วัดทั้งหมดรวม 56 ตัวชี้วัด ดังนี้

1. Happy body (สุขภาพดี) หมายถึง การที่บุคคลมีสุขภาพร่างกายที่ดีที่แข็งแรง มีนิสัยการกินที่ดีที่เหมาะสมไม่กินมากหรือน้อยจนเกินไป โดยความสุขมิตินี้มี 6 ตัวชี้วัด คือ ค่า BMI ภาวะอ้วนลงพุง การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และความพึงพอใจต่อสุขภาพกาย

2. Happy relax (ผ่อนคลายดี) หมายถึง การที่บุคคลแต่ละคนสามารถแบ่งเวลาในการพักผ่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถจัดการปัญหาของตนเองได้อย่างดี และสามารถทำชีวิตให้เรียบง่าย สบาย ไม่ยุ่งยาก โดยความสุขมิตินี้มี 5 ตัวชี้วัด คือ ความพอเพียงในการพักผ่อนกิจกรรมหย่อนใจ ความเครียด การที่ชีวิตเป็นไปตามที่คาดหวัง และการจัดการกับปัญหาในชีวิต

3. Happy heart (น้ำใจดี) หมายถึง การมีน้ำใจคือการที่รู้จักแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ให้กับผู้อื่น มีความเมตตากับคนรอบข้าง ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการทำงานเป็นทีม รวมทั้งมีส่วนร่วมในการสร้างประโยชน์ให้กับส่วนรวม โดยความสุขมิตินี้มี 9 ตัวชี้วัด คือ ความรู้สึกเอื้ออาทร การให้ความช่วยเหลือแก่คนรอบข้าง การทำงานเป็นทีม ความสัมพันธ์ เหมือนพี่เหมือนน้อง การสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานในองค์กร การถ่ายทอดแลกเปลี่ยนการทำงาน การทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม และการเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

4. Happy soul (จิตวิญญาณดี) หมายถึง การตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งมีศีลธรรมด้วย เป็นคนที่รู้จักให้ รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย และมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ โดยความสุขมิตินี้มี 5 ตัวชี้วัด คือ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมศาสนา การให้ทาน และการปฏิบัติกิจตามศาสนา การให้อภัย การยอมรับและการขอโทษ รวมถึงการตอบแทนผู้มีพระคุณ

5. Happy family (ครอบครัวดี) หมายถึง การที่บุคคลในครอบครัวมีความรู้สึกผูกพัน เชื่อใจ มั่นใจ ในกันและกัน โดยความสุขมิตินี้มี 3 ตัวชี้วัด คือ การใช้เวลาอยู่กับครอบครัว การทำกิจกรรมกับครอบครัว และมีความสุขกับครอบครัว

6. Happy society (สังคมดี) หมายถึง การที่คนในสังคมมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น ไม่เอาัดเอาเปรียบคนอื่น โดยความสุขมิตินี้มี 6 ตัวชี้วัด คือ ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและ

ทรัพย์สิน การขอความช่วยเหลือจากคนในชุมชน การที่สังคมสงบสุข และการใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

7. Happy brain (ไฟรู้ดี) หมายถึง การที่คนมีความกระตือรือร้นและขวนขวายในการหาความรู้ มีความสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อีกทั้งสามารถปรับตัวให้ยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา โดยความสุขมิตินี้ มี 3 ตัวชี้วัด คือ การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ การพัฒนาตนเอง และโอกาสในการพัฒนาตนเอง

8. Happy money (สุขภาพเงินดี) หมายถึง การที่คนมีระเบียบในการใช้จ่ายใช้สอย รู้จักที่จะจัดการและประมาณตนในการใช้จ่าย ไม่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายจนเกินงาม โดยความสุขมิตินี้ มี 4 ตัวชี้วัด คือ การผ่อนชำระหนี้สินต่าง ๆ การชำระหนี้เงินออม และความเพียงพอของค่าตอบแทนที่ได้รับ

9. Happy work-life (การงานดี) หมายถึง ความพึงพอใจในหน้าที่การงานและความก้าวหน้าของตนเองรวมถึง ความรัก ความผูกพัน และความภูมิใจในองค์กร มิตินี้ มี 15 ตัวชี้วัด คือ ความสุขต่อสภาพแวดล้อมในองค์กร การได้รับการดูแลด้านสุขภาพ ความพึงพอใจต่อสวัสดิการ การได้รับการปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมายแรงงาน ความเหมาะสมของการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ความมั่นคงในอาชีพ ความเสี่ยงจากการทำงาน การลาออกจากงาน การเปลี่ยนสถานที่ทำงาน การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ความถูกต้องของการจ่ายค่าจ้าง ความตรงเวลาของการจ่ายค่าจ้าง และการทำงานอย่างมีความสุข

ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต และคนอื่น ๆ (2556, หน้า 74-75) อธิบายในรายงานการวิจัยของสถาบันวิจัยประชากรและสังคมถึงข้อตกลงในการใช้แบบวัด HAPPINOMETER ไว้ว่า

1. แบบวัดนี้เป็นแบบวัดความสุขในระยะสั้น เนื่องจากความสุขของบุคคลนั้นไม่ถาวร เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเพียงแต่มากหรือน้อย ช้าหรือเร็ว

2. แบบวัดนี้เป็นการวัดความสุขในระดับปัจเจกบุคคล เพื่อให้เราสามารถเห็นภาพรวมเกี่ยวกับสถานการณ์ความสุขของคนทำงานในระดับองค์กรได้

3. แบบวัดนี้เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินประสบการณ์ด้านอารมณ์ และระดับความชื่นชอบชีวิตโดยรวมของบุคคลทั้งทางบวกและลบ

4. แบบวัดนี้เป็นเครื่องมือวัดความสุขระดับบุคคล ซึ่งประเมิน จากองค์ประกอบคุณภาพชีวิตและความสุข 9 มิติ 56 ตัวชี้วัดทั้งนี้ ต้องเป็นไปภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดมาแล้ว

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัด HAPPINOMETER หรือแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้พัฒนาขึ้นมาตามแนวคิดของ “ความสุข 8 ประการ” และ “องค์กรแห่งความสุข: Happy Workplace” ซึ่ง

ประกอบด้วย ความสุข 9 มิติ ได้แก่ Happy Body, Happy Relax, Happy Heart, Happy Soul, Happy Family, Happy Society, Happy Brain, Happy Money และ Happy Work-life โดยในมิติสุดท้ายจะ ยกเว้นไม่เก็บกับกลุ่มนิสิต งานวิจัยในครั้งนี้เลือก “HAPPINOMETER:ปรอทวัดความสุขด้วยตนเอง” มาเป็นเครื่องมือวัดความสุขของประชาคมภายในมหาวิทยาลัยบูรพาเพราะในงานวิจัยได้มี กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษา และเครื่องมือนี้มีมิติที่เกี่ยวข้องกับความสุขทั่วไปอื่น ๆ นอกเหนือจากการทำงานแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้เครื่องมือดังกล่าวยังได้ผ่านการทดสอบ ค่าความเชื่อมั่นจนได้รับมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการ

แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

คำว่า ประชากรศาสตร์ (Demography) นั้น มีรากศัพท์มาจากคำว่า “Demo” หมายถึง ประชาชน หรือประชากร (People) ส่วนคำว่า “Graphy” หมายถึง ลักษณะ (Description) ดังนั้น น่าจะหมายถึง Demography จึงหมายถึง ศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากร ส่วนในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน คำว่า ประชากรศาสตร์ มี 2 ความหมาย ความหมายในวิชาประชากรศาสตร์นั้น หมายถึง จำนวนคนทั้งหมดในพื้นที่แห่งหนึ่ง ในช่วงระยะเวลา หนึ่งหรือในขณะที่ใดขณะหนึ่ง ส่วน ความหมายในวิชาสถิติ หมายถึง คน หรือ สัตว์ หรือสิ่งของซึ่งอยู่ในขอบเขตที่จะศึกษาหรือกลุ่มตัวอย่าง กล่าวโดยสรุป ประชากรศาสตร์ หมายถึง วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากร (ชัยวัฒน์ บัญจพงษ์ และณรงค์ เทียนส่ง, 2521, หน้า 2)

นักวิชาการในศาสตร์นี้มีแนวคิด ว่า พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดจากปัจจัยภายนอกที่มากระตุ้นให้แสดงออกมา ดังนั้นบุคคลที่มีคุณลักษณะทางประชากรแตกต่างกันก็จะส่งผลให้มี พฤติกรรมต่าง ๆ ที่แตกต่างกันตามไปด้วย แนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีกลุ่มสังคมที่อธิบายว่า การกระทำของแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์กับลักษณะของบุคคลนั้น ลักษณะทางประชากรสามารถอธิบายออกมาในรูปแบบของกลุ่ม ๆ ได้ หมายความว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมคล้าย ๆ กัน มักจะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่น คนที่อยู่ในลำดับชั้นทางสังคมเดียวกันก็จะมีวิธีการเลือกรับสารและตอบสนองต่อเนื้อหาข่าวสารรูปแบบเดียวกัน (ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2542, หน้า 44-52)

ปรมะ สตะเวทิน (2546 ก, หน้า 112-118) กล่าวว่า บุคคลจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน รวมทั้งลักษณะที่ต่างกัน การที่มีคุณสมบัติเฉพาะของตนเองซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละคนจะมี อิทธิพลต่อผู้รับสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้น วิธีการที่ดีที่สุดในการวิเคราะห์ผู้รับสารก็คือ การ จำแนกผู้รับสารออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามลักษณะประชากร (Demographic characteristics) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ศาสนา สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้น และคุณสมบัติข้างต้นนับได้ว่า เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ การตีความ และการเข้าใจในการสื่อสารของคนแต่ละคน

กิติมา สุรสนธิ (2541, หน้า 15-17) ได้ยกตัวอย่างของความแตกต่างของลักษณะประชากรที่ส่งผลต่อการรับข่าวสาร เช่น

1. เพศ เพศที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีพฤติกรรมต่างกัน เช่น เพศหญิงมีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายมีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสาร นอกจากนี้เพศยังส่งผลต่อความคิด ค่านิยมและทัศนคติให้แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะสังคมและวัฒนธรรมที่บุคคลนั้นอยู่ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ให้กับเพศชายและหญิงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผ่านกระบวนการปลูกฝังทางสังคมและการควบคุมทางสังคม

2. อายุ อายุก็เป็นลักษณะประชากรศาสตร์ตัวหนึ่งที่ทำให้บุคคลแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม อายุเป็นตัวแปรที่บ่งบอกถึงประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคล ดังนั้นบุคคลที่มีอายุน้อยโดยส่วนใหญ่จะมีความคิดแบบเสรีนิยม ยึดถือมองโลกในแง่ดี ขณะที่คนที่มีอายุมากกว่าจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยม อยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียม และมีแนวโน้มที่จะมองโลกในแง่ร้ายกว่า เพราะทั้งคู่ผ่านประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน

3. การศึกษา นับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน ฉะนั้นยุคสมัยหรือรูปแบบของการศึกษาล้วนส่งผลกระทบต่อระบบความคิด ความเชื่อของบุคคลนั้นๆ บุคคลที่มีความรู้มากได้เรียนสูงจะมีชุดความคิดความเชื่อและทัศนคติแตกต่างจากคนที่เรียนมาน้อยกว่า นอกจากนี้ การศึกษายังทำให้บุคคลแตกต่างกันในเรื่องของอุดมการณ์และการรับรู้หรือตีความเรื่องต่าง ๆ อีกด้วย

4. ศาสนา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวของผู้รับสาร คุณธรรม จริยธรรม และความเชื่อของบุคคลจะสะท้อนออกมาในรูปแบบของการกระทำหรือพฤติกรรมของคนนั้น ๆ ดังนั้นการที่บุคคลนับถือศาสนาที่ต่างกันก็จะมีแนวคิด ความเชื่อ ค่านิยม และการตีความที่แตกต่างกัน

5. สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจ ปัจจัยนี้หมายถึง เชื้อชาติ ภูมิฐานะ พื้นฐานครอบครัว อาชีพ รายได้ และฐานะทางการเงิน ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลต่อตัวผู้รับสารและผู้ส่งสาร และเป็นสิ่งที่ทำให้เป้าหมาย ทัศนคติ ค่านิยม และประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไปผ่านการขัดเกลาทางสังคมตลอดจนการปลูกฝังทางสังคม

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า บุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างในเรื่องของการรับรู้ ความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ ตลอดจนลักษณะนิสัยพฤติกรรม ทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการอยู่บุคคลในสิ่งแวดล้อม และปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดในเรื่องของประชากรศาสตร์ (Demographics) มาใช้เพื่อที่จะทำให้เห็นว่าตัวแปรใดบ้างที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการวัดความสุขของบุคคลในองค์กร และสามารถสรุปได้ดังนี้

อภิชัย มงคลและคณะ (2544) ศึกษาดัชนีชี้วัดความสุขของคนไทย โดยใช้ดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยฉบับสมบูรณ์ 66 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก คือ ด้านสภาพจิตใจ ด้านสมรรถภาพของจิตใจ ด้านคุณภาพของจิตใจ และปัจจัยสนับสนุนประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 20 หมวด ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือดังกล่าวในแต่ละองค์ประกอบหลักมีค่าเท่ากับ 0.86, 0.83, 0.77 และ 0.80 ตามลำดับ โดยค่าปกติของดัชนีชี้วัดความสุขของคนไทยฉบับสมบูรณ์ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ค่าปกติของดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยฉบับต้นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 33-45 คะแนน หมายถึงมีความสุขมากกว่าคนทั่วไป 27-32 คะแนน หมายถึงมีความสุขเท่ากับคนทั่วไป 26 คะแนนหรือน้อยกว่า หมายถึงมีความสุขน้อยกว่าคนทั่วไป สำหรับดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยจากการศึกษาตรงความสัมพันธ์ระหว่าง ดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยกับแบบวัดสุขภาพจิตของอัมพร โอตระภูฏ และคณะ ผลการศึกษาพบว่า แบบวัดสุขภาพจิตของอัมพร โอตระภูฏ และคณะมีความสัมพันธ์กับดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยของอภิชัย มงคลและคณะในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 การศึกษาความพ้องในการประเมินความสุขระหว่างดัชนีชี้วัดความสุขของคนไทย ฉบับสมบูรณ์ (HTI-66) และฉบับสั้น (HTI-15) ผลการศึกษาพบว่ามีผลสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยค่าความพ้องอยู่ในระดับเกือบดี

สมชาย ศักดาเวศศิธร (2544) วิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องชี้วัดความอยู่ดีมีสุข โดยใช้แนวคิดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ของสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในการพัฒนาเครื่องมือ ซึ่งในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 นั้นมีการเน้นคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาประเทศ ภายใต้กรอบแนวคิด ความอยู่ดีมีสุข (Well-being) ของประชาชน ซึ่งหมายถึง ความสำเร็จซึ่งเชื่อมโยงกับโอกาสทางเลือกในการดำรงชีวิตและความสามารถหรือขีดความสามารถที่จะนำไปสู่ความสำเร็จซึ่งเชื่อมโยงกับอิสรภาพในการเลือกดำรงชีวิต ความสุขนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ “ความอยู่ดีมีสุข” นั่นเอง องค์ประกอบของตัวชี้วัดความอยู่ดีมีสุขในลักษณะองค์รวมประกอบด้วย รายได้ ความสุข ความจำเป็นพื้นฐาน การพัฒนาขีดความสามารถและสภาพแวดล้อมรอบตัวคน แต่ละปัจจัยส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน ผลการวิจัยแสดงองค์ประกอบของความอยู่ดีมีสุขของคนไทยประกอบด้วย 7 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านสุขภาพอนามัยและโภชนาการครอบคลุมองค์ประกอบย่อยในด้านความยืนยาวของอายุขัยการปราศจากโรค ภาวะโภชนาการและการบริการด้านสาธารณสุข 2. ด้านการศึกษา ครอบคลุมมิติต่าง ๆ ทางด้านการเรียนรู้ ตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานจนกระทั่งถึงการพัฒนาทักษะฝีมือ รวมทั้งการเข้าถึงบริการด้านการศึกษาและประเด็นใน

เรื่องคุณภาพการศึกษา 3. ด้านชีวิตการทำงาน เนื่องจากเราใช้ชีวิตเนื่องจากเราใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับการทำงาน สภาพการทำงานจึงมีผลกระทบต่อ “ความอยู่ดีมีสุข” อยากระยะ 4. ด้านชีวิตครอบครัวความสัมพันธ์ในครอบครัวถือเป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อ “ความอยู่ดีมีสุข” โครงการสร้างและขนาดของครอบครัว เป็นตัวกำหนดระดับความเป็นอยู่ของสมาชิกแต่ละครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น ต้องรับรู้ความต้องการของสมาชิกแต่ละคนและดูแลสมาชิกทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ 5. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ครอบคลุมประเด็นในเรื่องความยากจน ความไม่เท่าเทียม และสวัสดิการซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญด้านหนึ่งในอันที่จะบรรลุเป้าหมาย “ความอยู่ดีมีสุข” 6. ด้านสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย การดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งจำเป็นต่อ “ความอยู่ดีมีสุข” องค์ประกอบนี้รวมประเด็นสภาพแวดล้อมด้านที่อยู่อาศัย ตลอดจนความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน 7. ด้านประชาธิปไตย หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชน การส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นการเพิ่มพูนและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมนุษย์ให้เต็มขีดความสามารถ เป็นเครื่องมือ (Means) ของการยกระดับ “ความอยู่ดีมีสุข”

พรเทพ ศิริวนารังสรรค์ และเยาวเรศว์ แจ็งกิจ (2549) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจ เรื่องความสุขของประชาชนและบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2544 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรสังกัดกระทรวงสาธารณสุข 3,054 คน และประชาชนรวม 3,435 คน เครื่องมือเป็นแบบประเมินดัชนีชี้วัดความสุขของคนไทยฉบับสั้น 15 ข้อ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ทำการเก็บข้อมูลพร้อมกันทั่วประเทศ ผลการวิจัย พบว่า ผลการวิจัยพบว่าบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข มีความสุขมากกว่าประชาชนทั่วไปและเพศชาย ประชาชนมีความสุขมากกว่าบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข เพศหญิงประชาชนมีความสุขน้อยกว่าบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข สถานภาพครอบครัวประชาชนมีความสุขน้อยกว่าบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ระดับการศึกษาประถมศึกษา ปวช./ ปวส. อนุปริญญา ปริญญาตรี ประชาชนมีความสุขมากกว่าบุคลากร ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข แต่ในระดับการศึกษามัธยมศึกษาประชาชนมีความสุขน้อยกว่าบุคลากรในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข แต่ระดับปริญญาตรีสอบกลุ่มมีความสุขเท่ากัน

รัชนี กาญจนพุดธิพงษ์ และวิลาวัลย์ ถาวงษ์กลาง (2550) วิจัย เรื่องสุขภาพจิตชุมชน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสุขของคนไทยในการดำเนินชีวิตจากประสบการณ์ที่ผ่านมา 1 เดือน และความฉลาดทางอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 15-60 ปี เป็นประชากรทั้ง 13 หมู่บ้าน ในตำบลท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย จำนวนหมู่บ้านละ 90 คน รวมทั้งสิ้น 1,170 คน เจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิตชุมชนร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านออก

เดินสำรวจตามหลังคาเรือนกลุ่มเป้าหมายแล้วให้ผู้ถูกสำรวจทำแบบสอบถามด้วยตนเอง ผลการสำรวจด้านความสุขของคนไทยทุกกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสุขมากกว่าคนทั่วไปมี 217 คน คิดเป็นร้อยละ 18.55 กลุ่มที่มีความสุขน้อยกว่าคนทั่วไป 504 คน คิดเป็นร้อยละ 43.08 3. สะท้อนให้เห็นว่า คนในชุมชนส่วนใหญ่มีความสุขน้อยกว่าคนปรกติ และผลการสำรวจความฉลาดทางอารมณ์ทั้งหมด 9 ด้าน มีเพียง 2 ด้านเท่านั้นที่กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยปกติของเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ด้านควบคุมตนเองและด้านภูมิใจในตนเองส่วนที่เหลืออีก 7 ด้านนั้นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ปกติคือ ด้านเห็นใจผู้อื่นด้านรับผิดชอบ ด้านมีแรงจูงใจ ด้านตัดสินใจแก้ปัญหา ด้านตัดสินใจแก้ปัญหา ด้านสัมพันธภาพ ด้านพอใจในชีวิต และด้านสุขสงบทางใจ จากผลการสำรวจทำให้ชุมชนรับทราบปัญหาสุขภาพจิตของคนในหมู่บ้าน ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และได้มีการประชุมร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน กรรมการหมู่บ้าน ผู้นำชุมชน และชาวบ้าน เพื่อหาแนวทางแก้ไขต่อไป

สมจิตต์ ลุประสงค์ (2545) ทำวิจัยเรื่องความสุขของบุคลากรสาธารณสุขที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิต จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรสาธารณสุขที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิต ซึ่งปฏิบัติงานในสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ โรงพยาบาลทั่วไป โรงพยาบาลชุมชน และสถานีอนามัยทุกแห่งใน 2 จังหวัด คือนครพนม จำนวน 303 คน และจังหวัดมุกดาหาร จำนวน 102 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดความสุขที่สร้างโดยกรมสุขภาพจิต จำนวน 66 ข้อ ผลการประเมินความสุขพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหารไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างมีความสุขในระดับคนปกติทั่วไปมากที่สุด คือ เป็นร้อยละ 47.5 (นครพนม) และร้อยละ 53.5 (มุกดาหาร) รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างมีความสุขในระดับที่มากกว่าคนปกติทั่วไป คือ เป็นร้อยละ 37.6 (นครพนม) และร้อยละ 35.0 (มุกดาหาร) และ กลุ่มตัวอย่างมีความสุขในระดับที่น้อยกว่าคนปกติทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 14.9 (นครพนม) และร้อยละ 11.7 (มุกดาหาร)

พีระศักดิ์ ศรีธาดา (2545) ทำงานวิจัยเรื่อง ชีวิตที่มีความสุขของผู้สูงอายุในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น กรณีศึกษาร้านโก่นาอำเภอเมือง วัตถุประสงค์ของการวิจัยขึ้นนี้มุ่งศึกษาการให้คุณค่า ความเชื่อและการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการมีชีวิตที่มีความสุขในผู้สูงอายุ องค์ประกอบและบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของการมีชีวิตที่มีความสุขของผู้สูงอายุในหมู่บ้านหนึ่งของจังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ การศึกษาชุมชน การศึกษาชีวประวัติผู้สูงอายุจำนวน 7 ราย การสัมภาษณ์เจาะลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ หมู่บ้านที่ศึกษาคือหมู่บ้านโก่นา อำเภอเมือง เป็นหมู่บ้านขนาด 145 หลังคา

เรื่อนอยู่ร่วมกันแบบกระจุก มีอายุมากกว่า 100 ปี ผลการศึกษาพบว่า ผู้สูงอายุมักมีบทบาทสูงทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจภายใต้ปัจจัยกำหนดที่สำคัญ ได้แก่ ภาวะสุขภาพที่รับรู้ บทบาทก่อนเป็นผู้สูงอายุ โดยบทบาทเด่น ได้แก่ บทบาทผู้นำในศาสนพิธี บทบาทในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความสามัคคีในหมู่บ้าน การอบรมสั่งสอนลูกหลาน การส่งเสริมประเพณีปฏิบัติและบทบาทเสริมทางเศรษฐกิจส่วนความหมายของชีวิตที่มีความสุขนั้น แม้จะมีแตกต่างกันบ้างแต่ผู้สูงอายุมักมองว่าเป็นสภาวะของความสุขสำราญทั้งกายและใจ ความสงบและความพอเพียง โดยเปรียบเทียบค่าของการมีชีวิตที่มีความสุขเหมือนกับการมีบุญ ความสุขทางใจสำคัญกว่าความสุขทางกาย ความสุขของแต่ละคนเป็นอัตวิสัยและอยู่บนฐานของการเปรียบเทียบกับผู้อื่นที่มีสถานะใกล้เคียงกับตนความเชื่อที่เกี่ยวกับความสุข ได้แก่ ความเชื่อในเรื่องชะตาชีวิตหรือวาสนา และความเชื่อเรื่องเวรกรรม องค์ประกอบของชีวิตที่มีความสุขได้แก่ การมีสุขภาพดี (คือ ไม่มีโรคเรื้อรัง และแข็งแรงพอที่จะทำกิจกรรมที่ต้องการมีพออยู่ พอกิน ได้ทำบุญ ได้ช่วยเหลือผู้อื่น และอยู่ในชุมชนที่ดี การปฏิบัติตนเพื่อให้ชีวิตมีความสุข ได้แก่ การรักษาสุขภาพ การทำบุญและปฏิบัติธรรมการำตามความคาดหวังทางสังคมต่อผู้สูงอายุ บริบททางสังคมวัฒนธรรมของความสุขในชีวิตของผู้สูงอายุ ได้แก่ ระบบเครือข่ายญาติใกล้ชิดกับระบบสังคมและครอบครัวที่มีให้คุณค่าเชิงบวกแก่ผู้สูงอายุ ภายใต้อิทธิพลของพระพุทธ-ศาสนา สังคมเกษตรกรรมต้องพึ่งพิงกันเป็นชุมชนเก่าแก่ที่อยู่กันแบบกระจุกและมีขนาดเล็ก

นุสรานามเดช และคณะ (2548) ได้ทำวิจัยเรื่องความสุขของนักศึกษาพยาบาลของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สระบุรี โดยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมกับนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาในพ.ศ. 2547- พ.ศ. 2548 จำนวน 77 คน จาก 267 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลให้ความหมายของความสุขในมิติของการมีความรู้สึทงบวกปราศจากความรู้สึกทางลบ การมีสุขภาพกายที่สมบูรณ์ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลใกล้ชิด การได้บรรลุถึงเป้าหมายทางการเรียนการแสดงหาความสุขของนักศึกษาพยาบาลเป็นไปอย่างเรียบง่ายในการดำรงชีวิตประจำและรับรู้ว่าการแสวงหาความสุขของตนมีผลกระทบทั้งทางด้านบวกและลบต่อตนเองและผู้อื่น ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของนักศึกษาพยาบาลเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย ได้แก่ 1. ความสัมพันธ์กับเพื่อนและอาจารย์ 2. การบรรลุเป้าหมายในการเรียน 3. สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ 4. การได้ทำกิจกรรมเพื่อการผ่อนคลาย 5. เศรษฐกิจ และ 6. ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ส่วนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความทุกข์ที่นักศึกษามากที่สุด 3 อันดับแรกคือ 1. การเรียน 2. ความมีอิสรภาพในการคิดและกระทำ และ 3. ความสัมพันธ์กับเพื่อน รุ่นพี่ และอาจารย์

สุภาณี สุชนากินทร์ (2549) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสุขของประชาชน อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศ ด้านอายุ ด้านสถานภาพ ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านอาชีพ และด้านพื้นที่ที่ประชาชนอาศัยกับความสุขของประชาชนอำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ประชากรของการวิจัยได้แก่ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18-50 ปี จำนวน 30,905 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบมีระบบ มีจำนวนทั้งสิ้น 575 คน เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามที่พัฒนามาจากดัชนีชี้วัดความสุขคนไทยของอภิรักษ์ มงคลและคณะ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และพื้นที่ที่ประชาชนอยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความสุขโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปัจจัยด้านอายุ ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านสถานภาพสมรส และด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความสุขด้านกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความสุขด้านจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปัจจัยด้านพื้นที่ที่ประชาชนอาศัยอยู่มีความสัมพันธ์กับความสุขด้านสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปัจจัยด้านเพศและด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความสุขด้านปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ประชาชนมีค่าเฉลี่ยความสุขโดยรวมและความสุขรายด้านอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน

รศรินทร์ เกรย์, ปังปอนด์ รักอำนวยกิจ และศิรินันท์ กิตติสุขสถิต (2549) ได้ทำศึกษาเรื่อง ความสุขบนความพอเพียง: ความมั่นคงในบั้นปลายชีวิต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสุขของผู้สูงอายุ ทั้งปัจจัยภายนอกหรือสภาวะสังคม และปัจจัยภายในทางด้านจิตใจของแต่ละบุคคล วิธีการศึกษาใช้ข้อมูลจากโครงการวิจัยบูรณาการเพื่อแก้ปัญหาความยากจนอย่างมีส่วนร่วมในภาคตะวันตก: การพัฒนาตัวชี้วัดความสุขในจังหวัดชัยนาท พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีการเลือกตัวแบบอย่าง Stratified two stage sampling โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สูงอายุ 55-80 ปี จำนวน 986 คน การวิเคราะห์ใช้เทคนิควิธีวิเคราะห์แบบถดถอยเชิงซ้อน (Multiple regression analysis) ผลการวิจัยพบว่า ความสุขเป็นสิ่งที่วัดไม่ได้ในเชิงปริมาณ และระดับความสุขขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สูงอายุมิมองหรือทัศนคติในทางบวกต่อชีวิตในอนาคตในทุกอายุ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาหนี้สิน เป็นปัจจัยที่ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ตอบว่า มีความสำคัญเป็นลำดับแรกต่อระดับความสุข ความยากจนทำให้เกิดความทุกข์ โดยการวัดความยากจนทำได้หลายแบบ เช่น การวัดจากรายได้ หรือการมีหนี้สิน แต่ที่ตรงกับสิ่งที่อยู่ในใจของชาวบ้าน คือ ความยากจนเชิงเปรียบเทียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงอย่างชัดเจน ในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าผู้สูงอายุที่ตอบว่าไม่ยากจนเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนบ้านถึงแม้ว่าจะมีฐานะเท่าเทียมกับเพื่อนบ้าน มีความสุขมากที่สุด และจากข้อมูลการสำรวจเดียวกันนี้ พบว่าเกือบทุกคนตอบว่าที่มี

ความรู้สึกเช่นนั้นเพราะมีความพอใจและสมถะ ความรู้สึกพอใจเป็นปัจจัยในจิตใจที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่นหรือนโยบายใดๆจากภาครัฐ

มีนา นุ้ยแนบ (2549) ทำวิจัยเชิงสำรวจ เรื่องพฤติกรรมเสริมสร้างความสุขในการทำงานของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางพาราขนาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยพิจารณาจากปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเสริมสร้างความสุขในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางพาราขนาดใหญ่ 2 แห่ง ในจังหวัดสงขลา จำนวน 368 ราย เลือกโดยวิธีการสุ่ม อย่างมีระบบ จากลำดับรายชื่อพนักงาน เครื่องมือในการวิจัย คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และมีการทดสอบความเที่ยงตามเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสริมสร้างความสุขในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($mean=2.23$, $SD=0.36$) และระดับค่าเฉลี่ยรายด้านพบว่าอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน คือ พฤติกรรมการเสริมสร้างความสุขในการทำงาน ด้านการพัฒนาทักษะ การดำเนินชีวิต ($mean=2.52$, $SD=0.55$) ด้านการมีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน ($mean=2.27$, $SD=0.45$) ด้านการพัฒนาทักษะการทำงาน ($mean=2.22$, $SD=0.60$) ด้านการผ่อนคลายความเครียด ($mean=2.07$, $SD=0.55$) และด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ($mean=1.58$, $SD=0.66$) ปัจจัยสนับสนุนการเสริมสร้างความสุขในการทำงานระดับมาก 3 อันดับแรก คือ ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน ($mean=7.73$, $SD=2.23$) ความสะอาดและมีระเบียบของที่ทำงาน ($mean=7.40$, $SD=5.32$) และการมีเพื่อนสนิทที่รู้ใจ ($mean=7.38$, $SD=5.32$) ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเสริมสร้างความสุขในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง 3 อันดับแรก คือการทำงานในที่ร้อนหรือการระบายอากาศไม่ดี ($mean=6.54$, $SD=3.11$) พักอาศัยในห้องพักที่คับแคบแออัด ($mean=5.98$, $SD=3.14$) กฎระเบียบที่ยุ่งยากของโรงงาน ($mean=5.88$, $SD=2.79$)

นิตานถ ถิ่นทะเล (2550) ได้วิจัยเรื่อง การวัดระดับความสุขของประชาชน: กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะขามน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา เครื่องมือการวิจัย คือแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และเป็นผู้ที่อาศัยในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะขามน้อย 1 ปี จำนวน 346 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสุขของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะขามน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ในด้านชีวิตครอบครัวอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ความสุขด้านการมีรายได้และการกระจายรายได้ ด้านการมีงานทำอย่างทั่วถึง และด้านสุขภาพอนามัย ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนความสุขด้านการมีสาธารณูปโภค ด้านความรู้ และการศึกษา ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการบริหารจัดการที่ดีทั้งภาครัฐ และเอกชน นั้นอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อมูลในภาพรวมสรุปได้ว่า ระดับ

378.11

๑ 465๑

357235

ความสุขของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยาวน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา อยู่ในระดับปานกลาง

สาสินี เทพสุวรรณ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมของคนไทย โดยศึกษา จากข้อมูล โครงการวิจัยบูรณาการเชิงพื้นที่เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนอย่างมีส่วนร่วม ในภูมิภาคตะวันตก:การพัฒนาตัวชี้วัดความอยู่ดีมีสุข พ.ศ.2548 ในจังหวัดชัยนาท ของสถาบันวิจัย ประชากร และสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 1,838 คน องค์ประกอบที่นำมาใช้ในการวัดความอยู่ดีมีสุขเชิงภาวะวิสัยมีทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพแวดล้อมในสังคม ด้านครอบครัว ด้านสุขภาพอนามัย ด้านวัฒนธรรม และความเชื่อ และด้านการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมของผู้ชายสูงกว่า ผู้หญิงกลุ่มอายุ 20-39 ปี สูงกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ และกลุ่มที่มีอาชีพเกษตรกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่ เกษตรกร ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างความอยู่ดีมีสุขแต่ละประเภท พบว่ามีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญ และการสร้างดัชนีความอยู่ดีมีสุขโดยการให้ค่าถ่วงน้ำหนักต่างกันจะมีผลทำให้ ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมสูงขึ้นกว่าการถ่วงน้ำหนักเท่ากัน ทั้งนี้เป็นเพราะการถ่วงน้ำหนัก ดังกล่าว เป็นการถ่วงน้ำหนักจากการให้ประชาชนลำดับความสำคัญของเหตุผลที่ก่อให้เกิดความสุข ด้วยตนเอง ดังนั้นการกำหนดนโยบายเพิ่มความสุขของประชาชนควรคำนึงถึงความเห็นของ ประชาชนเป็นหลัก

เริงชัย ต้นสุชาติ และธรรณชนก คำแก้ว (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ดัชนีความสุข และความอยู่ดีมีสุขของสมาชิกชุมชนในมูลนิธิโครงการหลวง โดยใช้ข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างสมาชิกโครงการหลวงจากศูนย์พัฒนาโครงการหลวงแม่ป๋นหลวง และทุ่งหลวง จำนวน 469 ตัวอย่าง ผลการวิจัย พบว่า ดัชนีความสุข และความอยู่ดีมีสุขประกอบไปด้วย 8 หมวดคือ เศรษฐกิจ ครอบครัว สุขภาพ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม สวัสดิการสังคม และธรรมาภิบาล กลุ่มตัวอย่างให้น้ำหนักดัชนีชี้วัด หมวดเศรษฐกิจมากที่สุด แต่เมื่อพิจารณาความแตกต่างทางด้านชนเผ่าพบว่า ชนเผ่ากะเหรี่ยงและ ชนเผ่าม้งจะให้ความสำคัญกับครอบครัวมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากชนมูเซอและชนเผ่าลีซอที่ให้ ความสำคัญกับเศรษฐกิจมากที่สุด

โดยความสุขเฉลี่ยที่ได้จากตัวชี้วัด และการประเมินด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ ดัชนีหมวดครอบครัว สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยที่กำหนดความสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2552) ได้วิจัยเรื่องเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความสุข กรณีศึกษากลุ่ม แรงงานตัดเย็บของบริษัท ภัทยาลำพูน จำกัด โดยได้ทำการเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถาม แรงงานจำนวน 500 ตัวอย่าง และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของกลุ่มแรงงานตัดเย็บบริษัท

ภทาลำพูน จำกัด ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของกลุ่มแรงงานแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มปัจจัยแรงงานที่มีความสุขเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ขึ้นไป ได้แก่ ปัจจัยด้านระดับการศึกษา และปัจจัยด้านการสมรส กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มปัจจัยแรงงานที่มีความสุขเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ขึ้นไป ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีเงินใช้สอยอย่างคล่องมือในแต่ละเดือน และปัจจัยการมีบัตรประกันสังคมของแรงงาน และกลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มปัจจัยแรงงานที่มีความสุขเพิ่มขึ้นน้อยกว่าร้อยละ 5 ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในองค์กร ปัจจัยด้าน ความอบอุ่นภายในครอบครัว และปัจจัยด้านรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของแรงงาน

รังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ทำวิจัย เรื่อง การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ข้อมูลที่ใช้ศึกษา เป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้มาจาก แบบสอบถามประชากรในอำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 150 คน และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสุขโดยรวมทั้ง 8 หมวดของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ จัดว่าอยู่ในระดับมาก และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อระดับความสุขกับระดับความสุขในหมวดต่างๆ พบว่าปัจจัยด้านสถานภาพสมรสเท่านั้นที่ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความสุข ส่วนปัจจัยด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเงินออม ด้านหนี้สิน ด้านเพศ ด้านอายุ ด้านระดับการศึกษา และด้านอาชีพเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความสุข

สพลกิตต์ สังข์ทิพย์ (2554) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การประยุกต์ใช้โมเดลสมการ โครงสร้าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัย คือ ครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การใช้แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์ลิสเรล และการวิเคราะห์โมเดลสมการ โครงสร้าง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสุขในการทำงานของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยของระดับความสุขเท่ากับ 2.79 มีคะแนนเฉลี่ยของความสุขทางกายและความสุขทางใจเท่ากับ 2.87 และ 2.71 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาระดับความสุขในการทำงานของครูจำแนกตามระดับชั้นที่สอน พบว่า ครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษา และระดับชั้นมัธยมศึกษามีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงาน ได้แก่ ด้านระดับการศึกษา ด้านสถานภาพสมรส ด้านรายได้ต่อเดือน ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง ด้านการใช้ชีวิตแบบพอเพียง ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับผู้บริหาร ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ด้านความสัมพันธ์กับนักเรียน เป็นต้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อความสุขในการทำงานของครู ได้แก่ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว รองลงมา เป็นด้านความสัมพันธ์กับนักเรียน โมเดลเชิงสาเหตุความสุขในการทำงานของครูในสังกัดสำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างครูที่สอนระดับชั้น ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

สุริย์ภรณ์ เลิศวัชรสกุล และจรรววรรณ บัวมิ่ง (2555) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาบุคลากรด้วย แนวคิด ความสุข และความพึงพอใจในการทำงาน โดยศึกษาจากปัจจัยและกิจกรรมที่มีผลต่อ ความ พึงพอใจในงาน ความสุข และคุณภาพชีวิต ของบุคลากรสาธารณสุข จังหวัดพะเยา เครื่องมือในการ วิจัย คือ แบบสอบถาม ที่พัฒนามาจากแนวคิดความพึงพอใจ และสุขภาวะองค์กรรวมแนวพุทธ จาก กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข และการสร้างสถานที่ ทำงานน่ายุ่และการจัดกิจกรรม กระบวนการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ตามแผนงาน โครงการและ กิจกรรมต่างที่จัดให้กับบุคลากร โดยวัดผลจากความคิดเห็นจากการตอบแบบสอบถามก่อนและ หลัง และค่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ในส่วนของผลการศึกษาในด้านของความพึงพอใจ ความสุข และคุณภาพชีวิตของบุคลากรสาธารณสุขจังหวัดพะเยา ปี พ.ศ. 2555 ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจต่อความสำเร็จการบริหารงานบุคลากรสาธารณสุข มีความสุขในงานและ คุณภาพชีวิต คิดเป็นร้อยละ 68.55 และร้อยละ 73.18 ตามลำดับ

วิภาดา แก้วนิยมชัยศรี (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นองค์กรแห่ง ความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานเทศบาลที่ได้รับการบรรจุเป็น ข้าราชการที่ปฏิบัติงานในเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ จำนวน 197 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัด บึงกาฬ ปัจจัยบวกที่มีผลต่อองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ ได้แก่ ปัจจัยในการ ทำงานด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยในการทำงานด้านผู้นำและนโยบาย ปัจจัยในการ ทำงานด้านความสัมพันธ์ในที่ทำงาน ปัจจัยด้านสถานภาพ โสด และปัจจัยในการทำงานด้าน สวัสดิการผลตอบแทน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ส่วนปัจจัยในด้านลบ คือ ปัจจัยด้าน รายได้ต่อเดือน และปัจจัยด้านตำแหน่งงาน กลุ่มงานการเงินและการคลัง

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการทำวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตบางแสน ประกอบด้วย บุคลากรในมหาวิทยาลัย (อาจารย์และเจ้าหน้าที่) บุคลากรจ้างบริการจากบริษัทข้างนอก มีจำนวนทั้งสิ้น 3,313 คน และนิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตบางแสน จำนวน 44,340 คน รวมทั้งสิ้น 47,653 คน จากนั้นผู้วิจัยจะทำกรอบการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามประเภทบุคลากรแต่ละคณะฯ โดยใช้วิธี Stratified Sampling โดยเปิดตาราง Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% แต่ละกลุ่ม โดยกลุ่มบุคลากรในมหาวิทยาลัย (อาจารย์และเจ้าหน้าที่) บุคลากรจ้างบริการจากบริษัทข้างนอก จะเก็บจำนวน 400 คน ส่วนกลุ่มนิสิตจะเก็บจำนวน 416 คน กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 816 คน และ Sample Proportional to size ตามสัดส่วนของประชาคม และทำการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling) หลังจากนั้น

ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดประเภทและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บตาม 4 สาย ได้แก่ สาย 1 สายวิทยาศาสตร์สุขภาพ ประกอบด้วย คณะการแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศร คณะพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะสหเวชศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์

สาย 2 สายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบด้วย คณะโลจิสติกส์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะภูมิสารสนเทศศาสตร์ คณะวิทยาการสารสนเทศ คณะเกษตรศาสตร์

สาย 3 สายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา คณะการจัดการและการท่องเที่ยว

วิทยาลัยนานาชาติ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ คณะดนตรีและการแสดง (ยังไม่มีรายละเอียด
จำนวนนิสิต)

สาย 4 สำนักบริการต่าง ๆ ประกอบด้วย สำนักงานสภามหาวิทยาลัย กองกลาง กอง
บริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคล กองกิจการนิสิต กองคลังและทรัพย์สิน กองบริการการศึกษา
กองแผนงาน กองอาคารสถานที่ หน่วยตรวจสอบภายใน กองกฎหมาย กองกีฬาและนันทนาการ
กองทะเบียนและประมวลผลการศึกษา สำนักคอมพิวเตอร์ สำนักบริการวิชาการ สำนักหอสมุด

จากนั้นจึงทำการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มคนต่าง ๆ (ตามจำนวนที่ระบุไว้ในตั้ง
ตารางที่ 1-2) หลังจากนั้นนำข้อมูลมาลงรหัสและวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรของบุคลากร และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากร 400 คน
(ข้อมูลสำรวจเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2556)

คณะ	อาจารย์								เจ้าหน้าที่								บุคลากรจาก น.ภายนอก	
	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 4	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 4	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 4	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 4	N	n
สายวิทยาศาสตร์ สุขภาพ	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n
คณะกรรมการแพทย์ แผนไทยอภัยภูเบศร	5	1							7	1							52	63
คณะพยาบาลศาสตร์	91	11							57	7								
คณะแพทยศาสตร์	46	6							48	58								
									3									
คณะสหเวชศาสตร์	35	4							14	2								
คณะสาธารณสุข ศาสตร์	36	4							25	3								
คณะเภสัชศาสตร์	35	4							30	4								
รวม	248	30							61	75							52	64
									6								5	
สายวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n
คณะโลจิสติกส์			13	2							23	3						
คณะวิทยาศาสตร์			161	19							64	8						
คณะวิทยาศาสตร์ การกีฬา			22	3							15	2						
คณะวิศวกรรมศาสตร์			88	11							62	7						
คณะภูมิสารสนเทศ ศาสตร์			16	2							22	3						
คณะวิทยาการ สารสนเทศ			21	3							34	4						
รวม			321	40							22	27						
											0							

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คณะ	อาจารย์								เจ้าหน้าที่								บุคลากรจาก	
	สาย 1		สาย 2		สาย 3		สาย 4		สาย 1		สาย 2		สาย 3		สาย 4		บ.ภายนอก	
	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n
สายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์																		
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์					116	14							78	9				
คณะศิลปกรรมศาสตร์					28	3							30	4				
คณะศึกษาศาสตร์					85	10							91	11				
วิทยาการบริหารรัฐกิจ					19	2							58	7				
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์					12	1							80	10				
วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา					34	4							48	6				
คณะการจัดการและการท่องเที่ยว					9	1							34	4				
วิทยาลัยนานาชาติ					34	4							67	8				
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์					7	1							15	2				
คณะดนตรีและการแสดง					12	1							5	1				
รวม					356	41							506	62				
สำนักบริหารวิชาการ	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n	N	n
ต่างๆ																		
สำนักงานสภามหาวิทยาลัย							0	0							4	0		
กองกลาง							1	0							37	4		
กองบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคล							0	0							23	3		
กองกิจการนิสิต							0	0							45	5		
กองคลังและทรัพย์สิน							0	0							45	5		
กองบริการการศึกษา							0	0							29	4		
กองแผนงาน							0	0							19	2		
กองอาคารสถานที่							0	0							10	12		
หน่วยตรวจสอบภายใน							0	0							1			
กองกฎหมาย							0	0							9	1		
กองกีฬาและนันทนาการ							0	0							14	2		
กองทะเบียนและประมวลผลการศึกษา							0	0							22	3		
สำนักคอมพิวเตอร์							11	1							49	6		

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คณะ	ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก			
	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 1	สาย 2	สาย 3	สาย 1	สาย 2	สาย 3	
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์			5,903	53		174	2		71	1
คณะศิลปกรรมศาสตร์			1,956	18		99	1		82	1
คณะศึกษาศาสตร์			3,854	35		1,871	17		497	4
วิทยาการบริหารธุรกิจ			0	0		652	6		67	1
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์			0	0		1,481	13		140	1
วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา			0	0		70	1		196	2
คณะการจัดการและการท่องเที่ยว			3,362	30		277	2		0	0
วิทยาลัยนานาชาติ			1,029	9		0	0		0	0
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์			5,455	49		636	6		50	0
คณะดนตรีและการแสดง			0	0		0	0		0	0
รวม			21,559	194		5,271	48		1,103	10
รวมแต่ละประเภทนิสิต	35916 คน				7095 คน			1329 คน		
รวมประชากรทั้งหมด	44340 คน									

เครื่องมือในการวิจัย

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ HAPPINOMETER หรือแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้พัฒนาขึ้นมาตาม แนวคิดของ “ความสุข 8 ประการ” และ “องค์กรแห่งความสุข: Happy Workplace” ซึ่งประกอบด้วย ความสุข 9 มิติ ได้แก่ Happy Body, Happy Relax, Happy Heart, Happy Soul, Happy Family, Happy Society, Happy Brain, Happy Money และ Happy Work-life โดยในมิติสุดท้ายจะยกเว้นไม่เกี่ยวกับกลุ่มนิสิต งานวิจัยในครั้งนี้เลือก “HAPPINOMETER:ปรอทวัดความสุขด้วยตนเอง” มาเป็นเครื่องมือวัดความสุขของประชาคมภายในมหาวิทยาลัยบูรพาเพราะในงานวิจัยได้มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษา และเครื่องมือนี้มีมิติที่เกี่ยวข้องกับความสุขทั่วไปอื่น ๆ นอกเหนือจากการทำงานแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้เครื่องมือดังกล่าวยังได้ผ่านการทดสอบค่าความเชื่อมั่นจนได้รับมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการ เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วยข้อคำถามดังนี้

- ตอนที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านข้อมูลส่วนบุคคล และด้านข้อมูลการทำงาน
- ตอนที่ 2 แบบสำรวจความสุขด้วยตนเองทั้ง 9 มิติ และในภาพรวม

โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) กับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้จำนวน 816 คน ได้ค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ 0.917

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนตามที่กำหนดไว้ในแบบสำรวจความสุขด้วยตนเอง (HAPPINOMETER) พัฒนาโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

ขั้นตอนการทำวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อร่าง โครงการวิจัย
2. ผู้วิจัยดำเนินการด้วยการนำแบบสอบถามมาปรับปรุงเพิ่มรายละเอียดในส่วนข้อมูล ลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลการทำงาน จากนั้นนำไปให้ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุช ปัญญาไพโรจน์ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ปรึกษางานวิจัยตรวจสอบแบบสอบถามก่อนจะนำไปเก็บข้อมูลจริง
3. นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพาตามที่กำหนดไว้ในระดับคณะ/สำนักงานครบตามจำนวนที่กำหนด
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาตรวจสอบความถูกต้อง ความเรียบร้อยของข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ใน โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติสำเร็จรูป

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

1-31 สิงหาคม 2557

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยประมวลผลด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติสำเร็จรูป โดยวิเคราะห์ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เพื่ออธิบายข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างกัน ตลอดจนระดับความสุขด้วยตนเองของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยกำหนดค่าของระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ไว้ที่ระดับ 0.05 โดยใช้ T-Test, F-Test และ Correlations

บทที่ 4

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อสำรวจดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยสามารถสรุปได้เป็น 2 ส่วนคือ การรายงานผลสถิติเชิงพรรณนา เกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคล, ข้อมูลส่วนบุคคลข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน และดัชนีความสุข 9 มิติของคนทำงาน รวมทั้งการรายงานผลสถิติเชิงอนุมานที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน 2 สมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านตำแหน่งงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ผลสถิติเชิงพรรณนา

ตารางที่ 3 ความถี่และร้อยละของลักษณะประชากรด้านข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากร (n=816)

ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	578	70.80
ชาย	238	29.20
รวม	816	100
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	28	3.50
มัธยมศึกษาตอนต้น	19	2.40
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	311	38.60
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือเทียบเท่า	20	2.50
ปริญญาตรี	223	27.70
สูงกว่าปริญญาตรี	196	24.30

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากร	จำนวน	ร้อยละ
อื่นๆ	9	1.10
รวม Missing Values = 10	806	100
สถานภาพสมรส		
โสด	634	78.30
แต่งงานและอยู่ด้วยกัน	133	16.40
อยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน	16	2.00
แต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	10	1.20
หย่า/แยกทาง/เลิกกัน	9	1.10
หม้าย	8	1.00
รวม Missing Values = 6	810	100
การมีบุตร		
ไม่มี	653	80.90
มีบุตร 1 คน	95	11.80
มีบุตร 2 คน	44	5.50
มีบุตร 3 คน	10	1.20
มีบุตร 4 คน	3	0.40
มีบุตร 5 คน	1	0.10
มีบุตร 6 คน	1	0.10
รวม Missing Values = 9	807	100

จากตารางที่ 3 แสดงลักษณะประชากรด้านข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรจำนวน 816 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 578 คน คิดเป็นร้อยละ 70.80 และเป็นเพศชายจำนวน 238 คน คิดเป็นร้อยละ 29.20 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยประมาณ 28 ปี ($\bar{X} = 28.34$, $SD = 9.61$)

ในประเด็นระดับการศึกษาสูงสุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีจำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมา

คือการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 27.70 การศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 การศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือเทียบเท่า มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40 และระดับการศึกษาอื่น ๆ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10

ในประเด็นสถานภาพสมรส กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 634 คน คิดเป็นร้อยละ 78.30 รองลงมาคือสถานภาพแต่งงานและอยู่ด้วยกัน มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 สถานภาพอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 สถานภาพแต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 สถานภาพหย่า/แยกทาง/เลิกกัน มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 และสถานภาพหม้าย มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

ในประเด็นการมีบุตร พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีบุตร มีจำนวน 653 คนคิดเป็นร้อยละ 80.90 รองลงมาคือมีบุตร 1 คน มีจำนวน 95 คนคิดเป็นร้อยละ 11.80 มีบุตร 2 คนมีจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 5.50 มีบุตร 3 คน มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 มีบุตร 4 คน มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 และมีบุตร 5 คน มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 และมีบุตร 6 คน มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตารางที่ 4 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสถานภาพการทำงาน (n=400)

สถานภาพทำงานในมหาวิทยาลัยบูรพา	จำนวน	ร้อยละ
- ทำงานในมหาวิทยาลัย	336	84.0
- เป็นพนักงานบริษัทเอกชนที่ทำงานให้กับมหาวิทยาลัย	64	16.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4 แสดงสถานภาพการทำงานของกลุ่มตัวอย่างในมหาวิทยาลัยจำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานในมหาวิทยาลัย มีจำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 84.00 และเป็นพนักงานบริษัทเอกชนที่ทำงานให้กับมหาวิทยาลัย มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00

ตารางที่ 5 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสายงานที่ทำในมหาวิทยาลัย
บูรพา (n=336)

สายงานที่ทำในมหาวิทยาลัยบูรพา	จำนวน	ร้อยละ
- สายสนับสนุนวิชาการ	224	66.70
- สายฝ่ายคณาจารย์	112	33.30
รวม	336	100

จากตารางที่ 5 แสดงสายงานที่ทำในมหาวิทยาลัยบูรพาของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 336 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานในสายสนับสนุนวิชาการ มีจำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 66.70 และทำงานในสายฝ่ายคณาจารย์ มีจำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30

ตารางที่ 6 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านประเภทของการเป็นพนักงาน
(n=336)

ประเภทของการเป็นพนักงาน	จำนวน	ร้อยละ
- พนักงานมหาวิทยาลัย (เงินรายได้)	181	54.20
- พนักงานมหาวิทยาลัย (เงินแผ่นดิน)	96	28.70
- ข้าราชการ	20	6.00
- ลูกจ้างมหาวิทยาลัย	12	3.60
- ลูกจ้างชั่วคราว	11	3.30
- ลูกจ้างประจำ	7	2.10
- ลูกจ้างโครงการ	4	1.20
- พนักงานบางส่วนเวลา	2	0.60
- ผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษ	1	0.30
รวม Missing Values = 2	334	100

จากตารางที่ 6 แสดงประเภทของการเป็นพนักงานของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 336 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย (เงินรายได้) มีจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 54.20 รองลงมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย (เงินแผ่นดิน) มีจำนวน 96 คน คิดเป็น

ร้อยละ 28.70 เป็นพนักงานประเภทข้าราชการ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 เป็นพนักงานประเภทลูกจ้างมหาวิทยาลัย มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 เป็นพนักงานประเภทลูกจ้างชั่วคราว มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 เป็นพนักงานประเภทลูกจ้างประจำ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 เป็นพนักงานประเภทลูกจ้างโครงการ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 เป็นพนักงานบางส่วนเวลา มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.60 และเป็นพนักงานประเภทผู้มีความรู้ความสามารถ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30

ตารางที่ 7 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับที่เป็นบุคลากรด้านการสังกัดคณะ/ สำนัก
(n=400)

สังกัดคณะ/ สำนัก	จำนวน	ร้อยละ
สายวิทยาศาสตร์สุขภาพ		
- คณะแพทยศาสตร์	64	19.00
- คณะพยาบาลศาสตร์	18	5.40
- คณะเภสัชศาสตร์	8	2.40
- คณะสาธารณสุขศาสตร์	7	2.10
- คณะสหเวชศาสตร์	6	1.80
- คณะการแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศร	2	0.60
สายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี		
- คณะวิทยาศาสตร์	27	8.00
- คณะวิศวกรรมศาสตร์	18	5.40
- คณะวิทยาการสารสนเทศ	7	2.10
- คณะโลจิสติกส์	5	1.50
- คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา	5	1.50
- คณะภูมิสารสนเทศศาสตร์	5	1.50
สายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์		
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	23	6.80
- คณะศึกษาศาสตร์	21	6.30
- วิทยาลัยนานาชาติ	12	3.60
- วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์	11	3.30

ตารางที่ 7 (ต่อ)

สังกัดคณะ/ สำนัก	จำนวน	ร้อยละ
- วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา	10	3.00
- วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ	9	2.70
- คณะศิลปกรรมศาสตร์	7	2.10
- คณะการจัดการและการท่องเที่ยว	5	1.50
- คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์	3	0.90
- คณะดนตรีและการแสดง	2	0.60
สำนักบริการวิชาการต่าง ๆ		
- กองอาคารสถานที่	12	3.60
- สำนักคอมพิวเตอร์	7	2.10
- สำนักหอสมุด	7	2.10
- กองกิจการนิสิต	5	1.50
- กองคลังและทรัพย์สิน	5	1.50
- สำนักงานบริการวิชาการ	5	1.50
- กองกลาง	4	1.20
- กองบริการการศึกษา	4	1.20
- กองบริหารและพัฒนาศูนย์วิทยากรบุคคล	3	0.90
- กองทะเบียนและประมวลผลการศึกษา	3	0.90
- กองกีฬาและนันทนาการ	2	0.60
- กองแผนงาน	2	0.60
- หน่วยตรวจสอบภายใน	1	0.30
- กองกฎหมาย	1	0.30
รวม Missing Values = 64	336	100

จากตารางที่ 7 แสดงสังกัดคณะ/ สำนัก ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างสายวิทยาศาสตร์สุขภาพส่วนใหญ่สังกัดคณะแพทยศาสตร์ มีจำนวน 64 คนคิดเป็นร้อยละ 19.00 รองลงมาสังกัดคณะพยาบาลศาสตร์ มีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 5.40 กลุ่มตัวอย่างสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีส่วนใหญ่ สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มีจำนวน 27 คน คิดเป็น

ร้อยละ 8.00 รองลงมาสังกัดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.40 กลุ่มตัวอย่างสายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ส่วนใหญ่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.80 รองลงมาสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 6.30 กลุ่มตัวอย่างสำนักบริการวิชาการต่าง ๆ ส่วนใหญ่ สังกัดกองอาคารและสถานที่ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 รองลงมาสังกัดสำนักคอมพิวเตอร์ และ สังกัดสำนักหอสมุด มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10

ตารางที่ 8 ความถี่และร้อยละงานของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านลักษณะงานที่ทำ (n=400)

ลักษณะงานที่ทำ	จำนวน	ร้อยละ
- งานด้านการบริการ	152	41.90
- งานสำนักงาน	102	28.10
- งานด้านอื่นๆ	74	20.40
- งานด้านการผลิต	20	5.50
- งานด้านบริหาร	15	4.10
รวม Missing Values = 37	363	100

จากตารางที่ 8 แสดงลักษณะงานของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานด้านการบริการ มีจำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 41.90 รองลงมาทำงานสำนักงาน มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 28.10 ทำงานด้านอื่น ๆ มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 20.40 ทำงานด้านการผลิต มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 และทำงานด้านบริหาร มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.10

ตารางที่ 9 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านสถานภาพการจ้างงาน (n=400)

สถานภาพการจ้างงาน	จำนวน	ร้อยละ
- ตามสัญญาจ้าง	204	56.00
- ประจำ	137	37.60
- รายวัน/จ้างเหมา/บางช่วงเวลา/ตามผลงาน/ อื่นๆ	23	6.40
รวม Missing Values = 36	364	100

จากตารางที่ 9 แสดงสถานภาพการจ้างงานของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพการจ้างงานตามสัญญาจ้าง มีจำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ 56.00 รองลงมามีสถานภาพการจ้างงานประจำ มีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 37.60 และจ้างรายวัน/ จ้างเหมา/ บางช่วงเวลา/ ตามผลงาน/ อื่น ๆ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.40

ตารางที่ 10 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรด้านระยะเวลาการทำงานในองค์กร (n=400)

ระยะเวลาการทำงานในองค์กร	จำนวน	ร้อยละ
- ไม่ถึงปี	26	7.10
- ระหว่าง 1-2 ปี	64	17.50
- ระหว่าง 3-5 ปี	94	25.70
- ระหว่าง 6-9 ปี	71	19.40
- ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	111	30.30
รวม Missing Values = 34	366	100

จากตารางที่ 10 แสดงระยะเวลาการทำงานในองค์กรของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 30.30 รองลงมามีระยะเวลาการทำงานระหว่าง 3-5 ปี มีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 25.70 ระยะเวลาการทำงานระหว่าง 6-9 ปี มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.40 ระยะเวลาการทำงานระหว่าง 1-2 ปี มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และระยะเวลาการทำงานไม่ถึงปี มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10

ตารางที่ 11 ความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างด้านบุคลากรด้านรายได้ต่อเดือน (n=400)

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
- 10,000 บาท หรือต่ำกว่า	16	4.40
- 10,001 - 20,000 บาท	71	19.50
- 20,001 - 30,000 บาท	162	44.50
- 30,001 - 40,000 บาท	73	20.10
- 40,001 - 50,000 บาท	31	8.50
- 50,001 บาทหรือมากกว่า	11	3.00
รวม Missing Values = 36	364	100

จากตารางที่ 11 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 30,001 - 40,000 บาท มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 20.10 รายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 รายได้ต่อเดือน 40,001 - 50,000 บาท มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50 รายได้ 10,000 บาท หรือต่ำกว่ามีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.40 และรายได้ 50,001 บาทหรือมากกว่า มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00

ตารางที่ 12 ความถี่และร้อยละของลักษณะทางประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต (n=416)

ข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต	จำนวน	ร้อยละ
ระดับหลักสูตรที่ศึกษา		
ปริญญาตรี	340	81.70
ปริญญาโท	65	15.60
ปริญญาเอก	11	2.60
รวม	416	100
ระดับชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	72	17.40
ชั้นปีที่ 2	143	34.60
ชั้นปีที่ 3	105	25.40
ชั้นปีที่ 4	88	21.30
อื่นๆ	5	1.20
รวม Missing Values = 3	413	100
อาชีพของนิสิต		
ไม่ได้ทำงาน	335	82.10
อื่นๆ	15	3.70
พนักงานบริษัทเอกชน	15	3.70
ข้าราชการ	14	3.40
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	13	3.20

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต	จำนวน	ร้อยละ
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	8	2.00
รับจ้างทั่วไป	8	2.00
รวม Missing Values = 8	408	100
อาชีพของบิดา		
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	28.90
รับจ้างทั่วไป	76	18.60
ข้าราชการ	70	17.20
อื่นๆ	48	11.80
พนักงานบริษัทเอกชน	40	9.80
ไม่ได้ทำงาน/เกษียณ	37	9.10
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	19	4.70
รวม Missing Values = 8	408	100
อาชีพของมารดา		
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	128	31.30
รับจ้างทั่วไป	77	18.80
อื่นๆ	56	13.70
ไม่ได้ทำงาน/เกษียณ	55	13.40
ข้าราชการ	55	13.40
พนักงานบริษัทเอกชน	30	7.30
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	8	2.00
รวม Missing Values = 7	409	100
รายได้ต่อเดือนของนิสิต		
10,000 บาท หรือต่ำกว่า	218	54.90
10,001 - 20,000 บาท	100	25.20
20,001 - 30,000 บาท	41	10.30
30,001 - 40,000 บาท	20	5.00
40,001 - 50,000 บาท	7	1.80
50,001 บาทหรือมากกว่า	11	2.80
รวม Missing Values = 19	397	100

จากตารางที่ 12 แสดงลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิตกลุ่มตัวอย่างจำนวน 416 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 81.70 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 15.60 และศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.60

ในประเด็นระดับชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 34.60 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 25.40 ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40 และศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีอื่น ๆ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20

ในประเด็นอาชีพของนิสิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงาน มีจำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 82.10 รองลงมาเป็นพนักงานบริษัทเอกชนและอาชีพอื่น ๆ มีจำนวนอย่างละ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.70 เป็นข้าราชการ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและรับจ้างทั่วไป มีจำนวนอย่างละ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

ในประเด็นอาชีพของบิดา พบว่าบิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 28.90 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 18.60 ประกอบอาชีพข้าราชการ มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.20 ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 11.80 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 ไม่ได้ประกอบอาชีพ/เกษียณ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 และประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70

ในประเด็นอาชีพของมารดา พบว่ามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 31.30 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 18.80 ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.70 ประกอบอาชีพข้าราชการ และไม่ได้ประกอบอาชีพ/เกษียณ มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 13.40 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.30 และประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

ในประเด็นรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า มีจำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.90 รองลงมามีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20 มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 มีรายได้ 30,001 - 40,000 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ

5.00 มีรายได้ 50,001 บาทหรือมากกว่า มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.80 และมีรายได้ 40,001 - 50,000 บาท มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยรวมของความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 816)

ดัชนีความสุข (มาตรวัด 5 ระดับ)	\bar{X}	SD	แปลผล	ลำดับที่
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	3.37	0.57	มาก	6
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	3.07	0.59	ปานกลาง	9
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	3.62	0.53	มาก	2
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	3.63	0.60	มาก	1
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	3.41	0.80	มาก	5
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	3.24	0.59	ปานกลาง	8
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	3.54	0.65	มาก	3
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	3.27	0.69	ปานกลาง	7
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	3.49	0.57	มาก	4
ความสุขโดยรวม (มาตรวัด 10 ระดับ)	7.20	1.95	มากที่สุด	

จากตารางที่ 13 แสดงถึงค่าเฉลี่ยรวมของความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์พบว่า ดัชนีความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.20 จากมาตรวัด 10 ระดับ เมื่อจำแนกรายได้พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด 5 อันดับแรกจากมาตรวัด 5 ระดับ ได้แก่ ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.63 รองลงมาได้แก่ คือความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.54 ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.49 และความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.41

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยดัชนีความสุขของกลุ่มตัวอย่างประชากรมหาวิทยาลัยบูรพา (n = 816)

คุณลักษณะการมีสุขภาพดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
ภาวะเสี่ยงต่อโรค	3.56	1.15	มาก	ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	3.37	0.57
จำนวนวันที่กินอาหารเช้าเฉลี่ยต่อสัปดาห์	3.38	1.36	มาก			
จำนวนวันที่ออกกำลังกายเฉลี่ยต่อสัปดาห์	2.18	1.18	น้อย			
การไม่สูบบุหรี่/ ใบบอก/ยาเส้น	4.57	0.99	มากที่สุด			
การไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	3.64	1.17	มาก			
ความพึงพอใจกับสุขภาพของตนเอง	2.93	0.93	ปานกลาง			
คุณลักษณะการผ่อนคลายดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
ได้รับการพักผ่อนเพียงพอ	2.84	0.93	ปานกลาง	ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	3.07	0.59
การทำกิจกรรมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจใน 1 สัปดาห์	3.06	1.34	ปานกลาง			
มีความเครียด	3.16	0.86	ปานกลาง			
ชีวิตเป็นไปตามที่คาดหวัง	2.82	0.83	ปานกลาง			
ความสามารถในการจัดการกับปัญหาในชีวิต	3.46	0.79	มาก			
คุณลักษณะการมีน้ำใจดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
ความรู้สึกรักอาหาร/ห่วงใย คนรอบข้าง	3.91	0.73	มาก	ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	3.62	0.53
การช่วยเหลือคนรอบข้าง	3.71	0.75	มาก			
ให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม	3.90	0.77	มาก			
ความสัมพันธ์ในที่ทำงานเหมือนพี่เหมือนน้อง	3.68	0.90	มาก			
	3.79	0.82	มาก			
การสื่อสารพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน	3.39	0.82	ปานกลาง			
การถ่ายทอดแลกเปลี่ยนแบบอย่างการทำงาน	3.87	0.83	มาก			
	3.18	0.96	ปานกลาง			
ความเต็มใจและยินดีทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม	3.12	0.94	ปานกลาง			
เข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม						
การทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ด้วยตนเอง และมีประโยชน์ต่อสังคม						

ตารางที่ 14 (ต่อ)

คุณลักษณะการมีจิตวิญญาณดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม/ ศาสนา/ การให้ทาน	3.38	0.90	ปานกลาง	ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	3.63	0.60
ปฏิบัติกิจตามศาสนาเพื่อให้จิตใจสงบ	3.11	0.92	ปานกลาง			
ยกโทษและให้อภัยอย่างจริงใจต่อผู้ สำนึกผิด	3.70	0.83	มาก			
ยอมรับและขอโทษในความผิดที่ตนทำ	3.90	0.80	มาก			
ช่วยเหลือ/ตอบแทนผู้มีพระคุณ	4.07	0.88	มาก			
มีเวลาอยู่กับครอบครัว	3.12	1.11	ปานกลาง	ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	3.41	0.80
ทำกิจกรรมร่วมกับคนในครอบครัว	3.06	1.05	ปานกลาง			
มีความสุขกับครอบครัวของตนเอง	4.04	0.97	มาก			
คุณลักษณะการมีสังคมดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน	3.35	0.92	มาก	ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	3.24	0.59
ปฏิบัติตามกฎระเบียบ/ข้อบังคับของสังคม	3.73	0.84	มาก			
รู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.31	0.85	ปานกลาง			
สามารถขอความช่วยเหลือจากคนในชุมชน เมื่อมีปัญหา	3.06	0.89	ปานกลาง			
รู้สึกว่าสังคมไทยมีความสุขสงบสุข	2.63	0.92	ปานกลาง			
ใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข	3.33	0.79	ปานกลาง			
คุณลักษณะการใฝ่รู้ดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ	3.61	0.81	มาก	ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	3.54	0.65
การพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต	3.84	0.85	มาก			
มีโอกาสได้รับการอบรม/ศึกษาต่อ/ดูงาน เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถของตน	3.17	0.96	ปานกลาง			
คุณลักษณะการมีสุขภาพเงินดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ	\bar{X}	SD
มีภาระผ่อนชำระหนี้สิน	3.59	1.18	มาก	ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	3.27	0.69
ผ่อนชำระหนี้สินตามกำหนดเวลาทุกครั้ง	4.10	1.09	มาก			
มีเงินเก็บออมในแต่ละเดือน	2.51	0.96	น้อย			
รายได้ต่อเดือนเปรียบเทียบกับรายจ่ายใน แต่ละเดือน	2.88	0.96	ปานกลาง			

ตารางที่ 14 (ต่อ)

คุณลักษณะการมีสุขภาพเงินดี	\bar{X}	SD	แปลผล	ความสุข 9 มิติ (การงานดี)	\bar{X}	SD
มีความสุขต่อสภาพแวดล้อมโดยรวมของ องค์กร	3.38	0.83	ปานกลาง	ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	3.49	0.57
ได้รับการดูแลด้านสุขภาพที่ดีจากองค์กร	3.30	0.87	ปานกลาง			
พึงพอใจกับสวัสดิการขององค์กร	3.26	0.80	ปานกลาง			
ได้รับการปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จากองค์กร	3.41	0.79	มาก			
ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง/ ปรับขึ้นค่าจ้างประจำปีตามความเหมาะสม	3.29	0.83	ปานกลาง			
มีความมั่นคงในอาชีพ	3.34	0.87	ปานกลาง			
ค่าตอบแทนที่ได้รับคุ้มค่ากับความเสี่ยงที่ อาจเกิดขึ้น	3.10	0.82	ปานกลาง			
ลาออกหรือทำงานต่อ หลังจากศึกษาต่อและ สำเร็จการศึกษา	3.69	1.07	มาก			
มีโอกาสเปลี่ยนที่ทำงานเมื่อองค์กรอื่นชวน/ ติดต่อไปทำงาน	3.46	0.96	มาก			
สามารถแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วม ในข้อเสนอแนะกับนายจ้างหรือหัวหน้างาน	3.20	1.03	ปานกลาง			
ความถูกต้องของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา	4.06	1.02	มาก			
ความตรงเวลาของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา	3.98	1.00	มาก			
ความสุขในการทำงาน	3.63	0.81	มาก			
ความภาคภูมิใจที่ได้เป็นพนักงาน/บุคลากร ขององค์กร	3.80	0.82	มาก			
ความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกับองค์กร	3.49	0.91	มาก			

จากตารางที่ 14 แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีสุขภาพดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 1 (การมีสุขภาพดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.37 โดยมีคุณลักษณะการมีสุขภาพดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ การไม่สูบบุหรี่/ ใบบาง/ ยาเส้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 รองลงมาคือ การไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และอันดับที่ 3 คือ ภาวะเสี่ยงต่อโรค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการผ่อนคลายดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 2 (การผ่อนคลายดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.07 โดยมีคุณลักษณะการผ่อนคลายดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ความสามารถในการจัดการกับปัญหาในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 รองลงมาคือ การมีความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และอันดับที่ 3 คือการทํากิจกรรมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจใน 1 สัปดาห์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 3 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีน้ำใจดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 3 (การมีน้ำใจดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 โดยมีคุณลักษณะการมีน้ำใจดีสูงสุด สามอันดับแรก ได้แก่ ความรู้สึกเอื้ออาทร/ ห่วงใย คนรอบข้าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 รองลงมาคือ การให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และอันดับที่ 3 คือความเต็มใจและยินดีทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 4 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีจิตวิญญาณดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 โดยมีคุณลักษณะการมีจิตวิญญาณดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ช่วยเหลือ/ตอบแทนผู้มีพระคุณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 รองลงมาคือ ขอมรับและขอโทษในความผิดที่ตนทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และอันดับที่ 3 คือยกโทษและให้อภัยอย่างจริงใจต่อผู้สำนึกผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 5 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีครอบครัวดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.41 โดยมีคุณลักษณะการมีครอบครัวดีสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ มีความสุขกับครอบครัวของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 รองลงมาคือ การมีเวลาอยู่กับครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และการทำกิจกรรมร่วมกับคนในครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 6 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีสังคมดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.24 โดยมีคุณลักษณะการมีสังคมดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ปฏิบัติตามกฎระเบียบ/ ข้อบังคับของสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 รองลงมาคือ การมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนบ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และอันดับที่ 3 คือใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 7 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใฝ่รู้ดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.54 โดยมีคุณลักษณะการใฝ่รู้ดี ได้แก่ มีการพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 รองลงมาคือ การแสวงหาความรู้ใหม่ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 และมีโอกาสได้รับการอบรม/ ศึกษาคือ/ ดูงาน เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถของตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 8 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการมีสุขภาพเงินดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.27 โดยมีคุณลักษณะการมีสุขภาพเงินดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ฟ่อนชำระหนี้สินตามกำหนดเวลาทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 รองลงมาคือ มีภาระฟ่อนชำระหนี้สิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และอันดับที่ 3 คือรายได้ต่อเดือนเปรียบเทียบกับรายจ่ายในแต่ละเดือน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88

แสดงถึงค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 9 ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการงานดี ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.49 โดยมีคุณลักษณะการงานดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ความถูกต้องของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 รองลงมาคือ ความตรงเวลาของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และอันดับที่ 3 คือความภาคภูมิใจที่ได้เป็นพนักงาน/บุคลากรขององค์กร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80

ตอนที่ 2 รายงานผลสถิติเชิงอนุมานประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา

สมมติฐานที่ 1 : ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน ประกอบด้วย

ตารางที่ 15 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ (n=816)

ดัชนีความสุข	t-test for Equality of Means					
	เพศ	\bar{X}	SD	T	d.f.	Sig.
1. ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ชาย	3.12	0.68	-7.26	315.81	0.000
	หญิง	3.48	0.48			
2. ความสุขมิติที่ 2 (ฟ่อนคลายดี)	ชาย	3.01	0.65	-1.89	800.00	0.059
	หญิง	3.09	0.56			
3. ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ชาย	3.59	0.57	-0.87	788.00	0.385
	หญิง	3.63	0.51			
4. ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ชาย	3.49	0.74	-3.81	335.24	0.000
	หญิง	3.69	0.53			

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ดัชนีความสุข	t-test for Equality of Means					
	เพศ	\bar{X}	SD	T	d.f.	Sig.
5. ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ชาย	3.20	0.89	-4.31	369.11	0.000
	หญิง	3.49	0.74			
6. ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ชาย	3.19	0.71	-1.40	345.16	0.162
	หญิง	3.26	0.53			
7. ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ชาย	3.57	0.70	0.80	396.76	0.420
	หญิง	3.52	0.62			
8. ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ชาย	3.14	0.81	-3.13	342.15	0.002
	หญิง	3.33	0.63			
9. ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ชาย	3.51	0.56	0.34	331.00	0.736
	หญิง	3.49	0.58			
ความสุขโดยรวม	ชาย	7.04	18.00	-1.31	328.85	0.191
	หญิง	7.27	1.85			

จากตารางที่ 15 ผลการเปรียบเทียบเพศของกลุ่มตัวอย่างกับดัชนีความสุข 9 มิติและ ความสุขโดยรวม ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันส่งผลมีค่าเฉลี่ยดัชนี ความสุข 9 มิติในมิติที่ 1 (สุขภาพดี), 4 (จิตวิญญาณดี), 5 (ครอบครัวดี) และ 8 (สุขภาพเงินดี) และ ความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.48$) สูงกว่ากลุ่ม ตัวอย่างเพศชาย ($\bar{X} = 3.12$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.000

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 3.69$) สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ($\bar{X} = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.000

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.49$) สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ($\bar{X} = 3.20$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.000

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.33$) สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ($\bar{X} = 3.14$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.002

แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวม เมื่อจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 16 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุ กับความสุข 9 มิติและมีความสุขโดยรวม (n=816)

ดัชนีความสุข	อายุ	
	r	Sig
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	0.11	0.004
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	0.05	0.178
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	0.13	0.000
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	0.11	0.002
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	0.05	0.144
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	0.11	0.002
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	0.41	0.248
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	-0.06	0.109
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	0.12	0.033
ความสุขโดยรวม	0.14	0.000

จากตารางที่ 16 แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับความสุข 9 มิติและมีความสุขโดยรวม ผลการวิจัยพบว่า ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และเมื่อจำแนกรายด้านพบว่า

ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ลดลง

ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ลดลง

ระดับ อายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ลดลง

ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ลดลง

ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.12$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) ลดลง

ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขโดยรวมในระดับต่ำ ($r = 0.14$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขโดยรวมมากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยลง กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขโดยรวมลดลง

ตารางที่ 17 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา ($n = 816$)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.65	6	0.61	1.88	0.081
	ภายในกลุ่ม	240.77	746	0.32		
	รวมทั้งหมด	244.42	752			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.54	6	0.59	1.72	0.113
	ภายในกลุ่ม	269.53	786	0.34		
	รวมทั้งหมด	273.07	792			

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.78	6	1.13	4.15	0.000
	ภายในกลุ่ม	210.84	775	0.27		
	รวมทั้งหมด	217.62	781			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.25	6	0.88	2.41	0.026
	ภายในกลุ่ม	286.64	790	0.36		
	รวมทั้งหมด	291.90	796			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.51	6	0.92	1.43	0.199
	ภายในกลุ่ม	499.45	779	0.64		
	รวมทั้งหมด	504.96	785			
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.35	6	0.89	2.60	0.017
	ภายในกลุ่ม	267.79	780	0.34		
	รวมทั้งหมด	273.14	786			
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	13.81	6	2.30	5.71	0.000
	ภายในกลุ่ม	315.58	783	0.40		
	รวมทั้งหมด	329.40	789			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.05	6	1.01	2.11	0.050
	ภายในกลุ่ม	368.86	773	0.48		
	รวมทั้งหมด	374.91	779			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	7.42	6	1.24	3.97	0.001
	ภายในกลุ่ม	100.14	321	0.31		
	รวมทั้งหมด	107.56	327			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	60.66	6	10.11	2.72	0.013
	ภายในกลุ่ม	2562.27	688	3.72		
	รวมทั้งหมด	2622.93	694			

จากตารางที่ 17 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพ

เงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 18-24

ตารางที่ 18 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	มัธยม ศึกษา ตอนต้น	มัธยม ศึกษา ตอนปลาย	ปวส.หรือ เทียบเท่า	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	อื่น ๆ
			3.64	3.51	3.52	3.48	3.65	3.73	3.90
ความสุข มิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ประถมศึกษา	3.64	-	0.13	0.11	0.15	-0.02	-0.10	-0.26
	หรือต่ำกว่า			-					
	มัธยมศึกษา ตอนต้น	3.51	-		-0.02	0.03	-0.15	-0.23	-0.39
	มัธยมศึกษา	3.52	-	-	-	0.04	-0.13	-0.21**	-0.34
	ตอนปลาย								
	ปวส.หรือ เทียบเท่า	3.48	-	-	-	-	-0.17	-0.25	-0.42
	ปริญญาตรี	3.65	-	-	-	-	-	-0.08	-0.25
	สูงกว่า ปริญญาตรี	3.73	-	-	-	-	-	-	-0.17
	อื่น ๆ	3.90	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี ($\bar{X} = 3.73$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 3.52$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 19 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 4 (จิตวิญญาณคดี) จำแนกตามระดับการศึกษา (n= 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่นๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
		\bar{X}	3.71	3.67	3.55	3.42	3.67	3.72	3.80
ความสุข	ประถมศึกษา	3.71	-	0.04	0.16	0.29	0.04	-0.01	-0.09
มิติที่ 4	หรือต่ำกว่า								
(จิต-	มัธยมศึกษา	3.67	-	-	0.11	0.25	-0.00	-0.06	-0.13
วิญญาณคดี)	ตอนต้น								
	มัธยมศึกษา	3.55	-	-	-	0.13	-0.12*	-0.17**	-0.25
	ตอนปลาย								
	ปวส.หรือ	3.42	-	-	-	-	-0.25	-0.31*	-0.38
	เทียบเท่า								
	ปริญญาตรี	3.67	-	-	-	-	-	-0.05	-0.13
	สูงกว่า	3.72	-	-	-	-	-	-	-0.08
	ปริญญาตรี								
	อื่นๆ	3.80	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณคดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณคดี ($\bar{X} = 3.67$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 3.55$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณคดี ($\bar{X} =$
3.72) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 3.55$) อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณคดี ($\bar{X} =$
3.72) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปวส.หรือเทียบเท่า ($\bar{X} = 3.42$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 20 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 6 (สังคดี) จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่นๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
		\bar{X}	3.24	3.25	3.16	2.98	3.25	3.35	3.31
ความสุข	ประถมศึกษา	3.24	-	-0.01	0.07	0.26	-0.02	-0.11	-0.08
มิติที่ 6	หรือต่ำกว่า								
(สังคดี)	มัธยมศึกษา	3.25	-	-	0.08	0.26	-0.01	-0.11	-0.07
	ตอนต้น								
	มัธยมศึกษา	3.16	-	-	-	0.18	-0.09	-0.19***	-0.15
	ตอนปลาย								
	ปวส.หรือ	2.98	-	-	-	-	-0.27	-0.37**	-0.33
	เทียบเท่า								
	ปริญญาตรี	3.25	-	-	-	-	-	-0.10	-0.06
	สูงกว่า	3.35	-	-	-	-	-	-	0.04
	ปริญญาตรี								
	อื่นๆ	3.31	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 6 (สังคดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 6 สังคดี ($\bar{X} = 3.35$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 3.16$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 6 สังคดี ($\bar{X} = 3.35$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปวส.หรือเทียบเท่า ($\bar{X} = 2.98$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.01

ตารางที่ 21 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่น ๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
		\bar{X}	3.21	3.25	3.45	3.37	3.58	3.70	3.89
ความสุข มิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ประถมศึกษา	3.21	-	-0.32	-0.24	-0.16	-0.37	-0.49*	-0.68
	หรือต่ำกว่า								
	มัธยมศึกษา ตอนต้น	3.25	-	-	-0.21	-0.12	-0.34	-0.46	-0.64
	มัธยมศึกษา ตอนปลาย	3.45	-	-	-	0.08	-0.13	-0.25**	-0.44
	ปวส.หรือ เทียบเท่า	3.37	-	-	-	-	-0.22	-0.33	-0.52
	ปริญญาตรี	3.58	-	-	-	-	-	-0.12	-0.30
	สูงกว่า ปริญญาตรี	3.70	-	-	-	-	-	-	-0.19
	อื่นๆ	3.89	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.70$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.21$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.70$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 3.45$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 22 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่นๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
			3.06	2.99	3.33	3.10	3.21	3.34	3.17
ความสุข	ประถมศึกษา	3.06	-	0.07	-0.27*	-0.04	-0.15	-0.28*	-0.11
มิติที่ 8	หรือต่ำกว่า								
(สุขภาพ	มัธยมศึกษา	2.99	-	-	-0.34*	-0.11	-0.22	-0.35*	-0.18
เงินดี)	ตอนต้น								
	มัธยมศึกษา	3.33	-	-	-	0.23	0.12	-0.01	0.16
	ตอนปลาย								
	ปวส.หรือ	3.10	-	-	-	-	-0.11	-0.24	-0.07
	เทียบเท่า								
	ปริญญาตรี	3.21	-	-	-	-	-	-0.13	0.04
	สูงกว่า	3.34	-	-	-	-	-	-	0.17
	ปริญญาตรี								
	อื่นๆ	3.17	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี
($\bar{X} = 3.33$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.06$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี
($\bar{X} = 3.33$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ($\bar{X} = 2.99$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} =$
3.34) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.06$) อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.34$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ($\bar{X} = 2.99$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 23 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามระดับการศึกษา ($n = 816$)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่นๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
			3.13	3.31	3.38	3.55	3.45	3.63	3.11
ความสุข มิติที่ 9 (การงานดี)	ประถมศึกษา หรือต่ำกว่า	3.13	-	-0.19	-0.25	-0.43	-0.32	-0.50**	0.01
	มัธยมศึกษา ตอนต้น	3.31	-	-	-0.06	-0.24	-0.13	-0.32	0.20
	มัธยมศึกษา ตอนปลาย	3.38	-	-	-	-0.17	-0.07	-0.25	0.27
	ปวส.หรือ เทียบเท่า	3.55	-	-	-	-	0.10	-0.08	0.44
	ปริญญาตรี	3.45	-	-	-	-	-	-0.18	0.34
	สูงกว่า ปริญญาตรี	3.63	-	-	-	-	-	-	0.52
	อื่นๆ	3.11	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขมิติที่ 9 การงานดี ($\bar{X} = 3.63$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 24 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
 โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 816)

ดัชนี ความสุข	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	ประถม	มัธยม	มัธยม	ปวส.หรือ	ปริญญา	สูงกว่า	อื่นๆ
			ศึกษาหรือ ต่ำกว่า	ศึกษา ตอนต้น	ศึกษา ตอนปลาย	เทียบเท่า	ตรี	ปริญญาตรี	
		8.06	8.06	6.58	7.04	6.95	7.01	7.54	7.56
ความสุข	ประถมศึกษา	8.06	-	1.48**	1.02**	1.11	1.05**	0.52	0.50
โดยรวม	หรือต่ำกว่า								
	มัธยมศึกษา	6.58	-	-	-0.46	-0.37	-0.43	-0.97*	-0.98
	ตอนต้น								
	มัธยมศึกษา	7.04	-	-	-	0.09	0.03	-0.51**	-0.52
	ตอนปลาย								
	ปวส.หรือ	6.95	-	-	-	-	-0.06	-0.60	-0.61
	เทียบเท่า								
	ปริญญาตรี	7.01	-	-	-	-	-	-0.53**	-0.55
	สูงกว่า	7.54	-	-	-	-	-	-	-0.01
	ปริญญาตรี								
	อื่นๆ	7.56	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุขโดยรวมจำแนกตามการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 6.58$)
 ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 8.06$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.04$)
 ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 8.06$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.01$) ต่ำกว่า
 กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 8.06$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.54$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ($\bar{X} = 6.58$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.54$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{X} = 7.04$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.54$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ($\bar{X} = 7.01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 25 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส ($n = 816$)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.62	5	0.72	2.25	0.048
	ภายในกลุ่ม	240.81	748	0.32		
	รวมทั้งหมด	244.44	753			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.86	5	0.17	0.50	0.776
	ภายในกลุ่ม	272.40	790	0.35		
	รวมทั้งหมด	273.27	795			
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.97	5	0.39	1.42	0.214
	ภายในกลุ่ม	216.81	782	0.28		
	รวมทั้งหมด	218.78	787			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.70	5	0.54	1.48	0.195
	ภายในกลุ่ม	290.27	795	0.37		
	รวมทั้งหมด	292.97	800			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	8.80	5	1.76	2.77	0.017
	ภายในกลุ่ม	498.27	784	0.64		
	รวมทั้งหมด	507.08	789			

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.01	5	1.20	3.52	0.004
	ภายในกลุ่ม	267.85	785	0.34		
	รวมทั้งหมด	273.86	790			
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.84	5	0.57	1.36	0.238
	ภายในกลุ่ม	329.17	788	0.418		
	รวมทั้งหมด	332.09	793			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.02	5	1.21	2.55	0.027
	ภายในกลุ่ม	367.14	778	0.47		
	รวมทั้งหมด	373.16	783			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.38	5	0.28	0.84	0.519
	ภายในกลุ่ม	106.02	325	0.33		
	รวมทั้งหมด	107.39	330			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	60.41	5	12.08	3.23	0.007
	ภายในกลุ่ม	2592.10	693	3.74		
	รวมทั้งหมด	2652.51	698			

จากตารางที่ 25 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1(สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 26-30

ตารางที่ 26 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
 มิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ($n = 816$)

ดัชนี ความสุข	สถานภาพสมรส	\bar{X}	โสด	แต่งงานและ อยู่ร่วมกัน	แต่งงานแต่ ไม่ได้อยู่ ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้ แต่งงาน	หม้าย	หย่า/ แยกทาง/ เลิกกัน
			3.34	3.53	3.47	3.37	3.50	3.31
ความ สุข มิติ ที่ 1 (สุขภาพ ดี)	โสด	3.34	-	-0.19***	-0.13	-0.03	-0.16	0.03
	แต่งงานและอยู่ ร่วมกัน	3.53	-	-	0.06	0.16	0.03	0.22
	แต่งงานแต่ไม่ได้ อยู่ด้วยกัน	3.47	-	-	-	0.10	-0.03	0.16
	อยู่ด้วยกันโดย ไม่ได้แต่งงาน	3.37	-	-	-	-	-0.13	0.06
	หม้าย	3.50	-	-	-	-	-	0.19
	หย่า/แยกทาง/เลิก กัน	3.31	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกันมีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} =$
 3.53) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 3.34$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ตารางที่ 27 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ($n = 816$)

ดัชนี ความสุข	สถานภาพสมรส	\bar{X}	โสด	แต่งงานและ อยู่ร่วมกัน	แต่งงานแต่ ไม่ได้อยู่ ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้ แต่งงาน	หม้าย	หย่า/ แยกทาง/ เลิกกัน
			3.36	3.62	3.23	3.44	3.83	3.19
ความสุขมิติ ที่ 5 (ครอบครัว ดี)	โสด	3.36	-	-0.25***	0.13	-0.08	-0.47	0.18
	แต่งงานและอยู่ ร่วมกัน	3.62	-	-	0.39	0.17	-0.22	0.43
	แต่งงานแต่ไม่ได้ อยู่ด้วยกัน	3.23	-	-	-	-0.21	-0.60	0.05
	อยู่ด้วยกันโดย ไม่ได้แต่งงาน	3.44	-	-	-	-	-0.39	0.26
	หม้าย	3.83	-	-	-	-	-	0.65
	หย่า/แยกทาง/เลิก กัน	3.19	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกันมีความสุขมิติที่ 5 ครอบครัวดี
($\bar{X} = 3.62$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 3.36$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.001

ตารางที่ 28 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 6 (สังคมนิติ) จำแนกตามสถานภาพสมรส ($n = 816$)

ดัชนี ความสุข	สถานภาพสมรส	\bar{X}	โสด	แต่งงานและ อยู่ร่วมกัน	แต่งงานแต่ ไม่ได้อยู่ ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้ แต่งงาน	หม้าย	หย่า/ แยกทาง/ เลิกกัน
			3.21	3.37	3.17	2.83	3.50	3.44
ความสุขมิติ ที่ 6 (สังคมนิติ)	โสด	3.21	-	-0.16**	0.05	0.38*	-0.29	-0.23
	แต่งงานและอยู่ ร่วมกัน	3.37	-	-	0.21	0.54***	-0.13	-0.07
	แต่งงานแต่ไม่ได้ อยู่ด้วยกัน	3.17	-	-	-	0.33	-0.33	-0.28
	อยู่ด้วยกันโดย ไม่ได้แต่งงาน	2.83	-	-	-	-	-0.67**	0.61*
	หม้าย	3.50	-	-	-	-	-	0.06
	หย่า/แยกทาง/เลิก กัน	3.44	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมนิติ) จำแนกตามสถานภาพสมรส ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกันมีความสุขมิติที่ 6 สังคมนิติ ($\bar{X} = 3.37$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 3.21$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพอยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้แต่งงานมีความสุขมิติที่ 6 สังคมนิติ ($\bar{X} =$
2.83) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 3.21$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพอยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้แต่งงานมีความสุขมิติที่ 6 สังคมนิติ ($\bar{X} =$
2.83) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกัน ($\bar{X} = 3.37$) อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายมีความสุขมิติที่ 6 สังคมนิติ ($\bar{X} = 3.50$) สูงกว่ากลุ่ม
ตัวอย่างที่มีสถานภาพอยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้แต่งงาน ($\bar{X} = 2.83$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่า/แยกทาง/เลิกกันมีความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 3.44$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน ($\bar{X} = 2.83$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพการเงินดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ($n = 816$)

ดัชนี ความสุข	สถานภาพสมรส	\bar{X}	โสด	แต่งงานและ อยู่ร่วมกัน	แต่งงานแต่ ไม่ได้อยู่ ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้ แต่งงาน	หม้าย	หย่า/ แยกทาง/ เลิกกัน
			3.31	3.19	2.80	3.09	2.82	3.11
ความสุขมิติ ที่ 8 (สุขภาพ การเงินดี)	โสด	3.31	-	0.11	0.51*	0.22	0.49	0.20
	แต่งงานและอยู่ ร่วมกัน	3.19	-	-	0.40	0.11	0.38	0.09
	แต่งงานแต่ไม่ได้ อยู่ด้วยกัน	2.80	-	-	-	-0.29	-0.02	-0.31
	อยู่ด้วยกันโดย ไม่ได้แต่งงาน	3.09	-	-	-	-	0.27	-0.02
	หม้าย	2.82	-	-	-	-	-	-0.29
	หย่า/แยกทาง/เลิก กัน	3.11	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพการเงินดี) จำแนกตามสถานภาพสมรส ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพการเงินดี ($\bar{X} = 2.80$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 3.31$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 30 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข โดยรวม จำแนกตามสถานภาพสมรส (n = 816)

ดัชนี ความสุข	สถานภาพสมรส	\bar{X}	โสด	แต่งงานและ อยู่ร่วมกัน	แต่งงานแต่ ไม่ได้อยู่ ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้ แต่งงาน	หม้าย	หย่า/ แยกทาง/ เลิกกัน
			7.10	7.60	7.33	6.93	9.43	7.67
ความสุข โดยรวม	โสด	7.10	-	-0.51**	-0.24	0.17	-2.33**	-0.57
	แต่งงานและอยู่ ร่วมกัน	7.60	-	-	0.27	0.68	-1.82*	-0.06
	แต่งงานแต่ไม่ได้ อยู่ด้วยกัน	7.33	-	-	-	0.41	-2.10*	-0.33
	อยู่ด้วยกันโดย ไม่ได้แต่งงาน	6.93	-	-	-	-	-2.50**	-0.74
	หม้าย	9.43	-	-	-	-	-	1.76
	หย่า/แยกทาง/เลิก กัน	7.67	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข โดยรวม จำแนกตามสถานภาพสมรส ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกันมีความสุข โดยรวม ($\bar{X} = 7.60$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 7.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายมีความสุข โดยรวม ($\bar{X} = 9.43$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ($\bar{X} = 7.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายมีความสุข โดยรวม ($\bar{X} = 9.43$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานและอยู่ร่วมกัน ($\bar{X} = 7.60$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายมีความสุข โดยรวม ($\bar{X} = 9.43$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 7.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายมีความสุข โดยรวม ($\bar{X} = 9.43$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพอยู่ด้วยกัน โดยไม่ได้แต่งงาน ($\bar{X} = 6.93$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 31 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีบุตร กับความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม (n=816)

ดัชนีความสุข	การมีบุตร	
	r	Sig
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	0.05	0.128
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	0.01	0.749
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	0.11	0.002
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	0.10	0.004
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	0.08	0.027
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	0.09	0.010
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	0.01	0.792
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	-0.12	0.001
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	0.03	0.588
ความสุขโดยรวม	0.12	0.002

จากตารางที่ 31 แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการมีบุตรกับความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวม ผลการวิจัยพบว่า การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) เมื่อจำแนกรายด้านพบว่า

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ลดลง

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ลดลง

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.08$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ลดลง

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ในระดับต่ำ ($r = 0.09$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) มากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ลดลง

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) ในระดับต่ำ ($r = -0.12$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีค่ามีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) ลดลง และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) มากขึ้น

การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขโดยรวมในระดับต่ำ ($r = 0.12$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งหมายความว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีบุตรมาก กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขโดยรวมมากขึ้น และในทางกลับกันถ้ากลุ่มตัวอย่างมีบุตรน้อย กลุ่มตัวอย่างก็จะมีความสุขโดยรวมลดลง

สมมติฐานที่ 2 : ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านตำแหน่งงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน ประกอบด้วย

ประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 32 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทกลุ่ม ($n = 816$)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	4.50	3	1.50	4.70	0.003
	ภายในกลุ่ม	240.65	755	0.32		
	รวมทั้งหมด	245.15	758			
ความสุขมิติที่ 2 (เพื่อนคลาบดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.19	3	0.06	0.18	0.907
	ภายในกลุ่ม	274.49	798	0.34		
	รวมทั้งหมด	274.68	801			

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.03	3	1.68	6.15	0.000
	ภายในกลุ่ม	214.48	786	0.27		
	รวมทั้งหมด	219.51	789			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	4.58	3	1.53	4.24	0.006
	ภายในกลุ่ม	289.94	803	0.36		
	รวมทั้งหมด	294.52	806			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.64	3	0.21	0.33	0.801
	ภายในกลุ่ม	507.20	792	0.64		
	รวมทั้งหมด	507.84	795			
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.79	3	1.26	3.69	0.012
	ภายในกลุ่ม	271.34	793	0.34		
	รวมทั้งหมด	275.12	796			
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	9.76	3	3.25	7.99	0.000
	ภายในกลุ่ม	323.93	796	0.41		
	รวมทั้งหมด	333.69	799			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	4.67	3	1.56	3.29	0.020
	ภายในกลุ่ม	371.10	785	0.47		
	รวมทั้งหมด	375.77	788			
ความสุขมิติที่ 9 (คารงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.92	2	2.96	9.59	0.000
	ภายในกลุ่ม	101.88	330	0.31		
	รวมทั้งหมด	107.80	332			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	35.01	3	11.67	3.09	0.026
	ภายในกลุ่ม	2641.95	700	3.77		
	รวมทั้งหมด	2676.95	703			

จากตารางที่ 32 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทกลุ่มแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทกลุ่มแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 28.1-28.8

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก	นักศึกษา
			ภายนอก			
			3.53	3.36	3.49	3.32
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	อาจารย์	3.53	-	0.18	0.05	0.21**
	เจ้าหน้าที่	3.36	-	-	-0.13	0.03
	เจ้าหน้าที่จาก	3.49	-	-	-	0.16
	ภายนอก					
	นักศึกษา	3.32	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.32$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	นักศึกษา
			3.69	3.72	3.61	3.54
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	อาจารย์	3.69	-	-0.04	0.08	0.14
	เจ้าหน้าที่	3.72	-	-	0.11	0.18***
	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	3.61	-	-	-	0.07
	นักศึกษา	3.54	-	-	-	-

หมายเหตุ ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี ($\bar{X} = 3.54$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่
เป็นเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ตารางที่ 35 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	นักศึกษา
			3.73	3.71	3.66	3.56
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	อาจารย์	3.73	-	0.02	0.07	0.17
	เจ้าหน้าที่	3.71	-	-	0.05	0.15*
	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	3.66	-	-	-	0.10
	นักศึกษา	3.56	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 3.56$) ต่ำกว่ากลุ่ม
ตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.71$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 36 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก	นักศึกษา
			ภายนอก			
			3.73	3.71	3.66	3.56
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	อาจารย์	3.31	-	-0.01	0.07	0.14
	เจ้าหน้าที่	3.32	-	-	0.08	0.15*
	เจ้าหน้าที่จาก	3.24	-	-	-	0.07
	ภายนอก					
	นักศึกษา	3.17	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 3.17$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่
เป็นเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.32$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 37 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	นักศึกษา
			3.75	3.55	3.27	3.51
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	อาจารย์	3.75	-	0.20	0.48***	0.25**
	เจ้าหน้าที่	3.55	-	-	0.28*	0.050
	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	3.27	-	-	-	-0.23
	นักศึกษา	3.51	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอกมีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.27$) ต่ำกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.75$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอกมีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.27$) ต่ำกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.55$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.51$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่
เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.75$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 38 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
 มิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก	นักศึกษา
			ภายนอก			
			3.38	3.20	3.10	3.31
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	อาจารย์	3.38	-	0.18*	0.27**	0.07
	เจ้าหน้าที่	3.20	-	-	0.09	-0.11
	เจ้าหน้าที่จาก	3.10	-	-	-	-0.21*
	ภายนอก					
	นักศึกษา	3.31	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่มีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.20$) ต่ำกว่า
 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอกมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.10$)
 ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.31$) สูงกว่ากลุ่ม
 ตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอก ($\bar{X} = 3.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 39 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 400)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก
			3.57	3.55	3.20
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	อาจารย์	3.57	-	0.02	0.37***
	เจ้าหน้าที่	3.55	-	-	0.35***
	เจ้าหน้าที่จากภายนอก	3.20	-	-	-

หมายเหตุ ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอกมีความสุขมิติที่ 9 การงานดี ($\bar{X} = 3.20$)
ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 3.57$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่จากภายนอกมีความสุขมิติที่ 9 การงานดี ($\bar{X} = 3.20$)
ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.55$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ตารางที่ 40 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
โดยรวม จำแนกตามประเภทกลุ่ม (n = 816)

ดัชนีความสุข	ประเภทกลุ่ม	\bar{X}	อาจารย์	เจ้าหน้าที่	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	นักศึกษา
			7.70	7.05	7.43	7.11
ความสุข	อาจารย์	7.70	-	0.65**	0.27	0.59**
โดยรวม	เจ้าหน้าที่	7.05	-	-	-0.39	-0.06
	เจ้าหน้าที่จาก ภายนอก	7.43	-	-	-	0.33
	นักศึกษา	7.11	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 40 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
ความสุขโดยรวม จำแนกตามประเภทกลุ่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่มีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.05$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่
เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 7.70$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.11$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่
เป็นอาจารย์ ($\bar{X} = 7.70$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บุคลากรที่ทำงานในมหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 41 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่ม
ตัวอย่างจำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.19	4	0.80	2.46	0.046
	ภายในกลุ่ม	107.51	331	0.33		
	รวมทั้งหมด	110.70	335			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.18	4	0.80	3.05	0.017
	ภายในกลุ่ม	91.49	351	0.26		
	รวมทั้งหมด	34.67	355			
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.07	4	0.52	1.77	0.134
	ภายในกลุ่ม	101.23	347	0.29		
	รวมทั้งหมด	103.30	351			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.07	4	0.52	1.60	0.173
	ภายในกลุ่ม	113.90	353	0.32		
	รวมทั้งหมด	115.97	357			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.49	4	1.62	2.59	0.037
	ภายในกลุ่ม	217.07	346	0.63		
	รวมทั้งหมด	223.57	350			

ตารางที่ 41. (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.89	4	0.72	2.27	0.061
	ภายในกลุ่ม	109.07	343	0.32		
	รวมทั้งหมด	111.96	347			
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	10.27	4	2.57	5.63	0.000
	ภายในกลุ่ม	158.44	347	0.46		
	รวมทั้งหมด	168.72	351			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	6.96	4	1.74	2.26	0.003
	ภายในกลุ่ม	146.95	345	0.43		
	รวมทั้งหมด	153.91	349			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.02	4	0.76	2.26	0.063
	ภายในกลุ่ม	99.15	297	0.33		
	รวมทั้งหมด	102.17	301			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	96.10	4	24.02	7.22	0.000
	ภายในกลุ่ม	971.28	292	3.33		
	รวมทั้งหมด	1067.38	296			

จากตารางที่ 41 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะงานแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะงานแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1(สุขภาพดี),ความสุขมิติที่ 2 (พ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 42-47

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่น ๆ
		\bar{X}	3.41	3.05	3.40	3.57	3.49
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	งานสำนักงาน	3.41	-	0.36**	0.02	-0.15	-0.07
	งานด้านการผลิต	3.05	-	-	-0.35**	-0.51**	-0.43**
	งานด้านการบริการ	3.40	-	-	-	-0.17	-0.09
	งานด้านบริหาร	3.57	-	-	-	-	0.11
	งานด้านอื่น ๆ	3.49	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 42 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิตมีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.05$) ต่ำกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานสำนักงาน ($\bar{X} = 3.41$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการมีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.40$) สูงกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 3.05$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.57$) สูงกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 3.05$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านอื่น ๆ มีความสุขมิติที่ 1 สุขภาพดี ($\bar{X} = 3.49$) สูงกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 3.05$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 43 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (พ่อนคลายดี) จำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่น ๆ
		\bar{X}	3.06	2.75	3.03	3.32	3.12
ความสุขมิติที่ 2 (พ่อนคลายดี)	งานสำนักงาน	3.06	-	0.31	0.03	-0.27	-0.06
	งานด้านการผลิต	2.75	-	-	-0.28	-0.57*	-0.36
	งานด้านการบริการ	3.03	-	-	-	-0.30	-0.09
	งานด้านบริหาร	3.32	-	-	-	-	0.21
	งานด้านอื่น ๆ	3.12	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (พ่อนคลายดี) จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขมิติที่ 2 พ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.32$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 2.75$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 44 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่น ๆ
		\bar{X}	3.49	2.98	3.40	3.81	3.36
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	งานสำนักงาน	3.49	-	0.50**	0.09	-0.32	0.13
	งานด้านการผลิต	2.98	-	-	-0.41*	-0.83**	-0.37
	งานด้านการบริการ	3.40	-	-	-	-0.41	0.04
	งานด้านบริหาร	3.81	-	-	-	-	0.45
	งานด้านอื่น ๆ	3.36	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขุมิตีที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิตมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 2.98$) ต่ำกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานสำนักงาน ($\bar{X} = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.40$) สูงกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 2.98$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริหารมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.81$) สูงกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 2.98$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 45 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
สุขุมิตีที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามลักษณะงาน ($n = 400$)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่นๆ
		\bar{X}	3.49	3.58	3.50	4.10	3.84
ความ สุขุมิตี ที่ 7 (ใฝ่ รู้ดี)	งานสำนักงาน	3.49	-	-0.09	-0.01	-0.60*	-0.35*
	งานด้านการผลิต	3.58	-	-	0.08	-0.51	-0.26
	งานด้านการบริการ	3.50	-	-	-	-0.59*	-0.34*
	งานด้านบริหาร	4.10	-	-	-	-	0.25
	งานด้านอื่นๆ	3.84	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขุมิตีที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขุมิตีที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 4.10$) สูงกว่ากลุ่ม
ตัวอย่างที่ทำงานสำนักงาน ($\bar{X} = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขุมิตีที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 4.10$) สูงกว่ากลุ่ม
ตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการ ($\bar{X} = 3.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านอื่นๆ มีความสุขุมิตีที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.84$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่าง
ที่ทำงานสำนักงาน ($\bar{X} = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านอื่นๆ มีความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.84$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการ ($\bar{X} = 3.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 46 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่น ๆ
		\bar{X}	3.24	3.14	3.13	3.66	3.42
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	งานสำนักงาน	3.24	-	0.11	0.12	-0.42	-0.18
	งานด้านการผลิต	3.14	-	-	0.01	-0.52	-0.29
	งานด้านการบริการ	3.13	-	-	-	-0.53	-0.30*
	งานด้านบริหาร	3.66	-	-	-	-	0.24
	งานด้านอื่น ๆ	3.42	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านอื่น ๆ มีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.42$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการ ($\bar{X} = 3.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 47 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวม จำแนกตามลักษณะงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	ลักษณะงาน	\bar{X}	งาน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน	งานด้าน
			สำนักงาน	การผลิต	การบริการ	บริหาร	อื่น ๆ
		\bar{X}	7.10	6.56	6.70	8.86	7.76
ความสุขโดยรวม	งานสำนักงาน	7.10	-	0.54	0.40	-1.76*	-0.66
	งานด้านการผลิต	6.56	-	-	-0.14	-2.30*	-1.20
	งานด้านการบริการ	6.70	-	-	-	-2.16**	-1.06**
	งานด้านบริหาร	8.86	-	-	-	-	1.01
	งานด้านอื่น ๆ	7.76	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวม จำแนกตามลักษณะงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 8.86$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานสำนักงาน ($\bar{X} = 7.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 8.86$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการผลิต ($\bar{X} = 6.56$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านบริหารมีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 8.86$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการ ($\bar{X} = 6.70$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านอื่น ๆ มีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 7.76$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการบริการ ($\bar{X} = 6.70$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 48 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน ($n = 400$)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.49	2	0.25	0.72	0.486
	ภายในกลุ่ม	112.81	334	0.34		
	รวมทั้งหมด	113.30	336			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.92	2	0.46	1.73	0.179
	ภายในกลุ่ม	93.78	354	0.27		
	รวมทั้งหมด	94.69	356			
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.11	2	0.55	1.92	0.149
	ภายในกลุ่ม	100.84	350	0.29		
	รวมทั้งหมด	101.95	352			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.64	2	0.32	0.99	0.372
	ภายในกลุ่ม	113.84	356	0.32		
	รวมทั้งหมด	114.47	358			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.33	2	0.16	0.26	0.773
	ภายในกลุ่ม	220.93	349	0.63		
	รวมทั้งหมด	221.25	351			

ตารางที่ 48 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.65	2	1.33	4.29	0.014
	ภายในกลุ่ม	107.02	346	0.31		
	รวมทั้งหมด	109.67	348			
ความสุขมิติที่ 7 (ไม่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.40	2	0.70	1.48	0.229
	ภายในกลุ่ม	165.76	350	0.47		
	รวมทั้งหมด	167.16	352			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	7.13	2	3.56	8.52	0.000
	ภายในกลุ่ม	145.58	348	0.42		
	รวมทั้งหมด	152.70	350			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.45	2	1.72	5.22	0.006
	ภายในกลุ่ม	99.54	301	0.33		
	รวมทั้งหมด	102.99	303			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	14.38	2	7.19	2.03	0.134
	ภายในกลุ่ม	1042.10	294	3.55		
	รวมทั้งหมด	1057.38	296			

จากตารางที่ 48 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 49-51

ตารางที่ 49 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน (N = 400)

ดัชนีความสุข	สถานภาพการจ้างงาน	\bar{X}	ประจำ	ตามสัญญาจ้าง	รายวัน
			3.42	3.23	3.34
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ประจำ	3.42	-	0.18*	0.08
	ตามสัญญาจ้าง	3.23	-	-	-0.12
	รายวัน	3.34	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานตามสัญญาจ้างมีความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 3.23$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานประจำ ($\bar{X} = 3.42$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05

ตารางที่ 50 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	สถานภาพการจ้างงาน	\bar{X}	ประจำ	ตามสัญญาจ้าง	รายวัน
			3.40	3.17	2.88
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ประจำ	3.40	-	0.23**	0.52**
	ตามสัญญาจ้าง	3.17	-	-	0.30
	รายวัน	2.88	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 50 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานตามสัญญาจ้างมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.17$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานประจำ ($\bar{X} = 3.40$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานรายวันมีความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 2.88$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานประจำ ($\bar{X} = 3.40$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 51 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน (n = 400)

ดัชนีความสุข	สถานภาพการจ้างงาน	\bar{X}	ประจำ	ตามสัญญาจ้าง	รายวัน
			3.63	3.42	3.37
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ประจำ	3.63	-	0.21**	0.26
	ตามสัญญาจ้าง	3.42	-	-	0.05
	รายวัน	3.37	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามสถานภาพการจ้างงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานตามสัญญาจ้างมีความสุขมิติที่ 9 การงานดี ($\bar{X} = 3.42$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงานประจำ ($\bar{X} = 3.63$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 52 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร (n = 400)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.98	4	0.75	2.26	0.063
	ภายในกลุ่ม	110.31	334	0.33		
	รวมทั้งหมด	113.29	338			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.00	4	0.25	0.94	0.442
	ภายในกลุ่ม	93.88	354	0.27		
	รวมทั้งหมด	94.88	358			

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.35	4	0.34	1.15	0.332
	ภายในกลุ่ม	102.12	349	0.29		
	รวมทั้งหมด	103.47	353			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	0.96	4	0.24	0.74	0.565
	ภายในกลุ่ม	115.52	356	0.32		
	รวมทั้งหมด	116.48	360			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.96	4	1.49	2.39	0.051
	ภายในกลุ่ม	217.75	349	0.62		
	รวมทั้งหมด	223.71	353			
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.51	4	0.38	1.18	0.320
	ภายในกลุ่ม	110.71	346	0.32		
	รวมทั้งหมด	112.22	350			
ความสุขมิติที่ 7 (ไฟรู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.25	4	0.31	0.65	0.626
	ภายในกลุ่ม	168.24	350	0.48		
	รวมทั้งหมด	169.49	354			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.69	4	0.42	0.96	0.431
	ภายในกลุ่ม	153.70	348	0.44		
	รวมทั้งหมด	155.39	352			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	7.03	4	1.76	5.48	0.000
	ภายในกลุ่ม	96.26	300	0.32		
	รวมทั้งหมด	103.29	304			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	22.57	4	5.64	1.58	0.180
	ภายในกลุ่ม	1048.29	293	3.58		
	รวมทั้งหมด	1070.86	297			

จากตารางที่ 52 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขุมิตีที่ 5 (ครอบครัวดี)และความสุขุมิตีที่ 9 (การงานดี)แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 53-54

ตารางที่ 53 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ สุขุมิตีที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร (n = 400)

ดัชนีความสุขุมิตี	ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร	\bar{X}	ไม่ถึงปี	ระหว่าง 1-2ปี	ระหว่าง 3-5 ปี	ระหว่าง 6-9ปี	ตั้งแต่ 10ปีขึ้นไป
			3.33	3.27	3.38	3.30	3.60
ความ สุขุมิตีที่ 5 (ครอบครัวดี)	ไม่ถึงปี	3.33	-	0.06	-0.04	0.03	-0.27
	ระหว่าง 1-2 ปี	3.27	-	-	-0.10	-0.03	-0.33**
	ระหว่าง 3-5 ปี	3.38	-	-	-	0.07	-0.22*
	ระหว่าง 6-9 ปี	3.30	-	-	-	-	-0.30*
	ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	3.60	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 53 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ สุขุมิตีที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.60$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรระหว่าง 1-2 ปี ($\bar{X} = 3.27$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.60$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรระหว่าง 3-5 ปี ($\bar{X} = 3.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความสุขุมิตีที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.60$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรระหว่าง 6-9 ปี ($\bar{X} = 3.30$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 54 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
 มิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร (n = 400)

ดัชนีความสุข	ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร	\bar{X}	ไม่ถึงปี	ระหว่าง1-2ปี	ระหว่าง3-5ปี	ระหว่าง6-9ปี	ตั้งแต่ 10ปีขึ้นไป
			3.55	3.26	3.40	3.57	3.68
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ไม่ถึงปี	3.55	-	0.29	0.14	-0.03	-0.13
	ระหว่าง 1-2 ปี	3.26	-	-	-0.15	-0.32	-0.42***
	ระหว่าง 3-5 ปี	3.40	-	-	-	-0.17	-0.27*
	ระหว่าง 6-9 ปี	3.57	-	-	-	-	-0.10
	ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	3.68	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 54 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความสุขมิติที่ 9 การงาน
 ดี ($\bar{X} = 3.68$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรระหว่าง 1-2 ปี ($\bar{X} = 3.26$)
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมีความสุขมิติที่ 9 การงาน
 ดี ($\bar{X} = 3.68$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรระหว่าง 3-5 ปี ($\bar{X} = 3.40$)
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 55 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	4.29	5	0.86	2.70	0.021
	ภายในกลุ่ม	105.04	330	0.32		
	รวมทั้งหมด	109.33	335			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.63	5	0.73	2.82	0.016
	ภายในกลุ่ม	90.03	349	0.26		
	รวมทั้งหมด	93.66	354			
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.15	5	0.63	2.18	0.057
	ภายในกลุ่ม	100.05	345	0.29		
	รวมทั้งหมด	103.20	350			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.13	5	0.43	1.30	0.263
	ภายในกลุ่ม	115.76	353	0.33		
	รวมทั้งหมด	117.89	358			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	13.44	5	2.69	4.37	0.001
	ภายในกลุ่ม	212.27	345	0.62		
	รวมทั้งหมด	225.72	350			
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	5.69	5	1.14	3.64	0.003
	ภายในกลุ่ม	106.87	342	0.31		
	รวมทั้งหมด	112.55	347			
ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	8.30	5	1.66	3.60	0.003
	ภายในกลุ่ม	160.09	347	0.46		
	รวมทั้งหมด	168.39	352			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	10.76	5	2.15	5.18	0.000
	ภายในกลุ่ม	142.80	344	0.42		
	รวมทั้งหมด	153.55	349			
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)	ระหว่างกลุ่ม	11.90	5	2.38	7.75	0.000
	ภายในกลุ่ม	92.04	300	0.31		
	รวมทั้งหมด	103.94	305			

ตารางที่ 55 (ต่อ)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	76.41	5	15.28	4.42	0.001
	ภายในกลุ่ม	1009.89	292	3.46		
	รวมทั้งหมด	1086.30	297			

จากตารางที่ 55 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การทำงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายกลุ่ม ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 56-63

ตารางที่ 56 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายกลุ่มของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.42	3.22	3.44	3.53	3.43	3.72
ความสุขมิติ ที่ 1 (สุขภาพดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.42	-	0.20	-0.02	-0.11	-0.01	-0.30
	10,001-20,000 บาท	3.22	-	-	-0.22**	-0.31**	-0.21	-0.50**
	20,001-30,000 บาท	3.44	-	-	-	-0.09	0.01	-0.28
	30,001-40,000 บาท	3.53	-	-	-	-	0.10	-0.19
	40,001- 50,000 บาท	3.43	-	-	-	-	-	-0.29
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.72	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 56 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุ่มมิติที่ 1 (สุขภาพดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาทมีความสุ่มมิติที่ 1 สุขภาพดี
($\bar{X} = 3.44$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.22$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาทมีความสุ่มมิติที่ 1 สุขภาพดี
($\bar{X} = 3.53$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.22$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุ่มมิติที่ 1 สุขภาพดี
($\bar{X} = 3.72$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.22$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 57 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุ่ม
มิติที่ 2 (อ่อนคลายดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.18	2.96	3.01	3.08	3.24	3.44
ความสุ่มมิติ	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.18	-	0.22	0.17	0.11	-0.06	-0.26
ที่ 2 (อ่อน	10,001-20,000 บาท	2.96	-	-	-0.05	-0.12	-0.28**	-0.48**
คลายดี)	20,001-30,000 บาท	3.01	-	-	-	-0.07	-0.23*	-0.43**
	30,001-40,000 บาท	3.08	-	-	-	-	-0.16	-0.36*
	40,001- 50,000 บาท	3.24	-	-	-	-	-	-0.20
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.44	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 57 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุ่มมิติที่ 2 (อ่อนคลายดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.24$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 2.96$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.24$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.44$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 2.96$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.44$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.44$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 3.08$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 58 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ($n = 400$)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.52	3.22	3.37	3.33	3.84	4.11
ความสุขมิติ ที่ 5 (ครอบครัวดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.52	-	0.31	0.16	0.20	-0.32	0.59
	10,001-20,000 บาท	3.22	-	-	-0.15	-0.11	-0.62*	-0.89
	20,001-30,000 บาท	3.37	-	-	-	0.04	-0.47	-0.74
	30,001-40,000 บาท	3.33	-	-	-	-	-0.51	-0.78
	40,001- 50,000 บาท	3.84	-	-	-	-	-	-0.27
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	4.11	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 58 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาทมีความสุขมิติที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 3.84$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.22$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 59 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความ
สุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (N = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.42	3.14	3.32	3.27	3.51	3.80
ความสุขมิติ ที่ 6 (สังคมดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.42	-	0.28	0.09	0.14	-0.09	-0.38
	10,001-20,000 บาท	3.14	-	-	-0.18	-0.13	-0.36	-0.66*
	20,001-30,000 บาท	3.32	-	-	-	0.05	-0.18	-0.48
	30,001-40,000 บาท	3.27	-	-	-	-	-0.23	-0.53
	40,001- 50,000 บาท	3.51	-	-	-	-	-	0.29
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.80	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 59 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 6 สังคมดี
($\bar{X} = 3.80$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.14$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 60 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุ
 มิตีที่ 7 (ไฝู้รีดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ($n = 400$)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.58	3.30	3.63	3.66	3.80	3.82
ความสุขมิติ	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.58	-	0.28	-0.48	-0.08	-0.22	-0.24
ที่ 7 (ไฝู้รีดี)	10,001-20,000 บาท	3.30	-	-	-0.33	-0.36	-0.50*	-0.52
	20,001-30,000 บาท	3.63	-	-	-	-0.04	-0.17	-0.19
	30,001-40,000 บาท	3.66	-	-	-	-	-0.14	-0.16
	40,001- 50,000 บาท	3.80	-	-	-	-	-	-0.02
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.82	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 60 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุขมิติที่ 7 (ไฝู้รีดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 7 ไฝู้รีดี ($\bar{X} = 3.80$)
 สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.30$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ 0.05

ตารางที่ 61 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุ
 มิตีที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.05	2.96	3.27	3.28	3.48	3.75
ความสุ มิตี ที่ 8 (สุขภาพเงิน ดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.05	-	0.10	-0.22	-0.23	-0.42	0.70
	10,001-20,000 บาท	2.96	-	-	-0.32*	-0.33	-0.52*	-0.79*
	20,001-30,000 บาท	3.27	-	-	-	-0.01	-0.20	-0.48
	30,001-40,000 บาท	3.28	-	-	-	-	-0.19	-0.47
	40,001- 50,000 บาท	3.48	-	-	-	-	-	-0.28
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.75	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 61 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
 ความสุ่มิตีที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท มีความสุ่มิตีที่ 8 สุขภาพเงินดี
 ($\bar{X} = 3.27$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 2.96$) อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุ่มิตีที่ 8 สุขภาพเงินดี
 ($\bar{X} = 3.48$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 2.96$) อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุ่มิตีที่ 8 สุขภาพเงินดี
 ($\bar{X} = 3.75$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 2.96$) อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 62 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.12	3.29	3.51	3.55	3.85	4.24
ความสุขมิติ ที่ 9 (การงานดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.12	-	-0.16	-0.38	-0.43	-0.79*	-1.12***
	10,001-20,000 บาท	3.29	-	-	-0.22	-0.27	-0.56**	-0.96***
	20,001-30,000 บาท	3.51	-	-	-	-0.05	-0.34	-0.74*
	30,001-40,000 บาท	3.55	-	-	-	-	-0.29	-0.69
	40,001- 50,000 บาท	3.85	-	-	-	-	-	-0.40
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	4.24	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 62 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 9 การงานดี
($\bar{X} = 3.85$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.12$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 9 การงานดี
($\bar{X} = 3.85$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.29$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่ามีความสุขมิติที่ 9 การงานดี
($\bar{X} = 4.24$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.12$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่ามีความสุขมิติที่ 9 การงานดี
($\bar{X} = 4.24$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.29$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่ามีความสุขมิติที่ 9 การงานดี ($\bar{X} = 4.24$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.51$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 63 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุ
โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 400)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			7.12	6.52	7.06	7.31	8.40	8.25
ความสุข	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	7.12	-	0.60	0.06	-0.19	-1.29	-1.14
โดยรวม	10,001-20,000 บาท	6.52	-	-	-0.54	-0.79	-1.88**	-1.73
	20,001-30,000 บาท	7.06	-	-	-	-0.25	-1.35	-1.20
	30,001-40,000 บาท	7.31	-	-	-	-	-1.09	-0.94
	40,001- 50,000 บาท	8.40	-	-	-	-	-	0.15
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	8.25	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 63 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขโดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 8.40$)
สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 6.52$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.01

นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 64 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับหลักสูตรที่ศึกษา (n=416)

ดัชนีความสุข	t-test for Equality of Means					
	ระดับหลักสูตร	\bar{X}	SD	T	d.f.	Sig.
1. ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ปริญญาตรี	3.35	0.54	1.64	92.11	0.104
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.21	0.65			
2. ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ปริญญาตรี	3.10	0.65	2.16	410	0.032
	สูงกว่าปริญญาตรี	2.92	0.60			
3. ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ปริญญาตรี	3.53	0.49	-1.08	403	0.282
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.60	0.57			
4. ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ปริญญาตรี	3.56	0.65	-0.36	412	0.723
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.58	0.55			
5. ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ปริญญาตรี	3.41	0.84	0.90	128.1	0.369
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.32	0.67		3	
6. ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ปริญญาตรี	3.17	0.62	-0.39	412	0.700
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.20	0.55			
7. ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ปริญญาตรี	3.47	0.60	-2.51	411	0.013
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.66	0.62			
8. ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ปริญญาตรี	3.33	0.70	1.07	402	0.285
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.23	0.80			
ความสุขโดยรวม	ปริญญาตรี	7.07	1.99	-0.71	371	0.478
	สูงกว่าปริญญาตรี	7.26	1.80			

จากตารางที่ 64 ผลการเปรียบเทียบระดับหลักสูตรที่ศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับดัชนีความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวม ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับหลักสูตรที่ศึกษาแตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 3.10$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ($\bar{X} = 2.92$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.032

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.47$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ($\bar{X} = 3.66$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.013

แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวม เมื่อจำแนกตามระดับหลักสูตรที่ศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 65 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการทำงาน (n=416)

ดัชนีความสุข	t-test for Equality of Means					
	การทำงาน	\bar{X}	SD	T	d.f.	Sig.
1. ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ไม่ทำงาน	3.33	0.56	0.69	390	0.488
	ทำงาน	3.28	0.60			
2. ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ไม่ทำงาน	3.06	0.66	-0.31	405	0.759
	ทำงาน	3.09	0.58			
3. ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ไม่ทำงาน	3.51	0.48	-3.41	396	0.001
	ทำงาน	3.73	0.59			
4. ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ไม่ทำงาน	3.54	0.64	-1.69	404	0.092
	ทำงาน	3.68	0.61			
5. ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ไม่ทำงาน	3.40	0.83	-0.00	400	0.999
	ทำงาน	3.40	0.72			
6. ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ไม่ทำงาน	3.17	0.61	-0.61	404	0.542
	ทำงาน	3.22	0.57			
7. ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี)	ไม่ทำงาน	3.47	0.59	-3.24	403	0.001
	ทำงาน	3.72	0.63			

ตารางที่ 65 (ต่อ)

ดัชนีความสุข	t-test for Equality of Means					
	การทำงาน	\bar{X}	SD	T	d.f.	Sig.
8. ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ไม่ทำงาน	3.30	0.70	-0.25	94.55	0.807
	ทำงาน	3.33	0.83			
ความสุขโดยรวม	ไม่ทำงาน	7.02	1.96	-1.63	365	0.103
	ทำงาน	7.45	1.88			

จากตารางที่ 65 ผลการเปรียบเทียบการทำงานของกลุ่มตัวอย่างกับดัชนีความสุข 8 มิติ และความสุขโดยรวม ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการทำงานแตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 8 มิติและมีความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทำงาน มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 3 น่าใจดี ($\bar{X} = 3.51$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.73$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทำงาน มีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี ($\bar{X} = 3.47$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.72$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวม เมื่อจำแนกตามการทำงานของ กลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 66 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนีความสุข		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี)	ระหว่างกลุ่ม	2.42	5	0.48	1.52	0.184
	ภายในกลุ่ม	119.99	376	0.32		
	รวมทั้งหมด	122.41	381			
ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี)	ระหว่างกลุ่ม	9.76	5	1.95	4.85	0.000
	ภายในกลุ่ม	156.93	390	0.40		
	รวมทั้งหมด	166.69	395			
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี)	ระหว่างกลุ่ม	3.96	5	0.79	3.11	0.009
	ภายในกลุ่ม	97.27	382	0.26		
	รวมทั้งหมด	101.23	387			
ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)	ระหว่างกลุ่ม	19.67	5	3.93	10.75	0.000
	ภายในกลุ่ม	142.37	389	0.37		
	รวมทั้งหมด	162.04	394			
ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)	ระหว่างกลุ่ม	22.86	5	4.57	7.39	0.000
	ภายในกลุ่ม	238.34	385	0.62		
	รวมทั้งหมด	261.20	390			
ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี)	ระหว่างกลุ่ม	14.24	5	2.85	8.36	0.000
	ภายในกลุ่ม	132.42	389	0.34		
	รวมทั้งหมด	146.66	394			
ความสุขมิติที่ 7 (ไฟรู้ดี)	ระหว่างกลุ่ม	1.06	5	0.21	0.56	0.728
	ภายในกลุ่ม	145.79	388	0.38		
	รวมทั้งหมด	146.85	393			
ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)	ระหว่างกลุ่ม	19.20	5	3.84	7.83	0.000
	ภายในกลุ่ม	186.90	381	0.49		
	รวมทั้งหมด	206.10	386			
ความสุขโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	75.06	5	15.01	4.03	0.001
	ภายในกลุ่ม	1299.32	349	3.72		
	รวมทั้งหมด	1374.38	354			

จากตารางที่ 66 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยความสุข 8 มิติและความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีผลทำให้ ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลาย), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 67-73

ตารางที่ 67 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลาย) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.13	3.06	2.91	2.46	3.23	3.24
ความสุขมิติ ที่ 2 (ผ่อน คลายดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.13	-	0.07	0.22	0.67**	-0.10	-0.11
	10,001-20,000 บาท	3.06	-	-	0.15	*	-0.17	-0.18
	20,001-30,000 บาท	2.91	-	-	-	0.60**	-0.32	-0.33
	30,001-40,000 บาท	2.46	-	-	-	0.45	-0.77	0.78
	40,001- 50,000 บาท	3.23	-	-	-	-	-	-0.01
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.24	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 67 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลาย) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 2.46$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 2 ผ่อนคลายดี ($\bar{X} = 2.46$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.06$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 68 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุข
มิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n= 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.57	3.60	3.37	3.40	3.17	3.85
ความสุขมิติ ที่ 3 (น้ำใจดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.57	-	-0.03	0.11*	0.17	0.41	-0.28
	10,001-20,000 บาท	3.60	-	-	0.23*	0.20	0.44*	-0.24
	20,001-30,000 บาท	3.37	-	-	-	-0.03	0.21	-0.48**
	30,001-40,000 บาท	3.40	-	-	-	-	0.23	-0.45*
	40,001- 50,000 บาท	3.17	-	-	-	-	-	-0.68**
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.85	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 68 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของ
ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท มีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี
($\bar{X} = 3.37$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.57$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท มีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี
($\bar{X} = 3.37$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.60$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี
($\bar{X} = 3.17$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.60$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 3 น้ำใจดี
($\bar{X} = 3.85$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.37$) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 3 น่าใจดี ($\bar{X} = 3.85$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 3.40$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 3 น่าใจดี ($\bar{X} = 3.85$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท ($\bar{X} = 3.17$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 69 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.64	3.62	3.48	2.63	3.40	3.69
ความสุขมิติ ที่ 4 (จิต วิญญาณดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.64	-	0.02	0.16	1.01***	0.24	-0.05
	10,001-20,000 บาท	3.62	-	-	0.14	0.99***	0.22	-0.07
	20,001-30,000 บาท	3.48	-	-	-	0.85***	0.08	-0.21
	30,001-40,000 บาท	2.63	-	-	-	-	-0.77	-1.06***
	40,001- 50,000 บาท	3.40	-	-	-	-	-	-0.29
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.69	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 69 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 2.63$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.64$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 2.63$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.62$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 2.63$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.48$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 4 จิตวิญญาณดี ($\bar{X} = 3.69$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.63$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ตารางที่ 70 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.46	3.46	3.27	2.33	3.67	3.42
ความสุขมิติ	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.46	-	0.01	0.20	1.13***	-0.20	0.04
ที่ 5 (ครอบครัวดี)	10,001-20,000 บาท	3.46	-	-	0.19	1.12***	-0.21	0.03
	20,001-30,000 บาท	3.27	-	-	-	0.93**	-0.40	-0.16
	30,001-40,000 บาท	2.33	-	-	-	-	-1.33**	-1.09*
	40,001- 50,000 บาท	3.67	-	-	-	-	-	0.24
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.42	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 70 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 2.33$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 5 ครอบครัวดี ($\bar{X} = 2.33$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความสุขมิติที่ 5 ครอบคลุมที่ดี ($\bar{X} = 3.33$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.27$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความสุขมิติที่ 5 ครอบคลุมที่ดี ($\bar{X} = 3.67$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า มีความสุขมิติที่ 5 ครอบคลุมที่ดี ($\bar{X} = 3.42$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 71 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
		\bar{X}	3.23	3.17	3.16	2.38	3.43	3.35
ความสุขมิติ ที่ 6 (สังคม ดี)	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.23	-	0.06	0.07	0.86***	-0.20	-0.12
	10,001-20,000 บาท	3.17	-	-	0.01	0.80***	-0.26	-0.18
	20,001-30,000 บาท	3.16	-	-	-	0.78***	-0.27	-0.19
	30,001-40,000 บาท	2.38	-	-	-	-	-1.05**	-0.97**
	40,001- 50,000 บาท	3.43	-	-	-	-	-	0.08
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.35	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 71 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุ่มมิติที่ 6 (สังคมดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 2.38$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.23$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 2.38$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.17$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 2.38$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.16$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท ความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 3.43$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า ความสุขมิติที่ 6 สังคมดี ($\bar{X} = 3.35$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 72 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			3.33	3.38	3.21	2.48	3.83	3.80
ความสุขมิติ	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	3.33	-	-0.05	0.13	0.86***	-0.41	-0.46
ที่ 8	10,001-20,000 บาท	3.38	-	-	0.17	0.90***	-0.46	-0.42
(สุขภาพ	20,001-30,000 บาท	3.21	-	-	-	0.73*	-0.63	-0.59
เงินดี)	30,001-40,000 บาท	2.48	-	-	-	-	-1.36**	-1.32***
	40,001- 50,000 บาท	3.83	-	-	-	-	-	0.04
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	3.80	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 72 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 2.48$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 3.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 2.48$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 3.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 2.48$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ($\bar{X} = 3.21$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท ความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.83$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.48$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทหรือมากกว่า ความสุขมิติที่ 8 สุขภาพเงินดี ($\bar{X} = 3.80$) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ($\bar{X} = 2.48$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ตารางที่ 73 ผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวมจำแนกตามรายได้ต่อเดือน (n = 416)

ดัชนี ความสุข	รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	10,000	10,001-	20,001-	30,001-	40,001-	50,001
			บาทหรือ ต่ำกว่า	20,000 บาท	30,000 บาท	40,000 บาท	50,000 บาท	บาทหรือ มากกว่า
			7.19	7.04	7.03	5.32	7.50	8.20
ความสุข	10,000 บาทหรือต่ำกว่า	7.19	-	0.14	0.16	1.87**	-0.31	-1.01
โดยรวม	10,001-20,000 บาท	7.04	-	-	0.02	1.73*	-0.46	-1.16
	20,001-30,000 บาท	7.03	-	-	-	1.71	-0.47	-1.17
	30,001-40,000 บาท	5.32	-	-	-	-	-2.18	-2.88
	40,001- 50,000 บาท	7.50	-	-	-	-	-	-0.70
	50,001 บาทหรือ มากกว่า	8.20	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 **มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 73 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการทดสอบความแตกต่างของความสุขโดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผลการวิเคราะห์พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 5.32$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า ($\bar{X} = 7.19$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ความสุขโดยรวม ($\bar{X} = 5.32$) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ($\bar{X} = 7.04$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อทำการสำรวจดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างลักษณะประชากรศาสตร์กับดัชนีความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา (ประกอบด้วย คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต บุคลากรที่จ้างมาจากภายนอกมหาวิทยาลัยบูรพา) ในภาคการศึกษา 1/2557 จำนวน 816 คน โดยเป็นบุคลากรที่ทำงานในมหาวิทยาลัย 400 คน และเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยจำนวน 416 คน ผลการวิจัยได้สรุปออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ผลวิจัยที่วิเคราะห์โดยสถิติเชิงพรรณนาเพื่อบรรยายเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน และดัชนีความสุข 9 มิติของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา และผลวิจัยที่ใช้สถิติเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน 2 สมมติฐาน โดยรายละเอียดจะกล่าวต่อไปในบทนี้

สรุปผลการวิจัย

การรายงานผลสถิติเชิงพรรณนา

ในด้านลักษณะประชากรศาสตร์ของบุคลากรในมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้เป็นบุคลากรจำนวน 816 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 578 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8 และเป็นเพศชายจำนวน 238 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยประมาณ 28 ปี ($\bar{X} = 28.34$, $SD = 9.61$)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีจำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมาคือการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 และการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 634 คน คิดเป็นร้อยละ 78.3 รองลงมาได้แก่ สถานภาพแต่งงานและอยู่ด้วยกัน มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 และสถานภาพอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีบุตร มีจำนวน 653 คนคิดเป็นร้อยละ 80.9 รองลงมาคือมีบุตร 1 คน มีจำนวน 95 คนคิดเป็นร้อยละ 11.8 และมีบุตร 2 คนมีจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 5.5

ในด้านลักษณะประชากรศาสตร์ของนิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 81.7 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 และศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีอื่น ๆ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงาน มีจำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 82.1 รองลงมาเป็นพนักงานบริษัทเอกชนและอาชีพอื่น ๆ มีจำนวนอย่างละ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 เป็นข้าราชการ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและรับจ้างทั่วไป มีจำนวนอย่างละ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2

ในประเด็นอาชีพของบิดา พบว่าบิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 ประกอบอาชีพข้าราชการ มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 ไม่ได้ประกอบอาชีพ/เกษียณ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 และประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7

ในประเด็นอาชีพของมารดา พบว่ามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 ประกอบอาชีพข้าราชการ และไม่ได้ประกอบอาชีพ/เกษียณ มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 13.4 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 และประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2

ในประเด็นรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 บาทหรือต่ำกว่า มีจำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.9 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 มีรายได้ 30,001 - 40,000 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5 มีรายได้ 50,001 บาทหรือมากกว่า มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 และมีรายได้ 40,001 - 50,000 บาท มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

ในด้านข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของบุคลากรในมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพการทำงานของกลุ่มตัวอย่างในมหาวิทยาลัยจำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานในมหาวิทยาลัย มีจำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 84 และเป็นพนักงานบริษัทเอกชนที่ทำงานให้กับมหาวิทยาลัย มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานในสายสนับสนุนวิชาการ มีจำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และทำงานในสายฝ่ายคณาจารย์ มีจำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย (เงินรายได้) มีจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 54.2 รองลงมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย (เงินแผ่นดิน) มีจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 เป็นพนักงานประเภทข้าราชการ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ส่วนที่เหลือเป็นพนักงานประเภทลูกจ้างมหาวิทยาลัย ลูกจ้างชั่วคราว ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างโครงการ พนักงานบางช่วงเวลา และพนักงานประเภทผู้มีความรู้ความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างสังกัดคณะ/สำนัก สายวิทยาศาสตร์สุขภาพส่วนใหญ่สังกัดคณะแพทยศาสตร์ มีจำนวน 64 คนคิดเป็นร้อยละ 19 มากที่สุด รองลงมา สังกัดคณะพยาบาลศาสตร์ มีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 5.4 ส่วนกลุ่มตัวอย่างสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยส่วนใหญ่ สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 รองลงมา สังกัดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 กลุ่มตัวอย่างสายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 รองลงมาสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 และกลุ่มตัวอย่างสำนักบริการวิชาการต่าง ๆ ส่วนใหญ่สังกัดกองอาคารและสถานที่ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 รองลงมาสังกัดสำนักคอมพิวเตอร์ และ สังกัดสำนักหอสมุด มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ลักษณะงานที่กลุ่มตัวอย่างทำได้แก่ งานด้านการบริการ มีจำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 41.9 รองลงมา ทำงานสำนักงาน มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 ทำงานด้านอื่น ๆ มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 ทำงานด้านการผลิต มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และทำงานด้านบริหาร มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพการจ้างงานตามสัญญาจ้าง มีจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 56 รองลงมา มีสถานภาพการจ้างงานประจำ มีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 37.6 และจ้างงานรายวัน มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รองลงมา ทำงานระหว่าง 3-5 ปี มีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7 ทำงานระหว่าง 6-9 ปี มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมามีรายได้ต่อเดือน 30,001 - 40,000 บาท มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 รายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 รายได้ต่อเดือน 40,001 - 50,000 บาท มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 รายได้ 10,000 บาท หรือต่ำกว่า มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 และรายได้ 50,001 บาทหรือมากกว่า มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3

ในด้านดัชนีความสุข 9 มิติและความสุขโดยรวมของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.20 จากมาตรวัด 10 ระดับ เมื่อจำแนกรายได้พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด 5 อันดับแรกจากมาตรวัด 5 ระดับ ได้แก่ ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.63 รองลงมาได้แก่ คือความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.54 ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.49 และความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.41 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ในความสุขมิติที่ 1 การมีสุขภาพดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 1 โดยรวมเท่ากับ 3.37 โดยคุณลักษณะการมีสุขภาพดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การไม่สูบบุหรี่/ ใบบาก/ ยาเส้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 รองลงมาคือ การไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และอันดับที่ 3 คือภาวะเสี่ยงต่อโรค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56

ในความสุขมิติที่ 2 การผ่อนคลายดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 2 โดยรวมเท่ากับ 3.07 โดยคุณลักษณะการผ่อนคลายดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ความสามารถในการจัดการกับปัญหาในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 รองลงมาคือ การมีความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และอันดับที่ 3 คือการทำกิจกรรมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจใน 1 สัปดาห์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46

ในความสุขมิติที่ 3 การมีน้ำใจดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 3 โดยรวมเท่ากับ 3.62 โดยคุณลักษณะการมีน้ำใจดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ความรู้สึกรู้สึกเอื้ออาทร/ ห่วงใยคนรอบข้าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 รองลงมาคือ การให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และอันดับที่ 3 คือความเต็มใจและยินดีทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87

ในความสุขมิติที่ 4 การมีจิตวิญญาณดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 4 โดยรวมเท่ากับ 3.63 โดยคุณลักษณะการมีจิตวิญญาณดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ช่วยเหลือ/ตอบแทนผู้มีพระคุณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 รองลงมาคือ ขอมรับและขอโทษในความผิดที่ตนทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และอันดับที่ 3 คือยกโทษและให้อภัยอย่างจริงใจต่อผู้ส่านึกผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70

ในความสุขมิติที่ 5 การมีครอบครัวดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 5 โดยรวมเท่ากับ 3.41 โดยคุณลักษณะการมีครอบครัวดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ มีความสุขกับครอบครัว

ของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 รองลงมาคือ การมีเวลาอยู่กับครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และการทำกิจกรรมร่วมกับคนในครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06

ในความสุขมิติที่ 6 การมีสังคมดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 6 โดยรวมเท่ากับ 3.24 โดยคุณลักษณะการมีสังคมดีสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ปฏิบัติตามกฎระเบียบ/ ข้อบังคับของสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 รองลงมาคือ การมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนบ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และอันดับที่ 3 คือ ใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33

ในความสุขมิติที่ 7 การใฝ่รู้ดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 7 โดยรวมเท่ากับ 3.54 โดยคุณลักษณะการใฝ่รู้ดี ได้แก่ มีการพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 รองลงมาคือ การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 และมีโอกาสได้รับการอบรม/ ศึกษาคู่/ ดูงาน เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถของตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17

ในความสุขมิติที่ 8 การมีสุขภาพดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 8 โดยรวมเท่ากับ 3.27 โดยคุณลักษณะการมีสุขภาพเงินดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ผ่อนชำระหนี้สินตามกำหนดเวลาทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 รองลงมาคือ มีภาระผ่อนชำระหนี้สิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และอันดับที่ 3 คือ รายได้ต่อเดือนเปรียบเทียบกับรายจ่ายในแต่ละเดือน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88

ในความสุขมิติที่ 9 การงานดี กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความสุขมิติที่ 9 โดยรวมเท่ากับ 3.49 โดยคุณลักษณะการงานดีสูงสุดสามอันดับแรก ได้แก่ ความถูกต้องของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 รองลงมาคือ ความตรงเวลาของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และอันดับที่ 3 คือ ความภาคภูมิใจที่ได้เป็นพนักงาน/บุคลากรขององค์กร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน 1. ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน (จำนวน 816 คน)

ด้านเพศ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันส่งผลมีค่าเฉลี่ยดัชนีความสุข 9 มิติความสุขในมิติที่ 1 (สุขภาพดี) 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวม

ด้านอายุ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี)

ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี)

ด้านระดับการศึกษา ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านสถานภาพสมรส ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านการมีบุตร ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี)

สมมติฐานที่ 2 : ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านตำแหน่งงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

ประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา (จำนวน 816 คน)

ด้านประเภทกลุ่มทำงาน (อาจารย์ เจ้าหน้าที่ภายใน เจ้าหน้าที่ภายนอก และนักศึกษา)

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทกลุ่มแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บุคลากรที่ทำงานในมหาวิทยาลัยบูรพา (อาจารย์ เจ้าหน้าที่ภายใน และเจ้าหน้าที่ภายนอก) (จำนวน 400 คน)

ด้านลักษณะงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะงานแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี) ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี)

ดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านสถานภาพการจ้างงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงาน (ประจำ ตามสัญญาจ้าง ลูกจ้างรายวัน) แตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านรายได้ต่อเดือน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพา (จำนวน 416 คน)

ด้านระดับการศึกษา ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับหลักสูตรที่ศึกษา (ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี) แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 8 มิติและสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านสถานภาพการทำงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการทำงานแตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 8 มิติและสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ด้านรายได้ต่อเดือน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีผลทำให้ ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

ประเด็นดัชนีความสุข 9 มิติและสุขโดยรวมของประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีความสุขโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.20 จากมาตรวัด 10 ระดับ เมื่อจำแนกรายได้พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด 5 อันดับแรกจากมาตรวัด 5 ระดับ ได้แก่ ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.63

รองลงมาได้แก่ คือความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.54 ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.49 และความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.41

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า จากมาตรวัดที่มีระดับ 5 คะแนนนั้น ประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพามีความสุขอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยบูรพาเป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ในต่างจังหวัด ทำให้สภาพแวดล้อมบรรยากาศไม่มีสภาวะเร่งรีบเหมือนมหาวิทยาลัยในเมืองหลวง จึงมีผลกระทบต่อสภาวะอารมณ์และความสุขของประชาคมในมหาวิทยาลัยในทางบวกมากกว่าทางลบ

ประเด็นการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า ลักษณะประชากรศาสตร์ทุกตัวแปรส่งผลต่อการรับรู้เรื่องความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน แม้ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติบางประเด็นเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับการที่กิติมา สุรสนธิ (2541, หน้า 15-17) อธิบายว่า ตัวแปรลักษณะประชากรศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เพศ อายุ การศึกษา ศาสนา สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ต่างก็เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ การตีความ และการเข้าใจในการสื่อสารของคนแต่ละคน เช่นเดียวกับที่ปรมะ สตะเวทิน, (2546 ข, หน้า 112-118) อธิบายว่า คนแต่ละคนจะมีคุณสมบัติเฉพาะตน ซึ่งทำให้เราแตกต่างกัน คุณสมบัติเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการรับสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อพิจารณาตัวแปรแต่ละปัจจัยพบว่า

ด้านเพศ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันส่งผลมีค่าเฉลี่ยดัชนีความสุข 9 มิติความสุขในมิติที่ 1 (สุขภาพดี) 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวม ซึ่งในที่นี้พบว่าเพศหญิงมีระดับความสุข 9 มิติสูงกว่าเพศชาย โดยส่วนใหญ่ ยกเว้นในมิติเรื่องของใฝ่รู้ดีและการงานดี (แม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ)

ผลวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับลักษณะจิตวิทยาของเพศชายที่มุ่งเน้นความสำเร็จนอกบ้านมากกว่าเพศหญิง และสอดคล้องกับงานวิจัยของรังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ที่ศึกษาเรื่อง การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และพบว่า เพศเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความสุข แต่ผลวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของสาลิณี เทพสุวรรณ (2550) ได้ทำการศึกษา

เรื่อง ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมของคนไทย ที่ค้นพบว่า ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมของผู้ชายสูงกว่าผู้หญิงกลุ่มอายุ 20-39 ปี สูงกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ

ด้านอายุ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 9 (การทำงานดี) และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุมากขึ้นจะมีความสุขทางจิตใจมากขึ้น (สุขภาพดี น้ำใจดี จิตวิญญาณดี สังคมดี การงานดี และความสุขโดยรวมมากขึ้น)

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรศรินทร์ เกรย์, บังปอนด์ รักอำนวยกิจ และศิรินันท์ กิตติสุขสถิต (2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสุขของผู้สูงอายุ ทั้งปัจจัยภายนอกหรือสถานะสังคม และปัจจัยภายในทางด้านจิตใจของแต่ละบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ผู้สูงอายุมีมุมมองหรือทัศนคติในทางบวกต่อชีวิตในอนาคตในทุกอายุ และงานวิจัยของรังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ที่ศึกษาเรื่อง การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และพบว่าอายุเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความสุข

ด้านระดับการศึกษา ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความสุขมิติที่ 9 (การทำงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และ มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่ามีความสุขทางจิตใจมากขึ้น (น้ำใจดี จิตวิญญาณดี สังคมดี) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และ ปวส. ทั้งนี้อาจเป็นได้ 2 ประเด็น เพราะอาจจะมีเรื่องอายุของกลุ่มตัวอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นกลุ่มที่สำเร็จประถมศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และ ปวส. อาจจะมีอายุน้อยกว่าทำให้มีความสุขได้ง่ายกว่ากลุ่มที่อายุน้อย ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงนั้น อาจจะเป็นปัจจัยทำให้มีโอกาสทางในหน้าที่การงาน และในการสร้างรายได้ ทำให้มีความสุขในการใฝ่รู้ดี สุขภาพเงินดี และการทำงานดี มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาที่น้อยกว่า สิ่งที่ น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษากลับประเมินตนเองในระดับสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าทั้งสิ้น

นอกจากนี้ ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องชีวิตความอยู่ดีมีสุข ของสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่ระบุว่า การศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งเป็นตัวชี้วัดความอยู่ดีมีสุข ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาขีดความสามารถและสภาพแวดล้อมรอบตัวคน แต่ละปัจจัยต่างก็มีความสัมพันธ์และผลกระทบซึ่งกันและกันอย่างแยกไม่ออก (สมชาย สักดาเวทีอิสร, 2544) และงานวิจัยของรังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ที่ศึกษาเรื่อง การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และพบว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความสุข และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2552) ที่ศึกษาเรื่องเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความสุข กรณีศึกษากลุ่มแรงงานตัดเย็บของบริษัท ภัทยาลำพูน จำกัด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสุขของกลุ่มแรงงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านระดับการศึกษา

ด้านสถานภาพสมรส ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่แต่งงานและอยู่ด้วยกันมีความสุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่เป็นโสด และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหม้ายมีคะแนนความสุขสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ด้วยกันแต่ยังไม่ได้แต่งงานกับกลุ่มตัวอย่างที่โสดในความสุขด้านสังคมดีและความสุขในภาพรวม

ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องชีวิตความอยู่ดีมีสุข ของสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ "ชีวิตครอบครัว โครงการสร้างและขนาดของครอบครัวเป็นตัวกำหนดระดับความเป็นอยู่ของสมาชิกแต่ละครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น ต้องรับรู้ความต้องการของสมาชิกแต่ละคนและดูแลสมาชิกทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ (สมชาย สักดาเวทีอิสร, 2544) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2552) ที่ศึกษาเรื่องเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความสุข กรณีศึกษากลุ่มแรงงานตัดเย็บของบริษัท ภัทยาลำพูน จำกัด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสุขของกลุ่มแรงงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านการสมรส แต่ผลวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของรังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ที่ศึกษาเรื่อง การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และพบว่า สถานภาพสมรสเป็นปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความสุข

ด้านการมีบุตร ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การมีบุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) และความสุขโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการมี

บุตรของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) และความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุตรมีความสุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุตร ยกเว้นความสุขด้านสุขภาพเงิน ผลวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุตรนั้นมีความสุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุตร

ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องชีวิตความอยู่ดีมีสุข ของสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ " ชีวิตครอบครัว โครงการสร้างและขนาดของครอบครัว เป็นตัวกำหนดระดับความเป็นอยู่ของสมาชิกแต่ละครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น ต้องรับรู้ความต้องการของสมาชิกแต่ละคนและดูแลสมาชิกทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ (สมชาย สักดาเวทธีสร, 2544) และระวิภาดา แก้วนิมขัยศรี (2556) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ และพบว่า สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน และความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นปัจจัยต่อการมีความสุข

ประเด็นการทดสอบสมมติฐานที่ 2 : ลักษณะประชากรศาสตร์ด้านตำแหน่งงานที่แตกต่างกันส่งผลให้ดัชนีความสุข 9 มิติของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

ประชาคมในมหาวิทยาลัยบูรพา (จำนวน 816 คน)

ด้านประเภทกลุ่มทำงาน (อาจารย์ เจ้าหน้าที่ภายใน เจ้าหน้าที่ภายนอก และนักศึกษา) ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทกลุ่มแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี) ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี) ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) ความสุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ภายในมหาวิทยาลัยมีระดับความสุขสูงกว่าเจ้าหน้าที่มาจากบริษัทภายนอก และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต

บุคลากรที่ทำงานในมหาวิทยาลัยบูรพา (อาจารย์ เจ้าหน้าที่ภายใน และเจ้าหน้าที่ภายนอก) (จำนวน 400 คน)

ด้านลักษณะงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะงานแตกต่างกันมีผลทำให้ความสุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี) ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี) ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) ความสุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี) ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในด้านบริหาร สำนักงานและบริการมีความสุขมากกว่าบุคลากรฝ่ายการผลิต

ด้านสถานภาพการจ้างงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการจ้างงาน (ประจำ ตามสัญญาจ้าง ลูกจ้างรายวัน) แตกต่างกันมีผลทำให้ความซุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความซุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความซุขมิติที่ 9 (การงานดี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการจ้างงานแบบประจำส่วนใหญ่มีความซุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการจ้างตามสัญญาและรายวัน

ด้านระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรแตกต่างกันมีผลทำให้ความซุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี) และความซุขมิติที่ 9 (การงานดี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีทำงาน 10 ปีขึ้นไปส่วนใหญ่มีความซุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เพิ่งเริ่มทำงาน ทั้งนี้เพราะกลุ่มที่เริ่มทำงานอาจจะต้องใช้การปรับตัวเข้ากับองค์กรมากกว่าบุคลากรที่อยู่มานาน ส่งผลให้มีความซุขน้อยกว่า

ด้านรายได้ต่อเดือน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีผลทำให้ความซุขมิติที่ 1 (สุขภาพดี), ความซุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความซุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความซุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความซุขมิติที่ 7 (ใฝ่รู้ดี), ความซุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี), ความซุขมิติที่ 9 (การงานดี) และความซุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีมีรายได้ต่อเดือนสูงระดับ 50,000 บาทขึ้นไปส่วนใหญ่มีความซุขมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีมีรายได้ต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานของเริงชัย ต้นสุชาติ และชรณชนก คำแก้ว (2551) ที่ศึกษาเรื่อง ดัชนีความซุข และความอยู่ดีมีซุขของสมาชิกชุมชนในมูลนิธิโครงการหลวง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้น้ำหนักดัชนีชี้วัดความซุขหมวดเศรษฐกิจและงานวิจัยของเชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2552) ที่ศึกษาเรื่องเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความซุขกรณีศึกษากลุ่มแรงงานตัดเย็บของบริษัท ภัทยาลำพูน จำกัด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความซุขของกลุ่มแรงงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีเงินใช้สอยอย่างคล่องมือในแต่ละเดือน

ในประเด็นเรื่องการทำงาน อาจกล่าวสรุปเป็นภาพรวมได้ว่า ผลการวิจัยเกี่ยวกับความซุขในการทำงานที่วัดด้วยเครื่องมือวัด Happimonitor นั้นสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องชี้วัดความอยู่ดีมีซุข ของสำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ” ชีวิตการทำงาน เนื่องจากเราใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับการทำงาน สภาพการทำงานจึงมีผลกระทบต่อ “ความอยู่ดีมีซุข” อย่างมาก รวมถึงรายได้ที่นับว่าเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ชี้วัดความอยู่ดีมีซุข (สมชาย ศักดาเวทียิส, 2544) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของรังสรรค์ ภิรมย์ (2552) ที่ศึกษาเรื่อง การวัดระดับความซุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และพบว่า อาชีพเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความซุข และงานวิจัยของระวิภาดา แก้วนิมชัยศรี (2556) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อ

การเป็นองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ และพบว่าปัจจัยบวกที่มีผลต่อองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ ได้แก่ปัจจัยในการทำงานด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยในการทำงานด้านผู้นำและนโยบาย ปัจจัยในการทำงานด้านความสัมพันธ์ในที่ทำงาน และปัจจัยในการทำงานด้านสวัสดิการผลตอบแทน ซึ่งเรียงลำดับจากมากมาหาน้อยตามลำดับ

นิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพา (จำนวน 416 คน)

ด้านระดับการศึกษา ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับหลักสูตรที่ศึกษา (ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีนั้นมีความสุขด้านผ่อนคลายดีสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ในทางกลับกัน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีนั้นมีความสุขด้านใฝ่รู้ดีต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุสราน นามเดชและคณะ (2548) ที่ศึกษาเรื่องความสุขของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สระบุรี ระดับปริญญาตรี พบว่า การได้บรรลุถึงเป้าหมายทางการเรียนการแสวงหาความสุขของนักศึกษาพยาบาลเป็นไปอย่างเรียบง่ายในการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความสุขด้านการผ่อนคลาย ที่เน้นการทำชีวิตให้ง่ายๆ สบายๆ มีกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจความเครียด โดย ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของนักศึกษาพยาบาลอันดับแรกได้แก่ การรักษาความสัมพันธ์กับเพื่อนและอาจารย์ รองลงมาได้แก่ การบรรลุเป้าหมายในการเรียน สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ การได้ทำกิจกรรมเพื่อการผ่อนคลาย เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว

ด้านสถานภาพการทำงาน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการทำงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานมีความสุขด้านน้ำใจดี กับใฝ่รู้ดี มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ทำงาน

ด้านรายได้ต่อเดือน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน แตกต่างกันมีผลทำให้ ความสุขมิติที่ 2 (ผ่อนคลายดี), ความสุขมิติที่ 3 (น้ำใจดี), ความสุขมิติที่ 4 (จิตวิญญาณดี), ความสุขมิติที่ 5 (ครอบครัวดี), ความสุขมิติที่ 6 (สังคมดี), ความสุขมิติที่ 8 (สุขภาพเงินดี) และความสุขโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้สูง (ไม่นับกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 50,001 บาทขึ้นไป) มีความสุขในด้านผ่อนคลายดี ด้านน้ำใจดี ด้านจิตวิญญาณดี ด้านครอบครัวดี ด้านสังคมดี ด้านสุขภาพเงินดี และความสุขโดยรวมต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่าเป็นส่วนใหญ่

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุสรา นามเดชและคณะ (2548) ที่ศึกษาเรื่องความสุขของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สระบุรี ระดับปริญญาตรี พบว่า เศรษฐกิจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสุขของนักศึกษา ทั้งนี้การมีงานทำให้มีรายได้ต่อเดือนเพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลให้นิสิตมีความสุขมากกว่านิสิตที่ไม่ได้ทำงาน และยังสอดคล้องกับงานของเริงชัย ตันสุชาติ และธรรณชนก คำแก้ว (2551) ที่ศึกษาเรื่อง ดัชนีความสุข และความอยู่ดีมีสุขของสมาชิกชุมชนในมูลนิธิโครงการหลวง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้น้ำหนักดัชนีชี้วัดความสุขหมวด เศรษฐกิจ และงานวิจัยของเชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2552) ที่ศึกษาเรื่องเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความสุขกรณีศึกษากลุ่มแรงงานตัดเย็บของบริษัท กัทยาลำพูน จำกัด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของกลุ่มแรงงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีเงินใช้สอยอย่างคล่องมือในแต่ละเดือน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลงานวิจัยในครั้งนี้อาจจะเป็นแบบอย่างให้กับองค์กรต่าง ๆ ได้มาศึกษาวิธีการนำแบบวัด Happimonitor ไปใช้ในการวัดความสุขประชาคมของตนเอง
2. ผลงานวิจัยในครั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานุเคราะห์ และผู้บริหารในระดับมหาวิทยาลัยอาจนำไปวิเคราะห์เพิ่มเติมเพื่อวางแผนจัดทำโครงการอบรมในด้านต่าง ๆ ที่จะทำให้ประชาคมในมหาวิทยาลัยมีความสุขเพิ่มมากขึ้นในแต่ละด้าน

ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

1. เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ใช้แบบวัดของ Happimonitor เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสาเหตุที่มาของความสุขในการทำงานประเด็นต่าง ๆ นักวิจัยอาจจะทำการวิจัยเชิงสัมภาษณ์กับประชาคมในมหาวิทยาลัย
2. ในการวิจัยครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลกับบุคลากรที่มาจากบริษัทภายนอกของมหาวิทยาลัย บุรพา ดังนั้นถ้าจะให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในระดับความสุขของกลุ่มคนดังกล่าว นักวิจัยอาจจะต้องศึกษาเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเป็นมาของบริษัท และกฎข้อระเบียบต่าง ๆ
3. ในงานวิจัยอาจจะทำการวิจัยเชิงทดลอง โดยทำการจัดโครงการอบรมในด้านต่าง ๆ และวัดผลการเปลี่ยนแปลงระดับความสุขของกลุ่มบุคลากรหลังจากเข้ารับการอบรม เพื่อจะได้ทราบวิธีการที่จะทำให้อุปกรณ์ตัวอย่างมีความสุขเพิ่มมากขึ้นในแต่ละด้าน

บรรณานุกรม

- กรมสุขภาพจิต. (2550). *ความจริง 12 ข้อของความสุข*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dmh.go.th/news/view.asp?id=1038>
- กรมสุขภาพจิต. (ม.ป.ป.). *ดัชนีชี้วัดความสุข กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข*. เข้าถึงได้จาก <http://www.sdhabhon.com/withyouwithUBU/EvaluationForm-HappinessIndices.pdf>
- กิติมา สุรสุนธิ. (2541). *ความรู้ทางการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ขวัญชนก เรนนี่. (2552). *ดัชนีความสุขของวัยรุ่นนจังหวัดนครสวรรค์ในกลุ่มที่เข้ารับการฝึกสมาธิ หลักสูตรคิดปะการังพัฒนาชีวิตด้วยอานาปานสติภาวนาของเสถียรธรรมสถาน*. วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- ชัยวัฒน์ ปัญงพงษ์ และณรงค์ เทียนส่ง. (2521). *ประชากรศึกษาและประชากรศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เชษฐภูมิ วรรณไพศาล. (2552). *เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยความสุข: กรณีศึกษากลุ่มแรงงานตัดเย็บของ บริษัท ภัทลาลำพูน จำกัด*. การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาญวิทย์ วสันต์ธนารัตน์. (2551). *HR & HAPPY WORKPLACE 8*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
- เชษฐพล มานิตย์ (2554, 15 มิถุนายน). *ความสุขคืออะไร*. เข้าถึงได้จาก <https://themosthappiness.wordpress.com/2011/06/15/ความสุขคืออะไร>
- ธงชัย สมบูรณ์. (2549). *จากองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่องค์กรเปี่ยมสุข*. กรุงเทพฯ: ประชาณัฐสยาม.
- นภคด กรรณิกา. (2550). *ดัชนีความสุขมวลรวมของประชาชนในประเทศไทยในช่วงเดือนพฤษภาคม - กรกฎาคม 2550*. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต
- นอร์เวย์ครองแชมป์ประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลก. (2554, 24 มกราคม). *หนังสือพิมพ์ไทยรัฐออนไลน์*. เข้าถึงได้จาก <http://www.thairath.co.th/content/oversea/143776>
- นิตานาด ถิ่นทะเล. (2550). *การวัดระดับความสุขของประชาชน: กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลยาวน้อย อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครอง, ท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- นุสรานามเดช และคณะ. (2548). ความสุขของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
สระบุรี. สระบุรี: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี.
- บุญเชิด ชื่นฤดี. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพในการ
ปฏิบัติงาน: กรณีศึกษา บริษัท ทู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน). วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2546 ก). หลักรักษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2546 ข). การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรเทพ ศิริวนารังสรรค์ และเขาวเรศว์ แจ็งกิจ. (2549). การสำรวจความสุขของประชาชน และบุคลากร
ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. กระทรวงสาธารณสุข จังหวัดขอนแก่น. ขอนแก่น:
กระทรวงสาธารณสุข จังหวัดขอนแก่น.
- พรพิทย์ โกลิยอุดม. (2544). การเสริมพลังอำนาจด้วยการศึกษานอกระบบ โรงเรียนเพื่อการพัฒนา
ชุมชนที่ยั่งยืนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
คุณวุฒิปริญญาตรี, สาขาวิชาการศึกษาอเนกโรงเรียน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิภพ วังเงิน. (2547). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- พิสมัย วัฒนาวารสกุล. (2551). ปัจจัยพยากรณ์ความสุขในชีวิตของพนักงานองค์การรัฐบาลและเอกชน
ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิระศักดิ์ ศรีธาดา. (2545). ชีวิตที่มีความสุขของผู้สูงอายุในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น:
กรณีศึกษาบ้านไถ่ อำเภอเมือง. ขอนแก่น: สำนักวิชาการสาธารณสุข
กระทรวงสาธารณสุข.
- มีนา น้อยแนบ. (2549). พฤติกรรมเสริมสร้างความสุขในการทำงานของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม
แปรรูปยางพาราขนาดใหญ่จังหวัดสงขลา. สงขลา: โรงพยาบาลจิตเวชสงขลานครินทร์.
- ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ. (2542). การวิเคราะห์ผู้รับสาร. กรุงเทพฯ: ที. พี. พรินท์.
- รศรินทร์ เกรย์, บังปอนด์รักอำนวยกิจ และศิรินันท์ กิตติสุขสถิตย์. (2549). ความสุขบนความพอเพียง:
ความมั่นคงในบั้นปลายชีวิต. นครปฐม: ประชากร และสังคม.
- รังสรรค์ ภิรมย์. (2552). การวัดระดับความสุขของประชากรในอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่.
การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัชณี กาญจนพุดพิงศ์และวิลาวัลย์ ถาวงษ์กลาง. (2550). สุขภาพจิตชุมชน: โรงพยาบาลสมเด็จพระ
ยุพราช ท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย. เข้าถึงได้จาก <http://www.jvkk.go.th>

- รายงานยูเอ็นซีเดนมาร์กครองแชมป์ “ดินแดนแห่งความสุข ไทยรั้งอันดับ 36 ของโลก-เป็นที่ 7 ในเอเชีย. (2556, 11 กันยายน). หนังสือพิมพ์ ASTV ผู้จัดการออนไลน์. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/around/viewnews.aspx?NewsID=9560000114557>
- เริงชัย ต้นสุชาติ และธรรณชนก คำแก้ว. (2551). *ดัชนีวัดความสุข และความอยู่ดีมีสุขของสมาชิกชุมชนในมูลนิธิโครงการหลวง*. เชียงใหม่: ฝ่ายวิจัย มูลนิธิโครงการหลวง.
- วิภาดา แก้วนิยมชัยศรี (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นองค์กรแห่งความสุขของเทศบาลในจังหวัดบึงกาฬ. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal*, 6(2).
- ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต และคนอื่นๆ. (2556). *คุณภาพชีวิตการทำงานและความสุข*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมคิด เอนกทวีผล. (2553). *GNH ดัชนีความสุขมวลรวม*. เข้าถึงได้จาก <http://www.positioningmag.com/magazine/details.aspx?id=84607>
- สมจิตต์ ลูประสงค์. (2545). *ความสุขของบุคลากรสาธารณสุขที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิตจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร*. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- สมชาย ศักดาเวทอิสร. (2544). *การพัฒนาเครื่องชี้วัดความอยู่ดีมีสุข*. เข้าถึงได้จาก www.jvkk.go.th/researchnew/Qresearch.asp?code=201440007341
- สาธิตี เทพสุวรรณ. (2550). *ดัชนีความอยู่ดีมีสุขมวลรวมของคนไทย*. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 1. (2549). *อยู่ดีมีสุข 10 วิธีสร้างความสุข*. เข้าถึงได้จาก <http://www.pl01.org/km/modules.php?name=News&file=article&sid=62>
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. (2549, 14 ธันวาคม). *ความสุขคนไทย 4 ภาค*. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?News=949000005868>
- สิริมา สิริมาตยนันท์ และคณะอง ปาภิภัทรางกูร. (2554). ภูฏานกับจุดยืน ความสุขมวลรวมประชาชาติบนเวทีโลก. *วารสารนักบริหาร*, 31(4), 224-231.
- สพลกิตติ์ สังข์ทิพย์. (2554). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของครู สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การประยุกต์ใช้โมเดลสมการโครงสร้าง*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาณี สุขนาคินทร์. (2550). *ดัชนีความสุขมวลรวมของคนไทยภายในประเทศ*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dmnwebdmh.go.th/social/news/view.asp?id>

สุริย์ภรณ์ เลิศวัชรสกุล และจารุวรรณ บัวบึง (2555). การพัฒนาบุคลากรด้วยแนวคิด ความสุข และ ความพึงพอใจในการทำงาน โดยการศึกษาปัจจัยและกิจกรรมที่มีผลต่อ ความพึงพอใจ ในงาน ความสุข และคุณภาพชีวิตของบุคลากรสาธารณสุข จังหวัดพะเยา. พะเยา: สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพะเยา.

อภิชัย มงคล และคณะ. (2544). ความสุขและสุขภาพจิตในบริบทของสังคมไทย. *วารสารจิตแพทย์ แห่งประเทศไทย*, 46(3), 227.

Orem, D. E. (1991). *Nursing: Concepts of practice* (4th ed.). St. Louis, MO: Mosby-Year Book.

Veenhoven, R. (1997). Advances in understanding happiness. *Psychologie*, 18, 29-74.

Retrieved from <http://www2.eur.nl/fsw/research/veenhoven/Pub1990s/97c-full.pdf>

ภาคผนวก

ลำดับที่ _____

ดัชนีความสุขของประชากรในมหาวิทยาลัยบูรพา

คำชี้แจง

แบบสำรวจฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจดัชนีความสุขของคนทำงาน ข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน โดยใช้แบบสำรวจ HAPPINOMETER ผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ช่วยตอบแบบสำรวจตามความเป็นจริง ข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะเป็นรายวิชาบุคคลและผลการวิจัยจะถูกนำเสนอในภาพรวมเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนามหาวิทยาลัยต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ให้ท่านใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ ปี

3. ท่านจบการศึกษาสูงสุด ในระดับใด (ไม่รวมระดับการศึกษาที่ยังไม่สำเร็จการศึกษา)

1. ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า
 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
 4. ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือเทียบเท่า
 5.ปริญญาตรี
 6. สูงกว่าปริญญาตรี
 7. อื่นๆ ระบุ.....

4. สถานภาพสมรส

1. โสด 2. แต่งงานและอยู่ร่วมกัน 3. แต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน
 4. อยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน 5. หม้าย 6. หย่า/แยกทาง/เลิกกัน

5. ท่านมีบุตรหรือไม่ (รวมลูกบุญธรรม/ลูกติด/ลูกเลี้ยง)

0. ไม่มี 1. มี จำนวน (โปรดระบุ)คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับการทำงาน

ให้ท่านทำตอนที่ 2.1 สำหรับพนักงานในมหาวิทยาลัยบูรพา และพนักงานของบริษัทเอกชนที่เข้ามาทำงานให้กับมหาวิทยาลัย (เช่น րปภ. แม่บ้าน หรืออื่นๆ) และตอนที่ 2.2 สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 2.1 คำถามสำหรับพนักงานในมหาวิทยาลัยบูรพา และพนักงานของบริษัทเอกชนที่เข้ามาทำงานให้กับมหาวิทยาลัย (เช่น րปภ. แม่บ้าน หรืออื่นๆ)

1. สถานภาพของท่านในมหาวิทยาลัยบูรพา

- ทำงานในมหาวิทยาลัย เป็นพนักงานของบริษัทเอกชนที่เข้ามาทำงานให้กับมหาวิทยาลัย ถ้าท่านตอบข้อนี้ข้ามไปตอบข้อ 4

2. ในกรณีที่ท่านเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยบูรพา ท่านทำงานสายงานใด

- สายฝ่ายคณาจารย์ สายสนับสนุนวิชาการ

3. ประเภทของการเป็นพนักงานของท่าน

- ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย (เงินแผ่นดิน)
 พนักงานมหาวิทยาลัย (เงินรายได้) พนักงานบางส่วนเวลา
 ผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษ ลูกจ้างประจำ
 ลูกจ้างมหาวิทยาลัย ลูกจ้างโครงการ
 ลูกจ้างชั่วคราว อาจารย์ชาวต่างชาติ

4. สังกัดคณะ/สำนัก.....

5. ภาควิชา/สาขาวิชา (ระบุ)

6. ตำแหน่ง.....

7. งานของท่าน เป็นงานในลักษณะใด

1. งานสำนักงาน 2. งานด้านการผลิต 3. งานด้านการบริการ
 4. งานด้านบริหาร 5. งานด้านอื่นๆ ระบุ.....

8. สถานภาพการจ้างงาน

1. ประจำ 2. ตามสัญญาจ้าง 3. รายวัน
 4. บางช่วงเวลา 5. ตามผลงาน 6. จ้างเหมา
 7. อื่นๆ ระบุ.....

9. ระยะเวลาที่ท่านทำงานในองค์กรปัจจุบัน รวมทั้งหมด

1. ไม่ถึงปี 2. ระหว่าง 1 – 2 ปี 3. ระหว่าง 3 – 5 ปี
 4. ระหว่าง 6 – 9 ปี 5. ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป

10. รายได้ของท่านต่อเดือน

- 10,000 บาท หรือต่ำกว่า 10,001 – 20,000 บาท 20,001 – 30,000 บาท
 30,001 – 40,000 บาท 40,001 – 50,000 บาท 50,001 บาทหรือมากกว่า

(เมื่อจบตอนที่ 2.1 ให้ท่านข้ามไปทำตอนที่ 3)

ตอนที่ 2.2 คำถามสำหรับนิสิตในมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง ให้ท่านใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. ระดับหลักสูตรของที่ท่านศึกษา

- ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

2. ระดับชั้นปีที่ท่านศึกษา

- ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3
 ชั้นปีที่ 4 อื่นๆ (ระบุ).....

3. อาชีพของนิสิต

- ไม่ได้ทำงาน ข้าราชการ
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน
 ประกอบธุรกิจส่วนตัว รับจ้างทั่วไป
 อื่นๆ.....

4. อาชีพของบิดา

- ไม่ได้ทำงาน ข้าราชการ
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน
 ประกอบธุรกิจส่วนตัว รับจ้างทั่วไป
 อื่นๆ.....

5. อาชีพของมารดา

- ไม่ได้ทำงาน ข้าราชการ
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน
 ประกอบธุรกิจส่วนตัว รับจ้างทั่วไป
 อื่นๆ.....

6. รายได้ของท่านต่อเดือน

- 10,000 บาท หรือต่ำกว่า 10,001 – 20,000 บาท 20,001 – 30,000 บาท
 30,001 – 40,000 บาท 40,001 – 50,000 บาท 50,001 บาทหรือมากกว่า

ตอนที่ 3 แบบสำรวจ Happinometer

คำชี้แจง ให้ท่านใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

หมวดที่ 1 Happy Body / สุขภาพดี

1. ปัจจุบัน ท่านมีน้ำหนัก.....กิโลกรัม เส้นรอบเอว เซนติเมตร
 ส่วนสูง..... เซนติเมตร ภาวะอ้วนลงพุง ชาย รอบเอว > 90 ซม..
 หญิง รอบเอว > 80 ซม

BMI (กิโลกรัม เมตร ²)	น้ำหนัก	ภาวะเสี่ยงต่อโรค
< 18.5	น้ำหนักน้อย	ต่ำ
18.5-22.9	น้ำหนักปกติ	เท่าคนปกติ
23-24.9	น้ำหนักเกิน	เพิ่ม
25-29.9	โรคอ้วน	เพิ่มมาก
> 30	อ้วนมาก	อยู่ในช่วงอันตราย

สูตร* นิ้ว x 2.54 = เซนติเมตร

2. โดยปกติท่านกินอาหารเช้า โดยเฉลี่ยสัปดาห์ละกี่วัน
1. ไม่กิน 2. กินแต่ไม่บ่อย (1-2 วัน) 3. กินเป็นบางครั้ง (3-4 วัน)
4. กินเป็นประจำ (5-6 วัน) 5. กินทุกวัน
3. ปัจจุบันท่านออกกำลังกายโดยเฉลี่ยสัปดาห์ละกี่วัน
1. ไม่ได้ออกกำลังกาย 2. น้อยกว่า 3 วันต่อสัปดาห์ 3. จำนวน 3 วันต่อสัปดาห์
4. มากกว่า 3 วันต่อสัปดาห์ 5. ทุกวัน
4. ปัจจุบันท่านสูบบุหรี่/ ใบบาง / ยาเส้น หรือไม่
1. สูบเป็นประจำ 2. สูบบ่อยครั้ง 3. สูบนาน ๆ ครั้ง
4. ไม่สูบแต่เคยสูบ 5. ไม่เคยสูบเลย
5. ปัจจุบันท่านดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น เหล้า เบียร์ ไวน์ สาโท หรือสุราที่บ้านหรือไม่
1. ดื่มเกือบทุกวัน/เกือบทุกสัปดาห์ 2. ดื่มเกือบทุกเดือน
3. ดื่มปีละ 1-2 ครั้ง 4. ไม่ดื่มแต่เคยดื่ม
5. ไม่เคยดื่มเลย
6. โดยรวมแล้วท่านพึงพอใจกับสุขภาพกายของท่านหรือไม่
1. ไม่พอใจเลย/พอใจน้อยที่สุด 2. พอใจน้อย 3. พอใจปานกลาง
4. พอใจมาก 5. พอใจมากที่สุด

หมวดที่ 2 Happy Relax / ผ่อนคลายดี

7. โดยรวมแล้วท่านรู้สึกว่าได้รับการพักผ่อน เพียงพอหรือไม่
1. ไม่พอ 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
8. โดยรวมแล้วใน 1 สัปดาห์ท่านทำกิจกรรมเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ (อ่านหนังสือ ดูหนัง ฟังเพลง ซ้อมเปียโน เล่นเกมส์ ปลูกต้นไม้ ฯลฯ) หรือไม่
1. ไม่ได้ทำ 2. ทำ 1 – 2 วัน/สัปดาห์ 3. ทำ 3 – 4 วัน/สัปดาห์
 4. ทำ 5 - 6 วัน/สัปดาห์ 5. ทำทุกวัน
9. โดยรวมแล้วท่านมีความเครียด (เครียดจากการทำงาน/เรื่องครอบครัว/เรื่องอื่น ๆ) บ้างหรือไม่
1. เครียดมากที่สุด 2. เครียดมาก 3. เครียดปานกลาง
 4. เครียดน้อย 5. ไม่เครียดเลย
10. โดยรวมแล้วท่านคิดว่าชีวิตของท่านเป็นไปตามที่ท่านคาดหวัง หรือไม่
1. ไม่เป็นไปตามที่คาดหวังเลย 2. เป็นไปตามที่คาดหวังเล็กน้อย
 3. เป็นไปตามที่คาดหวังปานกลาง 4. เป็นไปตามที่คาดหวังมาก
 5. เป็นไปตามที่คาดหวังมากที่สุด
11. เมื่อประสบปัญหาในชีวิต โดยทั่วไปท่านสามารถจัดการกับปัญหา ได้หรือไม่
1. ไม่สามารถจัดการได้เลย 2. จัดการได้น้อยมาก 3. จัดการได้ปานกลาง
 4. จัดการได้มาก 5. จัดการได้มากที่สุด

หมวดที่ 3 Happy Heart / น้ำใจดี

12. โดยรวมแล้ว ท่านรู้สึกเอื้ออาทร / ห่วงใยต่อคนรอบข้างหรือไม่
1. ไม่รู้สึกเลย/น้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
13. โดยรวมแล้ว ท่านให้การช่วยเหลือแก่คนรอบข้างหรือไม่
1. ไม่เคย/แทบจะไม่เคยช่วย 2. นานๆ ครั้ง 3. ช่วยบ้างบางครั้ง
 4. ช่วยแทบทุกครั้ง 5. ช่วยทุกครั้ง
14. โดยรวมแล้วท่านให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม หรือไม่
1. ไม่ให้/ให้น้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
15. โดยรวมแล้วความสัมพันธ์ในที่ทำงานของท่านเหมือนพี่เหมือนน้อง หรือไม่
1. ไม่เหมือน/เหมือนน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
16. โดยรวมแล้วท่านสื่อสารพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานในองค์กร หรือไม่
1. ไม่สื่อสารเลย/สื่อสารน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

17. โดยรวมแล้วในองค์กรของท่านมีการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนแบบอย่างการทำงานระหว่างกัน หรือไม่
1. ไม่มี/มีน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
18. โดยรวมแล้วท่านเต็มใจและยินดี ในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม หรือไม่
1. ไม่เต็มใจ/เต็มใจน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
19. โดยรวมแล้วท่านเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เช่น การปลูกป่า การบริจาคสิ่งของ หรือไม่
1. ไม่เข้าร่วม/เข้าร่วมน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
20. โดยรวมแล้วท่านได้ทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ด้วยตนเองและมีประโยชน์ต่อสังคม เช่น การคัดแยกขยะ การลดใช้ถุงพลาสติก เป็นต้น
1. ไม่ทำ/ทำน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

หมวดที่ 4 Happy Soul / จิตวิญญาณดี

21. โดยรวมแล้วท่านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม/ ศาสนา/ การให้ทาน หรือไม่
1. ไม่ทำ/ทำน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
22. โดยรวมแล้ว ท่านปฏิบัติตามศาสนาเพื่อให้จิตใจสงบ หรือไม่
1. ไม่ปฏิบัติ/ปฏิบัติน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
23. โดยรวมแล้ว ท่านยกโทษและให้อภัยอย่างจริงจังต่อผู้ที่สำนึกผิด
1. ไม่ยกโทษ/ให้อภัยน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
24. โดยรวมแล้ว ท่านยอมรับและขอโทษในความผิดที่ทำหรือมีส่วนรับผิดชอบ
1. ไม่ยอมรับ/ขอโทษน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
25. โดยรวมแล้ว ท่านตอบแทนผู้มีพระคุณ หรือช่วยเหลือท่าน
1. ไม่ตอบแทน/ตอบแทนน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

หมวดที่ 7 Happy Brain / ใฝ่รู้ดี

35. โดยรวมแล้วท่านสนใจในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ หรือไม่
1. ไม่สนใจ/สนใจน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
36. โดยรวมแล้ว ท่านสนใจที่จะพัฒนาตนเอง เพื่อความก้าวหน้าในชีวิต หรือไม่
1. ไม่สนใจ/สนใจน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
37. ท่านมีโอกาที่จะได้รับการอบรม/ศึกษาต่อ/ดูงาน เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถของตนเอง หรือไม่
1. ไม่มีโอกาส/มีโอกาสน้อยที่สุด 2. มีโอกาสน้อย 3. มีโอกาสปานกลาง
 4. มีโอกาสมาก 5. มีโอกาสมากที่สุด

หมวดที่ 8 Happy Money / สุขภาพเงินดี

38. ท่านรู้สึกว่าการผ่อนชำระหนี้สินต่าง ๆ โดยรวมของท่านในปัจจุบันเป็นภาวะหรือไม่
1. เป็นภาระหนักที่สุด 2. เป็นภาระหนักมาก 3. เป็นภาระปานกลาง
 4. เป็นภาระน้อย 5. ไม่เป็นภาระ/ ไม่ได้ผ่อนชำระ/ ไม่มีหนี้สิน
39. ท่านผ่อนชำระหนี้ตามกำหนดเวลาทุกครั้งหรือไม่
1. ไม่ตรงเวลาทุกครั้ง 2. ไม่ตรงเวลาบ่อยครั้ง 3. ตรงเวลาบ้างบางครั้ง
 4. ตรงเวลาเกือบทุกครั้ง 5. ตรงเวลาทุกครั้ง/ ไม่ได้ผ่อนชำระ / ไม่มีหนี้สิน
40. โดยรวมแล้ว ท่านมีเงินเก็บออมในแต่ละเดือนหรือไม่
1. ไม่มี/มีน้อยที่สุด 2. มีเก็บออมเพียงเล็กน้อย 3. มีเก็บออมปานกลาง
 4. มีเก็บออมมาก 5. มีเก็บออมมากที่สุด
41. โดยรวมแล้ว ค่าตอบแทนที่ท่านได้รับทั้งหมดในแต่ละเดือนเป็นอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับรายจ่ายทั้งหมดในแต่ละเดือน
1. รายจ่ายเกินกว่ารายได้มาก 2. รายจ่ายเกินกว่าเล็กน้อย 3. รายได้พอๆ กับรายจ่าย
 4. รายจ่ายน้อยกว่ารายได้ 5. รายจ่ายน้อยกว่ารายได้มาก

หมวดที่ 9 Happy Work Life (Happy Plus) / การงานดี

(เฉพาะพนักงานของบริษัทเอกชนที่เข้ามาทำงานให้กับมหาวิทยาลัย)

42. ท่านมีความสุขต่อสภาพแวดล้อมโดยรวมขององค์กร หรือไม่
1. ไม่มี/มีน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด
43. ท่านได้รับการดูแลเกี่ยวกับสุขภาพที่ดีจากองค์กร หรือไม่
1. ไม่ได้รับ/ได้รับน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

44. ท่านพึงพอใจกับสวัสดิการที่องค์กรจัดให้หรือไม่

1. ไม่พอใจเลย/พอใจน้อยที่สุด 2. พอใจน้อย 3. พอใจปานกลาง
 4. พอใจมาก 5. พอใจมากที่สุด

45. ท่านได้รับ การปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมายแรงงาน / พรบ.ข้าราชการ 2551 จากองค์กรของท่าน หรือไม่

1. ไม่ได้เลย/ได้รับน้อยที่สุด 2. ได้รับเล็กน้อย 3. ได้รับพอสมควร
 4. ได้รับมาก 5. ได้รับมากที่สุด

46. ท่านได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง/ปรับขึ้นเงินค่าจ้างประจำปี ที่ผ่านมาด้วยความเหมาะสมหรือไม่

1. ไม่เหมาะสม/เหมาะสมน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

47. อาชีพของท่านในขณะนี้มีความมั่นคง หรือไม่

1. ไม่มั่นคง/มั่นคงน้อยที่สุด 2. มั่นคงน้อย 3. มั่นคงปานกลาง
 4. มั่นคงมาก 5. มั่นคงมากที่สุด

48. ค่าตอบแทนที่ท่านได้รับคุ้มค่างับความเสี่ยงที่อาจเกิดจากการทำงาน (การถูกฟ้องร้อง/การได้รับอันตรายจากการทำงาน ฯลฯ)

1. ไม่คุ้มค่า/คุ้มค่าน้อยที่สุด 2. คุ้มค่าน้อย 3. คุ้มค่าปานกลาง
 4. คุ้มค่ามาก 5. คุ้มค่ามากที่สุด

49. ขณะที่ทำงานอยู่ในองค์กรนี้ หากท่านมีโอกาสดูได้ศึกษาต่อและเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านจะทำงานต่อหรือว่าลาออก

1. ลาออกแน่นอน 2. อาจจะลาออก 3. น่าจะลาออก
 4. ไม่ลาออก 5. ไม่ลาออกแน่นอน

50. ถ้าท่านมีโอกาสเปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือองค์กรอื่นชวน/ติดต่อไปทำงาน ท่านพร้อมที่จะไป หรือไม่

1. ไปแน่นอน/ไปทันที 2. คิดว่าจะ 3. ไม่แน่ใจ
 4. ไม่ไป 5. ไม่ไปแน่นอน

51. โดยรวมแล้วท่านสามารถแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในข้อเสนอแนะกับนายจ้าง หรือหัวหน้างานหรือไม่

1. ไม่มีส่วนร่วม/มีน้อยที่สุด 2. มีส่วนร่วมบ้างเล็กน้อย 3. มีส่วนร่วมปานกลาง
 4. มีส่วนร่วมมาก 5. มีส่วนร่วมมากที่สุด

52. ความถูกต้อง ของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ฯลฯ ที่ท่านได้รับจากองค์กรของท่านเป็นอย่างไร

1. ไม่ถูกต้องทุกครั้ง 2. ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง 3. ถูกต้องบ้างเป็นบางครั้ง
 4. ถูกต้องเกือบทุกครั้ง 5. ถูกต้องทุกครั้ง

53. ความตรงเวลา ของการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ฯลฯ ที่ท่านได้รับจากองค์กรของท่านเป็นอย่างไร

1. ไม่ตรงเวลาทุกครั้ง 2. ไม่ตรงเวลาบ่อยครั้ง 3. ตรงเวลาบ้างเป็นบางครั้ง
 4. ตรงเวลาเกือบทุกครั้ง 5. ตรงเวลาทุกครั้ง

54. โดยรวมแล้วท่านทำงานอย่างมี “ความสุข” หรือไม่

1. ไม่มี/มีน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

55. ท่านภาคภูมิใจที่ได้เป็นพนักงาน/ บุคลากรขององค์กร/ ได้ทำงานในองค์กรนี้ หรือไม่

1. ไม่ภาคภูมิใจ/ภูมิใจน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

56. ท่านรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมขององค์กรที่ท่านทำงานในปัจจุบัน หรือไม่

1. ไม่รู้สึก/รู้สึกน้อยที่สุด 2. น้อย 3. ปานกลาง
 4. มาก 5. มากที่สุด

ข้อสุดท้าย

โดยรวมแล้ว ปัจจุบัน ความสุข ของท่านอยู่ในระดับใด
 (โปรดกากบาท X ระดับความสุขบนเส้นคะแนน (0-10))

0

ไม่มีความสุขเลย

10

สุขที่สุด